

EDWARD ALBEE

**CUI I-E FRICĂ DE
VIRGINIA WOOLF?**

*** Ediția originală**

Traducerea
IONUȚ GRAMA

ACTUL I
GLUME ȘI JOCURI

ACTUL II
WALPURGISNACHT

ACTUL III
EXORCIZAREA

PERSONAJELE

MARTHA

O femeie expansivă, gălăgioasă, cincizeci și doi de ani, arătând ceva mai tânără. Bine făcută, dar nu grasă.

GEORGE

Soțul ei, patruzeci și șase de ani. Slab; încărunțește.

HONEY

Douăzeci și șase de ani, o fată blondă, minionă, cam banală.

NICK

Treizeci de ani, soțul ei. Blond, bine făcut, arătos.

SPAȚIUL

Sufrageria unei case din campusul unui mic colegiu din New England.

ACTUL I

GLUME ȘI JOCURI

Scena este în întuneric. Zgomot puternic dinspre ușă. Se aude râsul Marthei. Ușa se deschide, se aprinde lumina. Intră Martha, urmată de George.

MARTHA. Ooooff...

GEORGE. ...Șșșșșșș....

MARTHA. ...mama naibii...

GEORGE. ...Martha, te rog, e două noaptea...

MARTHA. Of, George!

GEORGE. Păi, scuză-mă, dar...

MARTHA. Ești ca o moară! Ca o moară stricată.

GEORGE. E târziu. Știi ce-i aia? Târziu.

MARTHA. *(Se uită împrejur prin cameră. O imită pe Bette Davis.)* Ce magherniță! ...Auzi, de unde-i asta? „Ce magherniță!”

GEORGE. De unde vrei să știi...

MARTHA. Hai zi! De unde e? Tre' să știi...

GEORGE. ...Martha...

MARTHA. DE UNDE NAIBA E?

GEORGE. *(Obosit.)* Ce să fie?

MARTHA. Ți-am zis; tocmai ți-am zis. “Ce magherniță!” Ăă? De unde e?

GEORGE. N-am nici cea mai vagă idee de...

MARTHA. Prost ești, Doamne! E dintr-un film cu Bette Davis... ceva de Warner Brothers...

GEORGE. N-am cum să țin minte toate filmele făcute...

MARTHA. Da' nu-ți cere nimeni să ții minte toate filmele făcute de Warner Brothers... doar unu'! Unu' singur! Bette Davis face peritonită la final... are o perucă mare, neagră, oribilă pe care o poartă tot timpul și face peritonită, și e măritată cu Joseph Cotten, sau... ceva...

GEORGE. ...Cineva...

MARTHA. ...cineva... și vrea întruna să se ducă la Chicago, fiindcă e îndrăgostită de actorul ăla cu cicatrice... Da' se îmbolnăvește, și se pune în fața oglinzii...

GEORGE. Ce actor? Ce cicatrice?

MARTHA. Nu știi cum îl cheamă. De unde vrei să știi? Cum se cheamă *filmul*, eu asta vreau să știi. Numele *filmului*. Bette Davis se așază în fața oglinzii... și are peritonită... și încearcă să-și dea cu ruj pe buze, da' nu poate... și se mânjește pe toată fața... da' se hotărăște oricum să se ducă la Chicago, și...

GEORGE. *Chicago!* Așa se chema, *Chicago*.

MARTHA. Ăă? Ce... cine?

GEORGE. Filmul... se numea *Chicago*...

MARTHA. Aoleu! Habar n-ai! *Chicago* era un musical din anii '30, în care juca mâța aia, Alice Faye. Tu chiar *nimic* nu știi?

GEORGE. Eeh, probabil asta era înainte să mă fi născut, dar...

MARTHA. Hai, gata! Nu începe! Așa... Deci... Bette Davis vine acasă după o zi grea la magazin...

GEORGE. Lucrează la un magazin?

MARTHA. E casnică; face cumpărături... și vine acasă cu plasele, și intră în modesta sufragerie a modestei vile în care-o instalase modestul Joseph Cotten...

GEORGE. Sunt căsătoriți?

MARTHA. (*Pierzându-și răbdarea.*) Mda. Sunt căsătoriți. Unu' cu altu'. Deșteptule! Și intră, și se uită-mprejur, și își pune plasele jos, și zice, „Ce magherniță!”

GEORGE. (*Pauză.*) Mm-hm.

MARTHA. (*Pauză.*) E deprimată.

GEORGE. (*Pauză.*) Mm-hm.

MARTHA. (*Pauză.*) ...Deci? Cum se cheamă filmul?

GEORGE. Chiar nu știi, Martha...

MARTHA. Păi, gândește-te!

GEORGE. Dragă, sunt obosit... e târziu... și...

MARTHA. Nu știi de ce-oi fi atât de obosit... n-ai făcut nimic toată ziua; cursuri n-ai avut...

GEORGE. Ee, uite că-s obosit... Dacă taică-tu n-ar organiza orgiile astea în fiecare sâmbătă seara...

MARTHA. Ee, ghinionul tău, George...

GEORGE. (*Bombănind.*) Asta e.

MARTHA. Oricum, n-ai făcut *nimic*; niciodată nu faci nimic; tu nu participi. Tu doar stai în fund și *vorbești*.

GEORGE. Da' ce-ai vrea să fac? Vrei să fac ca tine? Vrei să mă-nvârt toată noaptea și să rag într-una ca măgarul, cum faci tu?

MARTHA. (*Răgând.*) EU NU RAG CA MĂGARU'!

GEORGE. (*Ușor.*) Bine... nu ragi.

MARTHA. (*Rănită.*) Eu nu rag.

GEORGE. OK. Am zis că nu razi.

MARTHA. (*Bosumflată.*) Dă-mi ceva să beau.

GEORGE. Ce?

MARTHA. (*Ușor.*) Am zis, dă-mi ceva să beau.

GEORGE. (*Mergând la barul portabil.*) Eeh, banuiesc că un păhărel înainte de culcare n-o să ne omoare...

MARTHA. Înainte de culcare? Glumești! Avem musafiri.

GEORGE. (*Neîncrezător.*) Ce-avem?

MARTHA. Musafiri. MUSAFIRI.

GEORGE. MUSAFIRI!

MARTHA. Da... musafiri... oameni... Ne vin musafiri.

GEORGE. Când?

MARTHA. ACUM!

GEORGE. Doamne, Martha... tu știi cât e ceasul... *Cine vine?*

MARTHA. Ția...

GEORGE. Cine?

MARTHA. ȚIA!

GEORGE. Care ăia?

MARTHA. Nu știi cum îi cheamă, George... I-ai cunoscut astă seară... sunt unii noi... el e la catedra de matematică, sau ceva de genu' ăsta...

GEORGE. Cine... cine-s oamenii ăștia?

MARTHA. I-ai cunoscut astă seară, George.

GEORGE. Eu nu țin minte să fi cunoscut pe cineva astă seară...

MARTHA. Ba i-ai cunoscut... Îmi dai paharul, te rog... El e la matematică... are vreo treizeci de ani, e blond, și...

GEORGE. ...și arată bine...

MARTHA. Da... și arată bine...

GEORGE. Evident.

MARTHA. ...si nevastă-sa e genul șoricel, fără șolduri, fără nimic...

GEORGE. (*Vag.*) Aa...

MARTHA. Acum îți amintești?

GEORGE. Da, mă rog... Dar de ce Doamne iartă-mă trebuie sa vină la noi? La ora asta.

MARTHA. Pentru că tati a zis să fim drăguți cu ei, de-aia.

GEORGE. (*Învins.*) Ooff.

MARTHA. Îmi dai paharul, te rog? Tati a zis să fim drăguți cu ei. Mulțumesc.

GEORGE. Da' de ce tocmai *acum*? E trecut de două noaptea, și...

MARTHA. Pentru că tati a spus să fim drăguți cu ei!

GEORGE. Da. Dar sunt convins că taică-tu n-a vrut să spună că trebuie să stăm *toată noaptea* cu oamenii ăștia pe cap. Puteam să-i chemăm duminică, de exemplu...

MARTHA. Ee, nu contează. ...Oricum, e duminică. Duminică dimineața.

GEORGE. Adică... e aberant...

MARTHA. Asta e, i-am chemat!

GEORGE. (*Resemnat și exasperat.*) Bun. Și?... Unde sunt? Dacă avem musafiri, unde sunt?

MARTHA. Or să vină.

GEORGE. Ce-au făcut... s-au dus acasă să tragă un pui de somn?

MARTHA. Or să *vină*!

GEORGE. Aș vrea să-mi mai *spui* și mie câteodată... Să nu-mi mai *trânțești* chestii de-astea de fiecare dată.

MARTHA. Da' nu-ți *trântesc* chestii de fiecare dată.

GEORGE. Ba da... de fiecare dată îmi *trânțești* câte o surpriză.

MARTHA. (*Prietenoasă-superioară.*) Haai, George!

GEORGE. Tot timpul faci așa.

MARTHA. Sărăcuțu' George, cu orgoliul rănit! (*El se îmbufnează.*) Oooooo... ce faci acolo? Te-ai bosumflat? Hmm? Ia să văd... te-ai bosumflat? Hm?

GEORGE. (*Foarte încet.*) Nu contează...

MARTHA. OOOOOOOOOOOOOO!

GEORGE. Hai, nu te obosi...

MARTHA. OOOOOOOOOOOOOO! (*Nicio reacție.*) Hei! (*Nicio reacție.*)

HEI! (*George o privește, jignit.*) Hei. (*Cântă.*)

Cui i-e frică de Virginia Woolf,

Virginia Woolf,

Virginia Woolf...

Ha, ha ha, HA! (*Nicio reacție.*) Ce e? ...nu ți s-a părut amuzant? Hă? (*Sfidătoare.*) Mie mi s-a părut bestial... Ce, ție nu ți-a plăcut, nu?

GEORGE. A fost OK, Martha...

MARTHA. Ai râs de-ai plesnit când l-ai auzit la petrecere.

GEORGE. Am zâmbit. N-am plesnit... Am zâmbit, atât... A fost OK.

MARTHA. (*Privind în fundul paharului.*) Ai râs de-ai plesnit, în ultimul hal...

GEORGE. A fost OK...

MARTHA. (*Urât.*) A fost bestial!

GEORGE. (*Cu răbdare.*) A fost foarte amuzant; da.

MARTHA. (*După un moment de gândire.*) Mă faci să vărs!

GEORGE. Poftim?

MARTHA. Ăă... mă faci sa vărs!

GEORGE. (*Se gândește... apoi...*) N-a fost frumos din partea ta, Martha.

MARTHA. N-a fost ce?

GEORGE. ...frumos din partea ta.

MARTHA. Îmi place furia ta. Cred că asta-mi place cel mai tare la tine... furia ta. Ești atât de... fraier! N-ai pic de...

GEORGE. ...sânge-n vine?...

MARTHA. Vai, LINGVISTU' LU' PEȘTE! (*Pauză... apoi râd amândoi.*) Auzi, ia mai pune-mi niște gheață în pahar. Niciodată nu-mi pui gheață. Nu-nțeleg de ce.

GEORGE. (*Îi ia paharul.*) Întotdeauna îți pun gheață în pahar. Dar o mănânci. E obiceiul tău... să mesteci cuburile de gheață... ca un câine. O să-ți spargi dinții.

MARTHA. SUNT DINȚII MEI!

GEORGE. Unii... unii dintre ei...

MARTHA. Am mai mulți dinți ca tine, oricum.

GEORGE. Cu doi mai mulți.

MARTHA. Ee, doi mai mulți înseamnă mult.

GEORGE. Presupun că da. Presupun e că e un lucru remarcabil... la cât ești de bătrână.

MARTHA. SĂ NU TE PRIND! (*Pauză.*) Nici tu nu ești așa tânăr.

GEORGE. (*Cu satisfacție copilărească, poetic.*) Sunt cu șase ani mai tânăr decât tine... așa am fost dintotdeauna și-așa o să rămân.

MARTHA. (*Ursuză.*) Eeh... ai început să chelești.

GEORGE. Da? Și tu. (*Pauză... râd amândoi.*) Ce face pisi?

MARTHA. Bine. Ia treci încoa' și dă-i lu' mami un pupic mare și spumos.

GEORGE. ...ee, hai...

MARTHA. VREAU UN PUPIC MARE ȘI SPUMOS!

GEORGE. (*Preocupat.*) Nu vreau să te pup, Martha. Unde sunt oamenii ăștia? Unde-s musafirii tăi?

MARTHA. Au rămas la povești cu tati... Vin ei... De ce nu vrei să mă pupi?

GEORGE. (*Tacticos.*) Păi, dragă, dacă te pup mă excit... nu mai pot să mă abțin, și te iau, cu forța, aici pe covor, și musafirii noștri intră peste noi, și... ia gândește-te ce-ar zice tăticul tău despre asta.

MARTHA. Porcule!

GEORGE. (*Cu aroganță.*) Guiț! Guiț!

MARTHA. HA, ha, ha, ha! Mai toarnă-mi un pahar... animalule.

GEORGE. (*Luându-i paharul.*) Doamne, dar le dai pe gât, nu glumă.

MARTHA. (*Imitând un copil.*) Mol de sete.

GEORGE. Incredibil.

MARTHA. (*Legănându-se prin cameră.*) Auzi, puiule, nu te pune cu mine, c-o s-ajungi sub masă înaintea mea... nu-ți fă griji!

GEORGE. Martha, ți-am dat deja premiul ăsta, demult... Nu există nicio porcărie la care să nu fii premiantă...

MARTHA. Jur... dacă ai exista, aş divorţa...

GEORGE. Bine, bine. Încearcă să te ții pe picioare... Oamenii ăștia-s musafirii tăi, să știi, și...

MARTHA. Nici măcar nu te mai văd... De ani de zile nu te mai văd...

GEORGE. ...dacă leșini, sau vomیți, sau mai știi eu ce...

MARTHA. ...adică, ești un zero, ești nul...

GEORGE. ...și încearcă să-ți ții hainele pe tine. Nu există priveriște mai scabroasă decât cu tine cu băutura-n gât și cu fusta aruncată peste cap...

MARTHA. ...un zero...

GEORGE. ...peste capete, mai degrabă... (*Se aude soneria.*)

MARTHA. Petrecere! Petrecere!

GEORGE. (*Ton criminal.*) Vai, Martha, de-abia aștept...

MARTHA. (*La fel.*) Du-te și deschide.

GEORGE. (*Stând pe loc.*) Du-te tu și deschide.

MARTHA. Du-te imediat la ușă. (*El nu se mișcă.*) Ți-arăt eu ție...

GEORGE. (*Prefăcându-se că scuipe.*) ...ție... (*Sună din nou la ușă.*)

MARTHA. (*Strigând... către ușă.*) INTRĂ! (*Lui George, printre dinți.*) Mișcă la ușă, ți-am zis!

GEORGE. (*Se îndreaptă către ușă, zâmbind ușor.*) Bine, pisi, cum spui tu. (*Se oprește.*) Numai să nu începi cu chestiunea, atâta-ți spun.

MARTHA. Chestiunea? Chestiunea? Ce limbaj e ăsta? Despre ce vorbești?

GEORGE. Chestiunea. Să nu începi cu chestiunea.

MARTHA. Îl imiți pe vreunu' din studenții ăia ai tăi? Ce-i asta? CE CHESTIUNE?

GEORGE. Să nu începi să bați câmpii despre copil, atâta-ți spun.

MARTHA. Drept cine mă iei?

GEORGE. Drept cine nu meriți.

MARTHA. (*Foarte nervoasă.*) Da? Ei, uite, o să vorbesc despre el, dacă am chef.

GEORGE. Lasă-l în pace.

MARTHA. (*Amenințătoare*) E-al meu în aceeași măsură în care e și al tău. Așa c-o să vorbesc despre el, dacă vreau.

GEORGE. Martha, te-aș sfătui să n-o faci.

MARTHA. Să-ți fie de bine. (*Cioc! Cioc!*) Intră! Mișcă și deschide ușa!

GEORGE. Ți-am dat un sfat.

MARTHA. Mda... bine. Mișcă la ușă!

GEORGE. (*Mergând spre ușă.*) Bine, scumpo... cum dorești. Nu e drăguț faptul că unii oameni mai au maniere, chiar și în epoca asta? Nu e drăguț că unii oameni nu dau buzna pur și simplu în casele altora *chiar* dacă aud o dihanie subumană zbierându-le dinăuntru?

MARTHA. DU-TE-N PIZDA MĂ-TIII! (*Simultan cu ultima replică a Marthei, George deschide brusc ușa. Honey și Nick sunt la intrare. O tăcere scurtă, apoi...*)

GEORGE. (*Prefăcându-se bucuros la vederea celor doi, de fapt mulțumit că explozia Marthei a fost auzită.*) Aaaaaa! Aaaaaa! Aaaaaa!

MARTHA. (*Puțin cam tare... să acopere.*) EEE! Haideți... intrați!

HONEY și NICK. (*Simultan.*) Bună seara, noi suntem... am ajuns... etc.

GEORGE. (*Foarte pragmatic.*) Voi trebuie să fiți musafirii pe care-i așteptam.

MARTHA. Ha, ha, ha, HA! Nu vă uitați la murătura asta. Hai, copii, intrați... Dați-i hainele.

NICK. (*Inexpresiv.*) Ăă, da, cred că nu trebuia să venim...

HONEY. Da... e târziu, și...

MARTHA. Eee, târziu! Fiți serioși! Hai, aruncați-vă lucrurile oriunde și intrați.

GEORGE. (*Vag... departându-se.*) Oriunde... pe mobilă, pe jos... aici nu contează.

NICK. (*Lui Honey.*) Ți-am zis că nu trebuia să venim.

MARTHA. (*Voce de stentor.*) Dac-am zis intrați, *intrați* odată!

HONEY. (*Chicotind în timp ce înaintează alături de Nick.*) Oo, vai.

GEORGE. (*Imitând chicotitul lui Honey.*) Hi, hi, hi, hi.

MARTHA. (*Întorcându-se brusc către George.*) ...termină!

GEORGE. (*Inocent și rănit.*) Martha! (*Către Honey și Nick.*) Martha ți le zice de nu te vezi.

MARTHA. Ăă, copii... luați loc.

HONEY. (*Așezându-se.*) Vaai, ce draguț e!

NICK. (*Superficial.*) Da... foarte frumos.

MARTHA. Mersi frumos.

NICK. (*Arătând spre un tablou abstracționist.*) Cine... cine-a pictat, ăă...?

MARTHA. Aa, aia? E pictată de...

GEORGE. ...un grec mustăcios pe care l-a atacat Martha într-o noapte în...

HONEY. (*Să salveze situația.*) O, ho, ho, ho, ho.

NICK. Are un... o...

GEORGE. Intensitate calmă?

NICK. Ăă, nu... o...

GEORGE. Aha... (*Pauză.*) Atunci, poate, un fel de relaxare zgomotoasă?

NICK. (*Înțelege jocul lui George, dar rămâne calm, rece, politicos.*) Nu. Vroiam să spun că...

GEORGE. Atunci... ăă... o intensitate relaxată calm zgomotoasă.

HONEY. Scumpele! E o glumă.

NICK. *(Rece.)* Sunt conștient. *(O scurtă tăcere penibilă.)*

GEORGE. *(Sincer.)* Iartă-mă. *(Nick dă din cap, acceptând, condescendent.)* De fapt, e o reprezentare picturală a ordinii din capul Marthei.

MARTHA. Ha, ha, ha, ha! George, dă-le ceva de băut. Ce vreți, copii? Ce vreți să beți, hm?

NICK. Honey? Tu ce-ai vrea?

HONEY. Nu știu, scumpule... Poate puțin brandy. „Nu le-amesteci – n-ai probleme”. *(Chicotește.)*

GEORGE. Brandy? Doar brandy? Simplu; simplu. *(Se îndreaptă spre barul portabil.)* Și tu... ăă...

NICK. Whisky cu geață, dacă nu vă supărați.

GEORGE. Să mă supăr? Nu, nu mă supăr. Nu cred că mă supăr. Tu, Martha? Spirt, ca de-obicei?

MARTHA. Sigur. „Nu le-amesteci – n-ai probleme”.

GEORGE. Daa, gusturile Marthei în materie de băuturi alcoolice au... scăzut... s-au simplificat, odată cu anii... s-au cristalizat. Pe vremea când îi făceam curte – mă rog, nu știu dacă ăsta e termenul cel mai potrivit – dar, pe vremea când îi făceam curte...

MARTHA. *(Veselă.)* Se spune „a regula”, scumpule!

GEORGE. *(Întorcându-se cu băuturile pentru Honey și Nick.)* În orice caz, pe vremea când îi făceam curte, Martha obișnuia să comande toate ciudățeniile! Era incredibilă! Intram amândoi într-un bar... știți, un bar... cu whisky, bere, gin... și ce făcea, se screea și se strâmba toată, se gândea, și inventa chestii de genul... brandy Alexander, frappé-uri crème de cacao, gimlet, cupe cu punch flambat... chestii cu șapte straturi de alcool.

MARTHA. Erau bune... îmi plăceau.

GEORGE. Băuturici demne de o doamnă.

MARTHA. Alo, unde-i spirtul meu?

GEORGE. *(Întorcându-se la barul portabil.)* Dar anii și-au pus amprenta asupra Marthei, și a căpătat și ea un simț al esențialului... a înțeles că frișca e pentru cafea, sucul de lămâie pentru plăcinte... iar alcoolul *(Îi aduce Marthei băutura.)* pur și simplu... poftim, îngeraș... pentru cei puri și simpli. *(Își ridică paharul.)* Pentru orbirea minții, pacea inimii și moartea ficatului! Jos pe gât!

MARTHA. *(Tuturor.)* Noroc, dragilor. *(Beau cu toții.)* Tu, George, ai un spirit poetic, à la Dylan Thomas, care mă gândilă unde nu te-aștepți.

GEORGE. Vai, Martha, ce vulgar! De față cu musafirii!

MARTHA. HA, ha, ha, ha! *(Către Nick și Honey.)* Hei; hei! *(Cântă, dirijând cu paharul din mână. Honey i se alătură spre final.)*

Cui i-e frică de Virginia Woolf,

Virginia Woolf,
Virginia Woolf,
Cui i-e frică de Virginia Woolf...

(Martha și Honey râd; Nick zâmbeste.)

HONEY. Vai, nu-i așa c-a fost haios? A fost așa haios...

NICK. *(Automat.)* Da... da, a fost.

MARTHA. Eu una, credeam c-o să-mi plesnească burta; serios. ...Credeam c-o să-mi plesnească burta de-atâta râs. Da' lui George nu i-a plăcut... lui nu i s-a părut deloc amuzant.

GEORGE. Doamne, Martha, trebuie neapărat să vorbim iar despre asta?

MARTHA. Încerc să te fac de râs, îngeraș, poate-ți vine și ție simțul umorului.

GEORGE. *(Exagerat de răbdător, către Nick și Honey.)* Martha crede că n-am râs destul de tare. Martha crede că dacă nu... cum spune ea, cu finețe... dacă nu-ți „plesnește burta”, nu ești amuzat. Știți? Dacă nu te haharisești ca o hienă înseamnă că nu te distrezi deloc.

HONEY. Eu chiar m-am distrat... a fost o petrecere *minunată*.

NICK. *(Mimând entuziasmul.)* Da... chiar a fost...

HONEY. *(Marthei.)* Și tatăl dumneavoastră! Vai! E atât de minunat!

NICK. *(Ca mai sus.)* Da... da, este.

HONEY. Da, pur și simplu.

MARTHA. *(Sincer mândră.)* E, e un tip foarte tare, nu? Foarte tare.

GEORGE. *(Către Nick.)* Și asta s-o spui cu convingere!

HONEY. *(Muștrându-l pe George.)* Vaaai de mine! E un om minunat.

GEORGE. Nu încerc să-l denigrez. E un zeu, o știm cu toții.

MARTHA. Să nu te legi de tata!

GEORGE. Da, iubire. *(Către Nick.)* Tot ce vreau să spun e că... atunci când ai la activ atâtea petreceri universitare, ca mine...

NICK. *(Întrerupând tentativa de complicitate.)* Eu unul chiar am apreciat-o. Adică, pe lângă faptul că m-am simțit bine, am și apreciat ideea. Știți, când ești nou într-un loc... *(George îl privește suspicios.)* Să întâlnești pe toată lumea, să fii prezentat... să faci cunoștință cu unii și alții... Când eram profesor în Kansas...

HONEY. N-o să vă vină să credeți, dar noi a trebuit să ne descurcăm *singuri* în viață... nu-i așa, scumpule?

NICK. Da, așa e... Noi...

HONEY. ...A trebuit să ne descurcăm singuri... Eu una, trebuia să mă duc la tot felul de soții... la bibliotecă, sau la supermarket... și să spun „Bună ziua, eu sunt nouă aici... dumneavoastră sunteți doamna Cutare, soția doctorului Cutare?”. Nu era deloc plăcut.

MARTHA. Ei, tati știe cum să aranjeze lucrurile.

NICK. (*Fără prea mult entuziasm.*) E un om remarcabil.

MARTHA. Ești un dulce.

GEORGE. (*Către Nick... confidențial, dar nu șoptit.*) Hai să-ți spun un secret, dragă. Nu-i un lucru atât de simplu, dacă ești profesor într-o universitate, nu e chiar atât de simplu să fii însurat cu fiica șefului universității. Nu-i simplu deloc.

MARTHA. (*Tare... nu pentru cineva anume.*) În mod normal, ar fi o ocazie extraordinară... pentru unii bărbați ar fi șansa vieții lor!

GEORGE. (*Către Nick... făcându-i cu ochiul, grav.*) Crede-mă, sunt pe lumea asta situații mai puțin delicate.

NICK. Da, înțeleg că ar putea fi puțin... ciudat, poate... e de înțeles, dar...

MARTHA. Unii bărbați și-ar da și mâna dreaptă pentru șansa asta!

GEORGE. (*Încet.*) Din păcate, Martha, în realitate se întâmplă ca sacrificiul să conștă, de obicei, într-o parte anatomică ceva mai intimă.

MARTHA. (*Strâmbându-se cu respingere și dispreț.*) EEEEEAAH!

HONEY. (*Ridicându-se brusc.*) Ați putea vă rog să-mi arătați unde... (*Vocea i se pierde.*)

GEORGE. (*Cărte Martha, arătând spre Honey.*) Martha...

NICK. (*Lui Honey.*) Ce e, nu te simți bine?

HONEY. Ba da, scumpule... Vreau să... să mă pudrez un pic.

GEORGE. (*Văzând că Martha nu se ridică.*) Martha, nu vrei să-i arăți tu unde ținem... eufemismul?

MARTHA. Hm? Ce? A! Sigur! (*Se ridică.*) Scuză-mă, hai. Vreau să-ți arăt casa.

HONEY. Cred că aș vrea să...

MARTHA. ...să te speli? Sigur... hai cu mine. (*O ia pe Honey de braț. Către bărbați.*) Voi doi stați și vorbiți ca-ntr-o parte bărbați.

HONEY. (*Lui Nick.*) Ne-ntoarcem, scumpule.

MARTHA. (*Lui George.*) Sincer, George, mă scoți din sărite!

GEORGE. (*Vesel.*) Foarte bine.

MARTHA. Nu glumesc, George.

GEORGE. OK, Martha... OK. Hai, dă-i drumul... La trap.

MARTHA. Serios...

GEORGE. Numai nu-ți da drumul la gură... despre... știi-tu-ce.

MARTHA. (*Surprinzător de vehementă.*) Vorbesc despre ce vreau!

GEORGE. OK. OK. Evaporează-te.

MARTHA. (*Practic târându-o pe Honey după ea.*) Hai.

GEORGE. Evaporează-te. (*Femeile au ieșit.*) Așa. Ce mai bem?

NICK. Ăă, nu știu... Cred că rămân la whisky.

GEORGE. *(la paharul lui Nick, se duce la barul portabil.)* Tot asta beai și la Parnassus?

NICK. La ce...?

GEORGE. Parnassus.

NICK. Nu înțeleg...

GEORGE. Treci peste. *(Îi dă paharul.)* Un whisky.

NICK. Mersi.

GEORGE. E o glumă între mine și Martha. *(Se așază amândoi.)* Și? *(Pauză.)* Deci... ești la matematică.

NICK. Nu... ăă, nu.

GEORGE. Martha așa zicea. Cred c-așa zicea. *(Nu foarte prietenos.)* Ce te-a determinat să te faci profesor?

NICK. Ăă... păi, aceleași lucruri care... ăă... v-au motivat și pe dumneavoastră, bănuiesc.

GEORGE. Care anume?

NICK. *(Formal.)* Poftim?

GEORGE. Am spus, care anume? Care au fost lucrurile care m-au motivat pe mine?

NICK. *(Râzând stingherit.)* Păi... sincer să fiu, nu știu....

GEORGE. Tocmai ai spus că lucrurile care te-au motivat pe tine au fost aceleași care m-au motivat și pe mine.

NICK. *(Ușor iritat.)* Am spus că bănuiesc.

GEORGE. Aa. *(Nepregătit.)* Așa ai zis? *(Pauză.)* Mda... *(Pauză.)* Îți place la noi?

NICK. *(Privind prin cameră.)* Da... e... e frumos.

GEORGE. La noi, la universitate.

NICK. Aa... am crezut că vorbiți de...

GEORGE. Da... Mi-am dat seama. *(Pauză.)* Vorbeam de universitate.

NICK. Îmi... îmi place... e bine. *(În timp ce George îl privește fix.)* E chiar bine. *(La fel.)* Ăăm... sunteți de mult aici, nu?

GEORGE. *(Absent, ca și cum nu ar fi auzit.)* Cum? A... da. De când m-am însurat cu... ăă, cum-îi-zice... ăă, Martha. Chiar dinainte. *(Pauză.)* Dintotdeauna. *(Pentru sine.)* Speranțe spulberate, și bune intenții... Bun, mai bun, cel mai bun, nebun. *(Înapoi la Nick.)* Ia zi, ce părere ai de declinul asta? Hm?

NICK. Vă rog să mă iertați dacă...

GEORGE. *(Pe un ton ușor tăios.)* Nu mi-ai răspuns la întrebare.

NICK. Poftiți?

GEORGE. Lasă condescendența! *(Jucându-se cu el.)* Te-am întrebat ce părere ai despre declinarea asta: bun; mai bun; cel mai bun; nebun. Deci? Hm?

NICK. *(Cu puțin dezgust.)* Chiar nu știu ce să spun.

GEORGE. (*Mimând mirarea.*) Chiar nu știi ce să spui?

NICK. (*Izbucnind.*) OK... ce vrei să spun? Vrei să spun că-i amuzant, ca să mă contraziceți și să spuneți că e trist? Sau vrei să vă spun că e trist ca s-o-ntoarceți și să spuneți nu, e amuzant. Puteți s-o jucați așa până mâine, dacă vrei!

GEORGE. (*Mimând extazul.*) Bravo! Foarte bine!

NICK. (*Și mai nervos decât înainte.*) Când se-ntoarce nevasta-mea, cred c-o să...

GEORGE. (*Sincer.*) Hai, gata, gata... calmează-te. Stai... liniștit. (*Pauză.*) Bun. (*Pauză.*) Mai vrei ceva de băut? Ia, dă-mi paharul.

NICK. Mai am. Serios, aștept să vină nevasta-mea, și...

GEORGE. Hai... dă să-l umplu. Dă-mi paharul. (*Îi ia paharul.*)

NICK. Adică... dumneavoastră... dumneavoastră și soția... am senzația că aveți un fel de...

GEORGE. Eu și Martha... n-avem nimic. Pur și simplu ne... antrenăm... asta-i tot... ne punem în mișcare ce ne-a mai rămas din minte. Nu ne lua în seamă.

NICK. (*Nehotărât.*) Totuși...

GEORGE. (*Schimbare bruscă de ritm.*) Așa... să stăm jos și să vorbim, da?

NICK. (*Din nou calm.*) Chestia e că n-aș vrea să... să fiu implicat... (*Gând ulterior.*) ăă... în treburile altora.

GEORGE. (*Liniștind un copil.*) Ee, o să-ți treacă... Așa e într-o universitate mică... sportul preferat e scârțâitul patului.

NICK. Pofțiți?

GEORGE. Am spus că sportul preferat... nu contează. Aș vrea să nu mă mai iei atâta cu „Pofțiți”... cel puțin nu cu semn de întrebare la final. „Pofțiți?” Știu că vrea să fie un semn de respect pentru (*Crispare.*) vârstnici... dar... ăăm... așa cum o zici tu... ăă... „Pofțiți?”

NICK. (*Zâmbet ușor, fără convingere.*) N-am vrut să fiu lipsit de respect.

GEORGE. Câți ani ai?

NICK. Douăzeci și opt.

GEORGE. Eu am patruzeci și ceva. (*Așteaptă o reacție... nimic.*) Nu te miri? Adică... nu par mai bătrân? Aspectul ăsta... *grizonat*, nu sugerează un cincizeci și ceva? N-ai senzația că mă pierd în fundal... că dispar în fumul de țigară? Hm?

NICK. (*Uitându-se după o scrumieră.*) Arătați... bine.

GEORGE. Dintotdeauna am fost slab... N-am pus niciun kil pe mine de când eram de vârsta ta. N-am nici burtă... În schimb am... am o ușoară dilatație chiar sub curea... dar e tare... nu e carne moale. Mai dau câte-o raită pe terenul de handbal. Tu câte kile ai?

NICK. Ăă...

GEORGE. Optzeci și patru, optzeci și cinci... cam așa, nu? Joci handbal?

NICK. Ăă, da... nu... adică, nu foarte bine.

GEORGE. Aha, păi... să jucăm o dată. Martha are vreo sută și ceva... de ani. Cântărește ceva mai mult de-atât. Soția ta câți ani are?

NICK. *(Puțin dezorientat.)* Douăzeci și șase.

GEORGE. Martha e o femeie remarcabilă. Bănuiesc că are cam patruzeci și nouă de kilograme.

NICK. Soția... ta?

GEORGE. Nu, nu, băiete. A *ta!* Martha e soția *mea*.

NICK. Da... știu.

GEORGE. Dacă erai însurat cu Martha, știai ce-nseamnă asta. *(Pauză.)* Pe de altă parte, dacă eu eram însurat cu nevastă-ta, și eu aș fi știut ce-nsemna... Nu?

NICK. *(După o pauză.)* Da.

GEORGE. Martha zice că ești la matematică.

NICK. *(Ca pentru a suta oară.)* Nu... Nu sunt.

GEORGE. Martha de obicei nu se înșală... cine știe, poate că ar *trebui* să fii la matematică.

NICK. Sunt biolog. Sunt la catedra de biologie.

GEORGE. *(După o pauză.)* Aa... *(Apoi, ca și cum și-ar fi amintit ceva.)*
AAA!

NICK. Pofțiți?

GEORGE. Tu ești ăla! Tu ești cel care va face toată harababura... care va face pe toată lumea să arate la fel, rearanjând cromozonii, sau cum le zice. Nu?

NICK. *(Cu un mic zâmbet.)* Nu chiar: se numesc cromozomi.

GEORGE. Eu unul sunt foarte sceptic. Auzi, crezi că... *(Schimbându-și poziția pe scaun.)* ...crezi că oamenii nu învață nimic din istorie? Nu că n-ar fi nimic de învățat, dar că oamenii nu învață nimic? Eu sunt la catedra de istorie.

NICK. Ăă...

GEORGE. Sunt doctor în istorie. Dr... Prof. Univ.... Dr. Ist... Profunivdrist! Profunivdrismul este cunoscut ca o afecțiune manifestată prin deteriorarea lobilor frontali, dar și ca un leac minune. De fapt, e și una și-alta. Eu sunt foarte sceptic. ...Biologie, deci... *(Nick nu răspunde... încuviințează din cap... se uită la George.)* Am citit pe undeva că teoriile science-fiction nu sunt ficțiune de loc... că voi practic îmi rearanjați mie genele, în așa fel încât toată lumea să semene cu toată lumea. Ei, uite, asta n-am s-o permit! Ar fi... păcat. Adică... uită-te la mine! E-o idee chiar așa de bună... ca toată lumea să aibă

patruzeci și ceva de ani și să arate de cinzeci și cinci? Nu mi-ai răspuns la întrebarea legată de istorie.

NICK. Să știți că povestea asta cu genetica...

GEORGE. A, da. (*O alungă cu un gest al mâinii.*) E foarte deranjant... foarte... dezamăgitor. Dar istoria e cu mult mai... dezamăgitoare. Eu sunt la catedra de istorie.

NICK. Da... mi-ați zis.

GEORGE. Știu că ți-am zis... și probabil c-o să ți-o mai zic de câteva ori. Martha îmi tot amintește, că sunt *la* catedra de istorie... dar nu *sunt* catedra de istorie... în sensul de a conduce catedra de istorie. Nu sunt șeful catedrei de istorie.

NICK. Păi, nici eu nu sunt șeful catedrei de biologie.

GEORGE. Tu ai douăzeci și unu de ani!

NICK. Douăzeci și opt.

GEORGE. Douăzeci și opt! Poate când o să ai patruzeci și ceva și o să arăți de cinzeci și cinci, o să conduci catedra de istorie...

NICK. ...biologie...

GEORGE. ...biologie. Eu am *fost* șef de catedră, timp de patru ani, în timpul războiului, dar asta doar pentru că toată lumea era plecată. Pe urmă... toată lumea s-a întors... pentru că nimeni n-a murit. Uite, tipic pentru New England. Nu e fascinant? Niciun bărbat din toată regiunea asta n-a luat niciun glonț în cap. E illogic. (*Punând ceva la cale.*) Nevasta ta n-are șolduri... nu?

NICK. Poftim?

GEORGE. Nu c-aș avea vreo pasiune pentru șolduri... Nu-s ca bărbații ăia de treisase, douășdoi, șaptesopt de ani. Nu-nu... chiar nu. Totul tre' să fie proporționat. Vroiam doar să spun că nevasta ta e... îngustă-n șolduri.

NICK. Da... e.

GEORGE. (*Privind spre tavan.*) Ce-or fi făcând acolo?

NICK. (*Cu falsă cordialitate.*) Știi cum sunt femeile.

GEORGE. (*Se uită lung la Nick, cu neîncredere simulată... apoi își mută atenția în alt punct.*) Niciunu' din prăpădiții ăștia n-a fost omorât. Evident, nimeni n-a bombardat Washington-ul. Nu... nu-i corect. Ai copii?

NICK. Ăă... nu... nu încă. (*Pauză.*) Tu?

GEORGE. (*Un fel de provocare.*) E treaba mea. Tre' să afli.

NICK. Serios?

GEORGE. Deci, n-ai copii.

NICK. Încă nu.

GEORGE. Oamenii... ăă... fac copii. Asta vroiam să spun apropo de istorie. Voi aveți de gând să-i faceți în eprubete, nu? Voi, biologii. Pe

copii. Iar noi ceilalți ne putem călări până nu mai putem. Cum rămâne cu deducerile de impozit? S-a gândit cineva la asta? (*Nick, care nu știe ce altceva să facă, râde ușor.*) Dar tu o să ai copii... chiar și-așa. În ciuda istoriei.

NICK. (*Eschivându-se.*) Da... sigur. Așteptăm... puțin... până ne instalăm și noi.

GEORGE. Iar ăsta... (*Face cu mâna un gest larg, cuprinzând nu numai casa, ci întreg ținutul.*)... ăsta e locul ideal - Iliria... Insula Pinguinilor... Gomora... Crezi că o să fiți fericiți aici în New Carthage?

NICK. (*Puțin în defensivă.*) Eu sper să rămânem aici.

GEORGE. Și fiecare determinare are limitele ei, nu? Mă rog, nu e un colegiu rău. Adică... merge. Nu e M.I.T.... nu e U.C.L.A.... nu e Sorbona... nici Universitatea din Moscova, ce-i drept.

NICK. N-am zis că rămânem... pentru totdeauna.

GEORGE. Eu zic să nu spui asta în stânga și-n dreapta. Bătrânului nu i-ar plăcea. Tatăl Marthei pretinde fidelitate și devotament de la... staff-ul... lui. Vroiam să folosesc alt cuvânt. Tatăl Marthei se așteaptă ca... staff-ul lui să se agațe de zidurile colegiului, ca iedera... să vină aici și să îmbătrânească... să moară luptând în primele rânduri. A fost la un moment dat un profesor, de latină și oratorie, care chiar a murit, primul la rând, la cantină. A fost înmormântat, ca mulți dintre noi, și ca mulți alții după noi, sub tufele din jurul capelei. Se spune... și n-am niciun motiv să mă îndoiesc... că suntem un îngrășământ excelent. Dar bătrânul nu va fi îngropat sub tufe... bătrânul n-o să moară niciodată. Tatăl Marthei are rezistența unei țestoase microneziene. Se zvonește... dar asta nu trebuie s-o spui de față cu Martha, căci spumegă la colțul gurii... că bătrânul, taică-su, are peste două sute de ani. Probabil e o ironie în toată povestea asta, dar nu sunt destul de beat s-o înțeleg. Câți copii ai de gând să faci?

NICK. Aă... Nu știu... nevastă-mea e...

GEORGE. Îngustă-n șolduri. (*Se ridică; gest către paharul lui Nick.*) Hai să-ți mai pun.

NICK. Da...

GEORGE. MARTHA! (*Niciun răspuns. Lui Nick.*) M-ai întrebat dacă știu cum e cu femeile... Ei, uite un lucru pe care *nu-l* știu e despre ce-or vorbi ele în timp ce bărbații stau de vorbă. (*Vag.*) Tre' să aflu odată și-odată.

VOCEA MARTHEI. CE VREI?

GEORGE. (*Lui Nick.*) Mm, ce sunet minunat! Vreau să spun... despre ce crezi că *vor*besc ele, realmente... sau nu te interesează?

NICK. Despre ele, probabil.

VOCEA MARTHEI. **GEORGE?**

GEORGE. *(Lui Nick.)* Din punctul tău de vedere, femeile sunt... nebuloase?

NICK. Îmm... da și nu.

GEORGE. *(Încuviințează din cap ca un cunoscător.)* Mm-hmm. *(Se îndreaptă spre hol, aproape se izbește de Honey, care intră.)* Oo! la uite, măcar una din două! *(Honey se îndreaptă spre Nick; George spre hol.)*

HONEY. *(Lui George.)* Coboară și ea, imediat. *(Lui Nick.)* Trebuie neapărat să vezi și tu casa, scumpule... e o casă atât de frumoasă.

NICK. Da...

GEORGE. MARTHA!

MARTHA. STAI DOM'LE, AI RĂBDARE!

HONEY. *(Lui George.)* Coboară imediat... se schimbă.

GEORGE. *(Mirat.)* Ce face? Se schimbă?

HONEY. Da.

GEORGE. Își schimbă hainele?

HONEY. Rochia.

GEORGE. *(Suspicios.)* De ce?

HONEY. *(Cu un râs ușor emoționat.)* Ăă, bănuiesc că vrea să-și pună ceva mai... comod.

GEORGE. *(Cu o privire amenințătoare către ușă.)* Ahaa, așa deci...

HONEY. Ăă, nu știu, mă gândesc că...

GEORGE. HABAR N-AI!

NICK. *(La tresărirea lui Honey.)* Ce-i? Nu te simți bine?

HONEY. *(Liniștitor, dar ușor scâncit. Un ton exersat în timp.)* Ba da, scumpule... mă simt perfect...

GEORGE. *(Fierbând... sieși.)* Așa deci, vrea să-și pună ceva comod, da? Mai vedem noi.

HONEY. *(Lui George, veselă.)* Aa, tocmai am aflat că aveți un *fiu*.

GEORGE. *(Răsucindu-se brusc, ca lovitură din spate.)* CE?

HONEY. Un fiu! Habar n-aveam.

NICK. Aaa, uite c-am aflat. Ei, înseamnă că-i un băiat destul de mare...

HONEY. Douăzeci și unu de ani... mâine face douăzeci și unu... mâine-ziuă lui.

NICK. *(Zâmbind victorios.)* I-aaauzi!

GEORGE. *(Lui Honey.)* Ți-a vorbit despre el?

HONEY. *(Înurcată.)* Ăă, da. Adică...

GEORGE. *(Punând punct.)* Ți-a vorbit despre el.

HONEY. *(Chicotit nervos.)* Da.

GEORGE. *(Pe un ton ciudat.)* Și spui că se schimbă?

HONEY. Da.

GEORGE. Și ți-a spus că mâine...?

HONEY. (*Veselă, dar puțin încurcată.*) ...e ziua lui... da.

GEORGE. (*Mai mult sau mai puțin sieși.*) OK, Martha... OK.

NICK. Honey, ești palidă. Vrei ceva...?

HONEY. Da, scumpule... încă puțin brandy. Doar un strop.

GEORGE. O.K., Martha.

NICK. Pot să folosesc... ăăă... barul?

GEORGE. Hm? A, da... da... sigur. Beți cât vreți... O să aveți nevoie, odată cu trecerea anilor. (*Pentru Martha, ca și cum ar fi în cameră.*) Mama mă-tii de...

HONEY. (*Să acopere.*) Scumpule, cât e ceasul?

NICK. Două jumate.

HONEY. Oo, așa târziu... *chiar* ar trebui să mergem.

GEORGE. (*Cu răutate, dar e atât de preocupat încât abia își conștientizează propriul ton.*) De ce? Țineți dacă pește program, sau ce?

NICK. (*Aproape amenințător.*) Ți-am spus că n-avem copii.

GEORGE. Hm? (*Dându-și seama.*) Aa, scuze. N-am auzit... sau nu m-am gândit... (*Alungând cu mâna.*) ...una din două.

NICK. (*Încet, lui Honey.*) Plecăm imediat.

GEORGE. (*Pornindu-se.*) A, nu, nu... în nici un caz. Martha se schimbă... și Martha nu se schimbă pentru *mine*. Martha nu s-a mai schimbat pentru mine de ani de zile. Dacă Martha se schimbă, înseamnă c-o să stăm aici... zile întregi. Vi se acordă o mare onoare, și nu trebuie să uitați că Martha e fiica iubitului nostru șef. E... oul lui drept, am putea spune.

NICK. Poate nu mă-nțelegi... dar aș vrea să nu mai vorbești așa de față cu soția mea.

HONEY. Oo, nu-i nevoie.

GEORGE. (*Mirat.*) Serios? Ei bine, ai dreptate... O să lăsăm asemenea limbaj Marthei.

MARTHA. (*Intrând.*) Ce limbaj? (*Martha și-a schimbat hainele, și e îmbrăcată mai comod și... foarte important... cât se poate de voluptos.*)

GEORGE. Iată-te, pisicuțo.

NICK. (*Impresionat; se ridică.*) Ooo...

GEORGE. Vai, Martha... rochia cu care mergi duminica la biserică!

HONEY. (*Ușor dezaprobator.*) Oo, ce frumos.

MARTHA. (*Ostentativă.*) Îți place? Mă bucur! (*Lui George.*) Ce dracu' te-a apucat de urlai ca nebunu'?

GEORGE. Ne simțeam singuri, scumpo... ne era dor de murmurul tău pufos.

MARTHA. (*Hotărând să nu intre în joc.*) Aa. Păi atunci ia fă o plimbare pân' la bar...

GEORGE. (*Preluându-i tonul.*) ...și toală-i lu' mămica un pahal male și plin.

MARTHA. (*Chicotește.*) Exact. (*Lui Nick.*) Și, ce-ați discutat voi, ca bărbății? Ați rezolvat problemele omenirii, ca de-obicei?

NICK. Ăă, nu, am...

GEORGE. Dacă vrei să știi, am încercat să ne dăm seama despre ce vorbeați voi două. (*Honey chicotește, Martha râde.*)

MARTHA. (*Lui Honey.*) Sunt de groază. Nu-i așa? *Bărbății* ăștia... (*Amuzată, jucând disprețul.*) ...sunt ceva de speriat. (*Lui George.*) Păi de ce nu v-ați strecurat sus să trageți cu urechea?

GEORGE. Aa, da' nu vroiam să *ascult*, dragă... vroiam să mă *uit*. (*Honey chicotește, Martha râde.*)

NICK. (*Lui George, cu falsă prietenie.*) E o conspirație.

GEORGE. Da, uite-așa am ratat șansa. Nasol!

MARTHA. (*Lui Nick, în timp ce Honey radiază.*) Eeei, da' tu ești un băiat fenomenal, am auzit că ți-ai terminat masterul la... cât?... două ani? I-auzi, George.

NICK. La două ani jumate. Nu, de fapt aveam nouăsprezece. (*Lui Honey.*) Honey, nu trebuia să te-apuci să povestești. Nu-mi...

HONEY. Oooo... Păi sunt *mândră* de tine...

GEORGE. (*Serios, puțin abătut.*) E foarte... impresionant.

MARTHA. (*Agresivă.*) Hai să mori tu! *Normal* că e!

GEORGE. (*Printre dinți.*) Am spus că e impresionant, Martha. Dau pe-afară de invidie. Ce vrei să fac, să vomit aici de extaz? (*Lui Nick.*) Chiar e impresionant. (*Lui Honey.*) Ai de ce să fii *mândră*.

HONEY. (*Modestă.*) Daa, e un băiat tare bun.

GEORGE. (*Lui Nick.*) Nu m-ar mira dacă într-una din zilele astea chiar ai *ajunge* șeful catedrei de istorie.

NICK. De biologie.

GEORGE. De *biologie*... normal. Se pare că mă obsedează istoria. Ha! Ce replică. (*Într-o poziție solemnă, cu mâna pe inimă, capul ridicat, voce de stentor.*) „Mă obsedează istoria.”

MARTHA. (*În timp ce Nick și Honey râd ușor.*) HA, ha, ha, ha!

GEORGE. (*Ușor dezgustat.*) Cred c-o să-mi pun și *mie* ceva de băut.

MARTHA. Pe George nu-l obsedează istoria... Pe el îl obsedează *catedra* de istorie. Îl obsedează *catedra* de istorie pentru că...

GEORGE. ...pentru că nu e *catedra* de istorie, ci e doar *la* *catedra* de istorie. Știm, Martha... am epuizat subiectul când tu erai sus... deghizându-te. N-are rost să vorbim iar despre asta.

MARTHA. Așa e, dragule... hai să ne-ascundem după deget. (*Către ceilalți.*) George s-a împotmolit în catedra de istorie. E o mlaștină a catedrei de istorie, asta e. O mocirlă... contele de pleoșc. Ha, ha, ha, HA! O pleoșcă! Hei, pleoșc! Pleșcuță!

GEORGE. (*Un mare efort pentru a se controla... după care, ca și cum ea n-ar fi zis decât „George, dragule”...*) Da, Martha? Te servesc cu ceva?

MARTHA. (*Amuzată de jocul lui.*) Ăăm... sigur, poți să-mi aprinzi țigara, dacă ții neapărat.

GEORGE. (*Se gândește, apoi se îndepărtează.*) Nu... toate au o limită. Știi, omul suportă cât suportă, până simte că mai coboară o treaptă pe scara evoluției... (*Rapid, aparte lui Nick.*) ...asta-i în domeniul tău... (*Înapoi la Martha.*) și se scufundă, Martha, și asta-i o scară foarte simpatică... nu poți să urci la loc... s-o iei invers, o dată ce-ai început să cobori. (*Martha îi trimite o bezea, arogantă.*) Bun. Deci... O să te țin de mână când e întuneric și ți-e frică de bau-bau, o să-ți arunc sticlele goale de gin după ce te faci turtă, ca să nu le vadă nimeni... dar țigara n-am să ți-o aprind. Și cu asta, cum s-ar spune, basta. (*Tăcere scurtă.*)

MARTHA. (*Foarte încet.*) Doamne... (*Apoi, imediat, lui Nick.*) Aa, am auzit c-ai jucat fotbal.

HONEY. (*Văzând că Nick e cufundat în gânduri.*) Scumpule....

NICK. Aa! Ăă, da... am fost... centru înaintaș... dar eram mai... bun... la box.

MARTHA. (*Plină de entuziasm.*) BOX! Ai auzit, George?

GEORGE. (*Resemnat.*) Da, Martha.

MARTHA. (*Lui Nick, cu o intensitate ciudată și entuziasm.*) Tre' să fi fost foarte bun... Adică, nu pari să fi primit niciun pumn în față.

HONEY. (*Mândră.*) A fost campion pe stat la categoria semigrea, în colegiu.

NICK. (*Stânjenit.*) Honey...

HONEY. De ce, dac-ai fost...

MARTHA. După cum arăți, cred că și *acum* ai un corp foarte... lucrat... Hmm? la zi.

GEORGE. (*Intens.*) Martha... puțină decență...

MARTHA. (*Lui George... privindu-l fix pe Nick.*) GURA! (*Înapoi la Nick.*) Ei, cum e? Te-ai păstrat?

NICK. (*Fără aroganță... aproape încurajând-o.*) Încă mă păstrez. Merg la sală.

MARTHA. (*Zâmbind cu colțul gurii.*) Serioos?

NICK. Da.

HONEY. Oo, da... e tot... numai fibră.

MARTHA. *(Cu același zâmbet... o discuție intimă cu Nick.)* I-aauzi! Mmm, e foarte bine.

NICK. *(Narcisist, dar nu direct Marthei.)* Păi, nu știi niciodată... *(Ridică din umeri.)* ...știi cum e... dacă tot îl ai...

MARTHA. ...nu știi niciodată când o să-ți prindă bine.

NICK. Vroiam să zic... dacă tot îl ai, de ce să nu-l păstrezi.

MARTHA. Sunt cu totul de acord. *(Își zâmbesc unul altuia, și se stabilește un fel de complicitate.)* Sunt cu totul de acord.

GEORGE. Martha, ești de o obscenitate rară...

MARTHA. Lui George nu-i prea plac discuțiile despre corp... nu-i așa, iubire? *(Niciun răspuns.)* George nu e prea enuziasmat când ajungem la mușchi. Burți plate, pectorali...

GEORGE. *(Lui Honey.)* Nu vrei să ne plimbăm puțin prin grădină?

HONEY. *(Ton muștrător.)* Nu cred că...

GEORGE. *(Neîncrezător.)* Ce, te distrează? *(Ridică din umeri.)* Cum vrei.

MARTHA. Burtosu' ăsta se simte prost când discuția ajunge la mușchi. Câte kilograme ai?

NICK. Optzeci și patru, optzeci și cinci...

MARTHA. Încă la categoria semigrea, deci... E bine. *(Se întoarce.)* Hei, George, ia spune-le cum a fost meciul nostru de box. *(George pune paharul pe masă, brusc, și se îndreaptă spre hol.)* George! Haai, spune-le!

GEORGE. *(Cu o privire plină de scârbă.)* Spune-le tu, Martha. Tu te pricepi. *(Iese.)*

HONEY. S-a-ntâmplat... ceva?

MARTHA. *(Râde.)* Cu el? Nu. Eu și George am avut un meci de box... Ha, acu' vreo douăzeci de ani... la vreo doi ani după ce ne-am căsătorit.

NICK. Un meci de box? Voi doi?

HONEY. Serios?

MARTHA. Mda... noi doi... serios.

HONEY. *(Chicotind tremurat, anticipând.)* Nu pot să-mi imaginez!

MARTHA. Cum spuneam, a fost acu' vreo douăzeci de ani, și nu s-a-ntâmplat într-un ring, sau ceva. Era în timpul războiului, și tati făcuse o obsesie pentru sportul de întreținere... Lui i-a plăcut dintotdeauna antrenamentul fizic... zice că un bărbat nu are doar creier... are și un corp, și e responsabilitatea lui să și le întrețină pe amândouă... mă-nțelegi.

NICK. Da, da.

MARTHA. Zice că mintea nu funcționează decât dacă funcționează și corpul.

NICK. Ei, asta nu-i chiar așa...

MARTHA. Mă rog, nu știu dacă zice *chiar așa*... oricum, ceva de genu' ăsta. *Deci*... era în timpul războiului, și tati s-a gândit că toți bărbații ar trebui să învețe box... auto-apărare. Probabil ideea era că, dacă nemții aterizau pe-aici, sau mai știu eu ce, toți profesorii să iasă și să-i ia la pumni... Nu știu.

NICK. Bănuiesc că era vorba mai mult de principiu.

MARTHA. Nu mai spune. În fine, și într-o duminică, tati ne-a chemat pe mai mulți dintre noi la el și ne-am dus toți în spatele casei, și tati și-a pus mănușile de box. Tati fiind un bărbat puternic... Mă rog, tu *știi* la ce ma refer.

NICK. Da... da.

MARTHA. Și l-a chemat pe George să boxeze cu el. Numaaaaai căăă... George *n-a* vrut... cred că nu vroia să-i cadă bonurile de masă...

NICK. Mm-hm.

MARTHA. ...Așa, George a zis că nu vrea, și tati îi spunea „Hai, băiete... ce fel de ginere ești?” ... și-așa mai departe.

NICK. Așa.

MARTHA. Și, în timp ce ei trăgeau unu' de altu... *nu* știu ce mi-a venit... mi-am pus și eu o pereche de mănuși... nici nu le-am legat... și m-am strecurat în spatele lui George, în glumă, și-am strigat „Hei George!” și i-am zburat un pumn cu dreapta... în glumă, pur și simplu.

NICK. Mm-hm.

MARTHA. ...și George s-a întors foarte repede, și și-a luat-o *fix* în față... Poc! (*Nick râde.*) N-am făcut-o intenționat... jur. Mă rog. POC! Fix în față... și nu era-n echilibru... adică, sigur nu era... și s-a dat în spate câțiva pași, și BUF, a aterizat... cât era de lung... într-o tufă cu afine! (*Nick râde; Honey clatină din cap făcând ț-ț-ț-ț.*) A fost groaznic... Caraghios, da' groaznic. (*Se gândește, râde înfundat, cu o doză de milă, amintindu-și detaliile incidentului.*) Eu cred că asta ne-a colorat toată viața. Serios! Mă rog, cel puțin pentru el a devenit un fel de scuză. (*George intră cu mâinile la spate. Nimeni nu-l vede.*) Se folosește mereu de asta, ca scuză pentru că s-a împotmolit... că n-a făcut *nimic*. (*George se apropie, Honey îl vede.*) Și practic a fost un *accident*... pur și simplu, un *accident*! (*George scoate de la spate o pușcă cu țeavă scurtă, și, calm, țintește spre ceafa Marthei. Honey țipă... se ridică în picioare. Nick se ridică și, în același timp, Martha întoarce capul spre George. George apasă pe trăgaci.*)

GEORGE. POC!!! (*Puf! Din țeava puștii iese și se deschide o umbrelă mare chinezească, colorată în roșu și galben. Honey țipă din nou, mai puțin strident, mai degrabă ușurată și confuză.*) Ai murit! Poc! Ești moartă! (*Nick râde, ușurat. Honey râde isteric. Martha explodează într-*

un râs puternic. George se alătură distracției și confuziei generale. În cele din urmă, se liniștesc.)

HONEY. Uuuff! Doamne!

MARTHA. De unde-ai luat chestia aia? Nenorocitul.

NICK. *(Întinzând mâna spre pușcă.)* Pot să mă uit?

(George îi întinde pușca.)

HONEY. Vai ce m-am speriat! Nu m-am speriat atât de tare în viața mea!

GEORGE. *(O bagatelă.)* O am de mai demult. Ți-a plăcut?

MARTHA. *(Chicotind.)* Nenorocitul!

HONEY. *(Vrând atenție.)* Nu m-am mai speriat așa... niciodată.

NICK. Interesant dispozitiv.

GEORGE. *(Aplecându-se asupra Marthei.)* Ți-a plăcut, nu-i așa?

MARTHA. Da... a fost foarte tare. *(Mai încet.)* Hai... dă-mi un pupic.

GEORGE. *(Arătând spre Nick și Honey.)* Mai târziu, pisi. *(Dar Martha nu se lasă. Se sărută, George stând în picioare, aplecat asupra Marthei. Martha îi ia mâna, i-o pune pe sânul ei. George se retrage.)* O-hoo! Așa deci! Vrei să jonglăm de față cu musafirii? Hm? Hm?

MARTHA. *(Nervoasă-rănită.)* Luată-ar... dracu!

GEORGE. *(Victorios.)* Toate la locul lor, Martha... și toate la timpul lor.

MARTHA. *(Un epitet nerostit.)* Ești un...

GEORGE. *(Către Nick, care încă ține pușca în mână.)* Stai să-ți arăt... se bagă-napoi, uite-așa. *(Închide umbrela și o introduce în pușcă.)*

NICK. Foarte ingenios.

GEORGE. *(Pune pușca jos.)* Băătură! Băătură pentru toți! *(la paharul lui Nick fără să-l întrebe... se duce la Martha.)*

MARTHA. *(Încă nervoasă-rănită.)* N-am terminat.

HONEY. *(În timp ce George întinde mâna după paharul ei.)* Da, chiar am nevoie să beau ceva.

(George îi ia paharul, se duce spre bar.)

NICK. E japoneză?

GEORGE. Probabil.

HONEY. *(Către Martha.)* Eu nu m-am speriat atât de tare în viața mea. Tu nu te-ai speriat? Deloc?

MARTHA. *(Stăpânindu-și furia provocată de George.)* Nu-mi aduc aminte.

HONEY. Eee, haaai... Sigur te-ai speriat.

GEORGE. Ce, Martha, chiar ai crezut că vreau să te omor?

MARTHA. *(Mustind de dispreț.)* Tu?... Să mă omori pe mine?... Mă faci să râd!

GEORGE. Cine știe, într-o zi... aș putea.

MARTHA. Scârț!

NICK. *(În timp ce George îi dă paharul.)* Unde e baia?

GEORGE. O iei pe hol... prima la stânga.

HONEY. Să nu vii și tu cu vreo pușcă.

NICK. *(Râde.)* Nu, nu.

MARTHA. Tu n-ai nevoie de recuzită, sunt convinsă.

NICK. Nu.

MARTHA. *(Cu subînțeles.)* Normal. Ție nu-ți trebuie puști ieftine de jucărie. Hm?

NICK. *(Îi zâmbeste Marthei. Apoi, către George, arătând spre o măsuță așezată la ieșirea din hol.)* Pot să las paharul aici?

GEORGE. *(În timp ce Nick iese fără să mai aștepte răspunsul.)* Da... sigur... de ce nu? Avem pahare pe jumătate goale peste tot, pe unde le uită Martha... în dulap, pe marginea căzii... am găsit unul și-n frigider, odată.

MARTHA. *(Amuzată involuntar.)* Nu-i adevărat!

GEORGE. Ba-i adevărat.

MARTHA. *(La fel.)* Ba nu-i adevărat!

GEORGE. *(Dându-i paharul lui Honey.)* Ba-i adevărat. *(Lui Honey.)* Nu ești un pic mahmură după ce bei brandy?

HONEY. Eu nu le-amestec niciodată. Și, oricum, nici nu beau foarte mult.

GEORGE. *(Făcând grimase pe la spatele ei.)* Aa... atunci e bine. Ăă... soțul tău mi-a explicat cum stă treaba cu... cromozomii.

MARTHA. *(Urât.)* Cu ce?

GEORGE. Cromozomii, Martha... genele, sau ce naiba sunt. *(Lui Honey.)* Ai un soț cam... înspăimântător.

HONEY. *(Ca la o glumă.)* Eeeeeee....

GEORGE. Nu, vorbesc serios. Chiar e înspăimântător, cu cromozomii lui cu tot.

MARTHA. E la matematică.

GEORGE. Nu, Martha... e biolog.

MARTHA. *(Ridicând vocea.)* E la matematică!

HONEY. *(Timidă.)* Ăă... biologie.

MARTHA. *(Nu e convinsă.)* Ești sigură?

HONEY. *(Chicotind ușor.)* Păi, e normal. *(Apoi, ca un gând ulterior.)* Să fiu.

MARTHA. *(Ursuză.)* Mda, probabil. Da' nu mai știi cine zicea că e la matematică...

GEORGE. Tu ziceai, Martha.

MARTHA. *(Explicând iritată.)* Ee, acuma doar nu te-aștepți să țin minte tot ce mișcă. Am cunoscut cînșpe profesori noi, cu nevestele lor cu tot, dracu' să-i ia... cei de față se exclud, normal... *(Honey confirmă din*

cap, cu un zâmbet prostuț.) ...și tre' să țin minte tot. (Pauză.) Așa, și? Ce dacă e biolog? Bravo lui. E chiar mai bine. Biologia e mai puțin... absconsă.

GEORGE. Abstractă.

MARTHA. ABSCONSĂ! Cu sensul de obscură. (Scoate limba spre George.) Nu mă-nvăța tu pe mine să vorbesc. E mai bine că-i biolog. Biologia e... fix în *carnea* lucrurilor. (Nick revine.) Puiule, pătrunzi fix în carne.

NICK. (Luând paharul de pe măsuță.) Pofțim?

HONEY. (Chicotind.) Credeau că ești la matematică.

NICK. Ei, poate că ar trebui să fiu.

MARTHA. Nu-nu-nu, tu să stai acolo unde ești, că stai bine... în *carnea* lucrurilor...

GEORGE. Martha, ești obsedată de sintagma asta... E urâtă.

MARTHA. (Ignorându-l pe George... lui Nick.) Să stai acolo unde ești... (Râde.) La o adică, de-acolo poți prelua unu-doi și catedra de istorie, fără nicio grijă. Ce dracu', oricum odată și-odată tot o s-o preia cineva, și ăla n-o să fie George... asta e clar. Nu-i așa, pleșcuță?... hm?

GEORGE. Martha, în mintea mea, tu ești îngropată în ciment, până-n gât. (Martha chicotește.) Nu... până la *nas*... e mult mai multă *liniște* așa.

MARTHA. (Lui Nick.) George zice că ești înspăimântător. De ce ești înspăimântător?

NICK. (Zâmbind ușor.) Nu știam că sunt înspăimântător.

HONEY. (Ușor nearticulat.) Din cauza cromozomilor tăi, scumpule.

NICK. Aaa, revenim la cromozomi...

MARTHA. (Lui Nick.) Care-i treaba cu cromozomii ăștia?

NICK. Păi, cromozomii sunt...

MARTHA. Știu ce sunt cromozomii, scumpule, și-mi plac la nebunie.

NICK. Ăă... OK.

GEORGE. Da, Martha îi mănâncă... la micul-dejun... și-i toarnă peste cereale. (Marthei.) E foarte simplu, Martha, băiatul ăsta lucrează la un sistem de modificare a cromozomilor... mă rog, nu de unu' singur - probabil are și câțiva complici - aspectul genetic al celulei spermatice va fi schimbat, reordonat... pentru a *ordona*, practic... culoarea părului, a ochilor, statura, potența... bănuiesc... pilozitatea, trăsăturile, sănătatea... și *mintea*. Mai ales... *Mintea*. Toate imperfecțiunile vor fi corectate, eliminate... predispoziția la anumite boli va fi înlăturată, longevitatea asigurată. Vom avea o rasă de oameni... fabricați în eprubete... crescuți în incubator... toți superbi și sublimi.

MARTHA. (Impresionată.) Hmm!

HONEY. Ce interesant!

GEORGE. *Dar!* Toată lumea va arăta practic la fel... Identici. Toți... și sunt convins că nu mă-nșel... toți vor arăta ca băiatul *ăsta*.

MARTHA. Asta nu-i o idee rea.

NICK. *(Sătul.)* Bine, ajunge...

GEORGE. Aparent, toate vor fi bune și frumoase. Dar bineînțeles va exista și o parte sumbră. Va fi necesar un sistem de control al întregii povești... *ăă...* pentru ca experimentul să aibă succes. Un număr oarecare de canale spermatice va trebui tăiat.

MARTHA. Hmm!...

GEORGE. Milioane și milioane... milioane de mici incizii care vor lăsa niște cicatrice foarte mici pe partea inferioară a scrotului *(Martha râde.)* dar care vor asigura sterilitatea celor imperfecti... a celor urâți, proști... inadaptați.

NICK. *(Sumburu.)* Ascultă...!

GEORGE. ...în felul *ăsta*, vom avea, cu timpul, o rasă de bărbați superbi.

MARTHA. Hm!

GEORGE. Presupun că n-o să mai avem prea multă muzică, sau pictură, dar în mod sigur o să avem o civilizație formată din bărbați, proaspeți, blonzi, toți la categoria semigrea.

MARTHA. Oooooo...

GEORGE. ...o rasă de oameni de știință și de matematicieni, fiecare complet dedicat și muncind pentru gloria acestei super-civilizații.

MARTHA. Mmm, ce bine.

GEORGE. Se va resimți o oarecare... îngrădire a libertății, presupun, ca rezultat al experimentului... dar diversitatea nu va mai fi scopul principal. Civilizațiile și rasele vor dispărea... furnicile vor prelua controlul.

NICK. Ai terminat?

GEORGE. *(Ignorându-l.)* Și bineînțeles, eu unul mă opun. Istoria, care e domeniul meu, în care sunt recunoscut ca una din cele mai faimoase mocirle...

MARTHA. HA, ha, ha!

GEORGE. ...își va pierde minunata varietate și imprevizibilitatea. Eu, și odată cu mine... surpriza, complexitatea, ritmul mereu variabil al... istoriei, voi fi eliminat. Va fi ordine și stabilitate... iar eu mă opun vehement. N-am să cedez Berlinul!

MARTHA. Ba ai să cedezi Berlinul, dragă. Cu ce-ai de gând să-l aperi, cu burta?

HONEY. Eu nu-nțeleg ce legătură are Berlinul.

GEORGE. E o cârciumă în Berlinul de Vest unde scaunele de la bar au un metru jumate înălțime. Și pământul... podeaua... e... foarte...

departe... sub tine. Eu n-am de gând să renunț la lucrurile astea. Nu... O să mă lupt cu tine... cu o mână pe scrot, ca să fiu sigur... dar cu mâna liberă o să mă lupt cu tine până la moarte.

MARTHA. (*Râzând în bătaie de joc.*) Bravo!

NICK. (*Lui George.*) Exact. Iar eu o să fiu valul viitorului.

MARTHA. Fii sigur de asta, puiule.

HONEY. (*Destul de beată, lui Nick.*) Eu nu înțeleg de ce vrei să faci toate astea. Mie nu mi-ai spus niciodată.

NICK. (*Nervos.*) Aoleu, mai lasă-ma-n...!

HONEY. (*Șocată.*) HĂ?...

GEORGE. Cel mai puternic indicator al unui caracter social malign... lipsa umorului. Niciunu' din monoliți n-a știut de glumă. Citește istorie. Eu știu câte ceva despre istorie.

NICK. (*Lui George, încercând să nu pară serios.*) Da... da' la știință văd că nu prea te pricepi.

GEORGE. Știu un lucru din istorie. Știu când sunt amenințat.

MARTHA. (*Lascivă, lui Nick.*) Așa deci, toată lumea o să arate ca tine, hă?

NICK. Da, sigur. O să fiu o mașină de futut!

MARTHA. Vai, ce drăguț.

HONEY. (*Acoperindu-și urechile cu mâinile.*) Scumpule, nu... nu... nu...

NICK. (*Pierzându-și răbdarea.*) Scuză-mă, Honey.

HONEY. Limbajul ăsta. E...

NICK. Iartă-mă. Da?

HONEY. (*Bosumflată.*) Da... bine... (*Brusc începe să chicotească isteric, se potolește. Către George.*) Și băiatu' când? (*Chicotește din nou.*)

GEORGE. Ce?

NICK. (*Scârbit.*) Ceva legat de băiat.

GEORGE. BĂIATUL!

HONEY. Când... când vine... băiatul... acasă? (*Chicotește.*)

GEORGE. Aaaaa. (*Prea formal.*) Martha? Când vine băiatul nostru?

MARTHA. Nu contează.

GEORGE. Nu-nu-nu... chiar vreau să știu... tu ai deschis subiectul. Când vine-acasă, ăă?

MARTHA. Am spus că nu contează. Îmi pare rău c-am pomenit de asta.

GEORGE. De el... nu de asta. Ai pomenit de el. Ia zi, când apare podoaba? Mâine n-ar trebui să fie ziua lui?

MARTHA. Nu vreau să vorbesc despre asta!

GEORGE. (*Inocent, fals.*) Martha, dar...

MARTHA. NU VREAU SĂ VORBESC DESPRE ASTA!

GEORGE. Sunt convins că nu vrei. (*Către Honey și Nick.*) Martha nu vrea să vorbească despre asta... despre el. Marthei îi pare rău că a pomenit de asta... el.

HONEY. (*Prostește.*) Când vine podoaba acasă? (*Chicotește.*)

NICK. Honey, nu crezi că...?

GEORGE. Da, Martha... dacă tot ai avut proasta idee de a deschide discuția, ia zi... *când* vine podoaba?

MARTHA. George vorbește așa despre podoaba noastră pentru că... pentru că are probleme.

GEORGE. Podoaba noastră are probleme? Ce probleme are podoaba noastră?

MARTHA. Nu podoaba... nu-i mai zi așa! Tu! Tu ai probleme.

GEORGE. (*Fals dispreț.*) N-am auzit în viața mea o prostie mai mare.

HONEY. Nici eu!

NICK. Honey...

MARTHA. Problema lui George, legată de podoa... ha, ha, ha, HA!... de fiul nostru, de fiul nostru mare și frumos, e că undeva adânc în sinea lui, nu e foarte sigur că e copilul lui.

GEORGE. (*Foarte serios.*) Doamne, ești chiar o scorpie.

MARTHA. Și ți-am spus de-o mie de ori, iubire... n-aș concepe cu nimeni înafară de tine... știi foarte bine, puiule.

GEORGE. Veninoasă până-n măduva oaselor.

HONEY. (*Cufundată într-o beție deprimantă.*) Ooof, Doamne, Doamne. Of, of, of...

NICK. Nu cred că subiectul ăsta...

GEORGE. Martha minte. Vreau să știți asta, chiar acum. Martha minte. (*Martha râde.*) Sunt foarte puține lucruri pe lumea asta de care sunt sigur... granițele naționale, nivelul oceanului, alianțele politice, moralitatea practică... pentru niciuna din astea n-aș băga mâna-n foc... dar singurul lucru pe lumea asta dusă de râpă de care sunt absolut convins este participarea mea, participarea mea cromozomologică la... la conceperea... fiului nostru... cu ochi blonzi și păr albastru.

HONEY. Aa, ce mă bucur!

MARTHA. A fost un spici foarte reușit, George.

GEORGE. Mulțumesc, Martha.

MARTHA. Ai fost... pe măsură.

HONEY. Da... da, foarte.

NICK. Honey...

GEORGE. Martha știe... ea știe mai bine.

MARTHA. (*Mândră.*) Eu știu mai bine. Am fost și eu la facultate ca toată lumea.

GEORGE. Da, Martha a fost la facultate. Martha a fost și la mănăstire când era mică.

MARTHA. Și eram atee. (*Nesigură.*) Și acum sunt.

GEORGE. Nu atee, Martha... păgână. (*Către Nick și Honey.*) Martha e singura păgână autentică de pe coasta de est. (*Martha râde.*)

HONEY. Aa, ce drăguț. (*Lui Nick.*) Nu-i drăguț?

NICK. (*Să-i facă pe plac.*) Da... minunat.

GEORGE. Și Martha își desenează cercuri albastre în jurul chestiilor.

NICK. Serios?

MARTHA. (*În defensivă, de dragul glumei.*) Câteodată. (*Făcându-i semn.*) Vrei să vezi?

GEORGE. (*Apostrofând-o.*) Ț, ț, ț, ț.

MARTHA. Niciun țî-țî-țî... Fufă bătrână!

HONEY. El nu-i o fufă... n-are cum să fie o fufă... *tu ești o fufă.* (*Chicotește.*)

MARTHA. (*Avertizând-o cu degetul.*) Ai grijă cum vorbești!

HONEY. (*Veselă.*) Biineee... Aș mai vrea un deget de brandy, vă rog.

NICK. Honey, cred că ai băut destul...

GEORGE. Fii serios! Înc-un rând la toată lumea. (*la paharele, etc.*)

HONEY. (*Ca George.*) Fii serios!

NICK. (*Ridicând din umeri.*) OK.

MARTHA. (*Lui George.*) Băiatul nostru *n-are* păr albastru... nici măcar *ochi* albaștri. Are ochii verzi... ca mine.

GEORGE. Are ochi albaștri, Martha.

MARTHA. (*Hotărâtă.*) Verzi.

GEORGE. (*Superior.*) Albaștri, Martha.

MARTHA. (*Urât.*) VERZI! (*Către Nick și Honey.*) Are niște ochi verzi superbi... n-au urme de maro și gri, ca la alții... castanii... sunt verde curat... verde adânc, pur... ca ai mei.

NICK. (*Se uită atent.*) Tu ai ochii... căprui, nu?

MARTHA. VERZI! (*Puțin prea repede.*) Mă rog, în funcție de lumină *par* căprui, dar sunt verzi. Nu chiar așa verzi ca ai lui... sunt un pic mai maronii. George are ochii albaștri, da' de un albastru apos... albastru lăptos.

GEORGE. Hotărăște-te, Martha.

MARTHA. Păi, ce s-aleg, din două rele? (*Înapoi la ceilalți.*) Și tati are ochii verzi.

GEORGE. Nu-i adevărat! Taică-tu are ochii mici și roșii... ca un șoarece alb. Mă rog, de fapt el e un șoarece alb.

MARTHA. Dacă era aici, n-aveai curajul să spui așa ceva! Ești un laș!

GEORGE. (*Către Honey și Nick.*) Știți... cu clăia aia mare de păr alb și ochii mici și roșii... un șoarece mare și alb.

MARTHA. George îl urăște pe tati... nu pentru că tati i-ar fi făcut ceva, ci pur și simplu pentru a-și defula propriile lui...

GEORGE. (*Aprobând din cap, terminând fraza.*) ...insuficiențe.

MARTHA. (*Veselă.*) Exact. Ai nimerit-o... fix în bot. (*Văzând că George iese.*) Unde naiba pleci?

GEORGE. Nu mai avem de băut, îngerăș.

MARTHA. Aa. (*Pauză.*) Păi, du-te!

GEORGE. (*Leșind.*) Mulțumesc.

MARTHA. (*Văzând că George a plecat.*) E un barman foarte bun... îi stă bine lângă bar. Tâmpitu', îl urăște pe taică-meu. Ați văzut?

NICK. (*Încercând să ridice moralul.*) Ee, nu cred...

MARTHA. (*Rănită.*) Ce, crezi că glumesc? Crezi că spun bancuri? Eu nu glumesc... n-am simțul umorului. (*Aproape îmbufnată.*) Am un simț acut al *ridicolului*, dar nu și simțul umorului. (*Definitiv.*) Eu n-am simțul umorului!

HONEY. (*Veselă.*) Nici eu n-am.

NICK. (*Fără convingere.*) Ba da, Honey, ai... unul latent.

HONEY. (*Mândră.*) Mulțumesc.

MARTHA. Vreți să știți de ce tâmpitu' ăla îl urăște pe tata? Vreți să vă spun? OK... Am să vă *spun* de ce-l urăște.

HONEY. (*Încercând să fie atentă.*) Aaa, ce bine!

MARTHA. (*Dură, lui Honey.*) Mda, nenorocirea unora, fericirea altora.

HONEY. (*Jignită.*) Ba nu!

NICK. Honey...

MARTHA. Hai, gata! Ciocu' mic! Amândoi! (*Pauză.*) Așa, deci. Mămica a murit când eram foarte mică, și deci practic am crescut cu tati. (*Pauză...se gândește.*) ...Am mai fost plecată pe la școală și chestii de-astea, dar în principiu am crescut cu el. Doamne, cât îl admiram pe omul ăsta! Îl adoram... efectiv îl adoram, încă-l ador. Și el ținea la mine destul de mult... Chiar aveam o... relație foarte... o relație reală.

NICK. Da, da...

MARTHA. Tati a construit colegiul ăsta... Adică, el l-a ridicat, din ce era... asta e viața lui. El e colegiul.

NICK. Mm-hm.

MARTHA. Colegiul e *el*. Știi ce dotări erau când l-a preluat el, și ce-i acum? Să te interesezi.

NICK. Știu... Am citit...

MARTHA. Taci și ascultă... (*Schimbând tonul.*) ...frumosule. Așa, și după ce-am terminat facultatea și toate alea, m-am întors aici și practic... am stat... degeaba... o perioadă. Nu eram măritată încă. Mă roog, *fusesem* măritată... oarecum... o săptămână, când eram în anul doi la colegiu... Academia pentru Domnișoare a lui Miss Muff. Un fel de

aranjament à la Lady Chatterley, cum s-a dovedit ulterior... căsătoria. (*Nick râde.*) El tundea gazonul la Miss Muff, în pielea goală, călare pe mașina de tuns iarba... tunzând într-una. Da' tati și Miss Muff s-au aliat și-au pus capăt poveștii... foarte repede... au anulat toată treaba... ceea ce e foarte haios... pentru că teoretic nu ai cum s-o mai anulezi odată ce-a intrat. Ha! Și-uite-așa, am fost revirginată, am terminat Academia lu' Miss Muff... care a rămas fără ajutor de grădinar, din păcate... pentru ea... și dup-aia m-am întors aici și-am cam stat degeaba, un timp... Făceam pe gazda pentru tati și aveam grijă de el... și era... frumos. Foarte frumos.

NICK. Da... da.

MARTHA. Cum adică „Da, da”? De unde știi tu? (*Nick ridică din umeri, pus la colț.*) Iubi. (*Nick zâmbește puțin.*) Și cam pe-atunci mi-a venit ideea să mă mărit cu cineva din colegiu... idee care nu părea chiar atât de proastă pe cât s-a dovedit a fi. Adică, tati avea simțul istoriei... al... continuității... De ce nu vii tu să stai aici, lângă mine?

NICK. (*Arătând spre Honey, care abia mai face față.*) Ămm... nu cred... c-ar fi...

MARTHA. Să-ți fie de bine. Așa... un simț al continuității... al istoriei... și dintotdeauna și-a dorit să... să *formeze* pe cineva care să-i preia... locul, în timp, când ieșea la pensie. O succesiune... înțelegi.

NICK. Da, înțeleg.

MARTHA. Ceea ce e foarte normal. Când ai făcut ceva, vrei să dai mai departe, să lași moștenire, cuiva. Așa că eu am început să mă uit în stânga și-n dreapta, să caut... opțiuni, printre noii veniți. Unu' care să și dea bine. (*Râde.*) N-a fost ideea lui tati să mă și *mărit* cu respectivul, neapărat. Adică nu eram ca un cal de curse, nu trebuia să te urci pe mine ca să câștigi premiul, sau mai știu eu ce. Asta a fost doar o idee de-a mea. Și foarte mulți dintre ăia noi erau însurați... evident.

NICK. Bineînțeles.

MARTHA. (*Cu un zâmbet ciudat.*) Ca tine, puiule.

HONEY. (*Un ecou pierdut.*) Ca tine, puiule.

MARTHA. (*Ironică.*) Și atunci a apărut George...

GEORGE. (*Intră cu băutura.*) Și atunci a apărut George, cu pileala. Ce mai pui la cale, Martha?

MARTHA. (*Neschimbată.*) Spun o poveste. la un loc... poate-nveți ceva.

GEORGE. (*Rămâne în picioare. Pune alcoolul pe bar.*) Sigur.

HONEY. Te-ai întors!

GEORGE. Da.

HONEY. Scumpule! S-a întors!

NICK. Da, dragă... văd.

MARTHA. Unde rămăsesem?

HONEY. Ce mă bucur.

NICK. Şşşşş.

HONEY. (*Imitându-l.*) Şşşşş.

MARTHA. A, da. Şi-atunci a apărut George. Da. Care era tânăr... inteligent... şi... cu coama-n vânt... şi chiar drăguţ... dacă vă puteţi imagina.

GEORGE. ...şi mai tânăr decât tine...

MARTHA. ...şi mai tânăr decât mine...

GEORGE. ...cu şase ani...

MARTHA. ...cu şase ani... Nu mă deranjează, George... Şi-uite-aşa a apărut el, cu ochii mari, la catedra de istorie. Iar eu, ca o găină proastă, ce credeţi c-am făcut? M-am îndrăgostit de el.

HONEY. (*Visătoare.*) Aaah, ce frumos.

GEORGE. Da, foarte. Trebuia s-o vedeţi. Stătea noaptea sub fereastra mea, pe iarbă, şi urla şi smulgea gazonul... Nu puteam să lucrez.

MARTHA. (*Râde, realmente amuzată.*) Chiar m-am îndrăgostit de el... de... ăsta, de chestia asta.

GEORGE. Martha e o romantică incurabilă.

MARTHA. Chiar sunt. Da, şi chiar m-am îndrăgostit de el. Iar combinaţia părea şi... practică. Adică, ştiţi, tati căuta pe cineva care să...

GEORGE. Martha, o clipă, te rog...

MARTHA. ...preia conducerea, la un moment dat, când el...

GEORGE. (*De piatră.*) Martha, o clipă te rog.

MARTHA. ...ieşea la pensie, iar eu m-am gândit...

GEORGE. MARTHA, TACI DIN GURĂ!

MARTHA. (*Nervoasă.*) Ce dracu' vrei?

GEORGE. (*Prea răbdător.*) Credeam că le spui povestea noastră... nu ştiam că te-apuci să vorbeşti despre cealaltă... treabă.

MARTHA. Ee, uite că vorbesc!

GEORGE. Eu n-aş face-o, în locul tău.

MARTHA. Mda? Uite că nu eşti în locu' meu.

GEORGE. Martha, deja ai scurs informaţia despre ştii-tu-ce...

MARTHA. (*Stridentă.*) Ce? Ce?

GEORGE. Despre lumina din ochiul nostru... prăşila... podoaba... (*Scuipă cuvintele.*) ... fiul nostru... şi dacă începi să dai din gură şi despre cealaltă treabă, te previn, Martha, o să mă supăr foarte tare.

MARTHA. (*Râzând de el.*) Hai, nu mai spune!

GEORGE. Te previn.

MARTHA. (*Surprinsă.*) Ce-ai spus?

GEORGE. (*Foarte încet.*) Te previn.

NICK. Chiar credeți că e nevoie să...?

MARTHA. Bun, sunt prevenită! (*Pauză... apoi, spre Honey și Nick.*) Așaa, și, cum spuneam, m-am măritat cu tâmpitu', și aveam totu' plănuțit... El era mirele... el urma să fie cărat în spate. Să preia totul, într-o bună zi... întâi, catedra de istorie, după-ia, când tati ieșea la pensie, prelua colegiul... Da? Așa trebuia să se întâmple. (*Către George, care stă la bar, cu spatele spre ea.*) la zi puiule, începi să te enervezi? Hmm? (*Înapoi la musafiri.*) Așa trebuia să se întâmple. Foarte simplu. Chiar și tati credea că-i o idee bună. Asta la început. Până au trecut vreo doi ani! (*Înapoi la George.*) Cum ești, mai nervos? (*Iar la musafiri.*) Da' am stat și l-am urmărit vreo doi ani, și după-ia am început să ne gândim că poate totuși n-a fost o idee chiar așa de bună... că poate băiatul n-avea stofa necesară... n-avea ce-i trebuia!

GEORGE. (*Tot cu spatele la ceilalți.*) Martha, termină.

MARTHA. (*Cu răutate, trimufătoare.*) Nu termin nimic! Vedeți voi, George nu avea prea mult... avânt... nu era tocmai... agresiv. De fapt era un fel de... (*Scuipă cuvintele în spatele lui George.*) ...RATAT! Un mare... mare... RATAT! (*TROSC! Imediat după RATAT!, George sparge o sticlă de marginea barului portabil și rămâne acolo, tot cu spatele la ei, ținând de gât restul sticlei. Tăcere. Toți au înghețat. Apoi...*)

GEORGE. (*Aproape plângând.*) Martha, ți-am spus să termini.

MARTHA. (*După ce se gândește o clipă cum să continue.*) Sper că era o sticlă goală, George. N-ai vrea să irosești băutura... nu la salariul tău. (*George dă drumul sticlei sparte pe podea, stând nemișcat.*) Salariul tău de profesor asociat. (*Către Nick și Honey.*) Era... varză... la dineuri, străngeri de fonduri. N-avea pic de... personalitate. O mare dezamăgire pentru tati, vă puteți imagina. Și-uite-așa, m-am trezit în cârcă cu ratatul ăsta...

GEORGE. (*Întorcându-se.*) ...Martha, taci din gură...

MARTHA. ...MOCIRLA catedrei de istorie...

GEORGE. ...taci, Martha, taci...

MARTHA. (*Ridicând vocea, să acopere.*) ...care-i însurat cu fata directorului, care te-ai aștepta să fie cineva, nu un *nimeni*, un șoarece de bibliotecă, unu' care stă toată ziua și... meditează, nu e-n stare să scoată nimic din el, unu' care n-are pic de sânger vine, că ți-e și rușine cu el... GATA, GEORGE, TERMINĂ!

GEORGE. (*Întâi sub ea, apoi tot mai tare, s-o acopere.*) Nu vrei să taci? Bine, Martha... bine... (*Cântă.*)

Cui i-e frică de Virginia Woolf,
Virginia Woolf,
Virginia Woolf,
Cui i-e frică de Virginia Woolf,

Tra la la la laaa-la...

GEORGE și HONEY. *(Care i se alătură, beată.)*

Cui i-e frică de Virginia Woolf,

Virginia Woolf,

Virginia Woolf... *(Etc.)*

MARTHA. GURAA! *(O tăcere scurtă.)*

HONEY. *(Se ridică și pornește spre hol.)* Mi-e rău... mi-e rău... îmi vine să vomit. *(Iese.)*

NICK. *(După ea.)* Aa, nu se poate! *(Iese.)*

MARTHA. *(Se ia după ei, se uită înapoi la George, plină de dispreț.)* Lua-te-ar dracu! *(Iese. George rămâne singur. Cortina.)*

ACTUL II

WALPURGISNACHT

George, singur. Intră Nick.

NICK. *(După o pauză.)* Se simte... mai bine. *(Niciun răspuns.)* N-ar trebui să... să bea. *(Nimic.)* E... sensibilă. *(Nimic.)* Ăă... îngustă-n șolduri, cum ai zis tu. *(George zâmbește vag.)* Îmi pare foarte rău.

GEORGE. *(Încet.)* Unde-i pisi-pisi? Unde-i Martha?

NICK. Face cafea... în bucătărie. Ăămm... i se face rău destul de ușor.

GEORGE. *(Preocupat.)* Marthei? Aa, nu, Martha n-a fost bolnavă în viața ei... dacă nu luăm în considerare timpul pe care și-l petrece la azil...

NICK. *(Și el, încet.)* Nu, nu; soției mele... soției mele i se face rău foarte ușor. Soția ta e Martha.

GEORGE. *(Cu o doză de regret.)* A, da... știu.

NICK. *(Un fapt.)* Și n-a fost niciodată la azil.

GEORGE. Soția ta?

NICK. Nu, a ta.

GEORGE. Aa! A mea. *(Pauză.)* Nu, nu, n-a fost... Eu unul m-aș duce; adică, dac-aș fi... în locul ei... m-aș duce. Dar nu sunt... deci nu mă duc. *(Pauză.)* Da' mi-ar plăcea, să știi. E mare balamuc pe-aici, câteodată.

NICK. *(Rece.)* Da... sunt convins.

GEORGE. Păi, tocmai ai avut parte de-o mostră.

NICK. Încerc să nu mă...

GEORGE. Implic. Hm? Nu?

NICK. Da...

GEORGE. Îmi dau seama.

NICK. Mi se pare... jenant.

GEORGE. *(Sarcastic.)* Mm, i-auzi. Serious?

NICK. Da. Serious. Oarecum.

GEORGE. *(Imitându-l.)* Da. Serious. Oarecum. *(Apoi tare, dar pentru el însuși.)* E ABJECT!

NICK. Uite ce e! Eu nu m-am...

GEORGE. ABJECT! *(Încet, dar cu intensitate.)* Tu crezi că mie-mi place că... chestia aia... își bate joc de mine, că mă face praf, de față cu... *(Dă din mână în semn de dispreț.)* VOI? Crezi că-mi face plăcere?

NICK. (*Rece - neprietenos.*) Nu... Nu cred că-ți face plăcere.

GEORGE. Oo, nu crezi că-mi face plăcere!

NICK. (*Antagonic.*) Nu... Nu cred.

GEORGE. (*Scăzând.*) Empatia ta mă dezarmează... compasiunea ta... mă face să lăcrimez! Lacrimi mari, sărate, neștiințifice!

NICK. (*Cu mare dispreț.*) Chiar nu-nțeleg de ce trebuie să-i bagi și pe alții în chestia asta.

GEORGE. *EU?*

NICK. Dacă tu și... soția ta... vreți să săriți unul la altul, ca două...

GEORGE. *EU!* De ce fac *EU* chestia asta!

NICK. ...animale, nu-nțeleg de ce n-o faceți când nu e nimeni...

GEORGE. (*Râzând în culmea furiei.*) Câtă îngâmfare, tupeu și egocentrism la un...

NICK. (*Amenințare reală.*) TACI NAIBII DIN GURĂ!

GEORGE. ...om de știință.

NICK. N-am lovit niciodată un bărbat mai în vârstă.

GEORGE. (*Se gândește.*) Hm... (*Pauză.*) Tu lovești numai bărbați mai tineri... și copii... femei... păsări. (*Vede că Nick nu e amuzat.*) Da, evident, ai dreptate. Nu e un spectacol prea frumos... să vezi doi oameni cam trecuți hăcuindu-se reciproc, cu fețele roșii și încleștate, ratând ținta de cele mai multe ori.

NICK. Aa, nu, voi nu ratați... sunteți foarte buni. E impresionant.

GEORGE. Și lucrurile impresionante te impresionează, nu? Ești... ușor-impresionabil... un fel de... idealist pragmatic.

NICK. (*Un zâmbet schițat.*) Nu, doar că uneori pot să admir lucruri pe care nu le admir... în mod normal. Flagelarea, de exemplu... nu mi se pare o distracție, dar...

GEORGE. ...dar poți admira un bun flagelator... un profesionist.

NICK. Mm-hm... da.

GEORGE. Nevasta ta vomită des, nu?

NICK. N-am spus așa ceva... am spus că i se face rău foarte ușor.

GEORGE. Aa. Credeam că prin „rău” te referi la...

NICK. Mă rog, așa e... Vomită... destul de des. Când o apucă... nu mai ai ce să-i faci... Adică, o ține-așa... cu orele. Nu tot timpul, dar... regulat.

GEORGE. Îți reglezi ceasul după ea, hă?

NICK. Cam așa ceva.

GEORGE. Bei ceva?

NICK. Sigur. (*Lipsit de orice emoție, doar o urmă vagă de dezgust, în timp ce George îi ia paharul și se duce la bar.*) M-am însurat cu ea pentru că era gravidă.

GEORGE. *(Pauză.)* Serious? *(Pauză.)* Dar ai spus că n-aveți copii... Când te-am întrebat, ai spus că...

NICK. Nu era... chiar... gravidă. A fost o sarcină isterică. S-a umflat, și pe urmă s-a desumflat.

GEORGE. Și când s-a umflat, ai luat-o de nevastă.

NICK. Și pe urmă s-a desumflat. *(Râd amândoi, și sunt puțin surprinși că o fac.)*

GEORGE. Ăă... whisky, nu-i așa?

NICK. Ăă, nu... gin.

GEORGE. *(Tot la bar.)* Când aveam șaispe ani și eram la liceu, pe vremea Războaielor Punice, aveam un grup de prieteni. Și de fiecare dată când luam vacanță, înainte să ne-mprăștiem care-ncotro, pe-acasă, mergeam o zi la New York. Și seara ne duceam la o cârciumă unde era patron tatăl-gangster al unui coleg – asta se întâmpla în timpul Marelui Experiment, sau Prohibiției, cum e numită de obicei, și era o perioadă foarte grea pentru alcoolici, dar foarte bună pentru escroci și polițiști – și mergeam la cârciuma asta, și beam gin cu adulții și ascultam jazz. Și, o dată, în grupul ăsta, era și un băiat de cinspe ani; băiatul ăsta își omorâse mama cu o pușcă, cu câțiva ani înainte – din greșeală, pur și simplu, un accident, n-a avut nici măcar o motivație inconștientă, sunt absolut sigur. Și-ntr-o seară, băiatul ăsta a venit cu noi, și am comandat de băut, și când i-a venit rândul, a zis „Eu vreau virgin... un virgin, vă rog... cu apă”... Am izbucnit cu toții în râs... băiatul ăsta era blond și avea o față foarte cuminte, angelică, și noi am început să râdem, și el s-a înroșit tot. Și chelnerul care ne luase comanda a spus poanta și celor de la masa de lângă, și-au râs și ăia, și tot așa, mai aflau câțiva, se râdea și mai tare, și dintre toți, cel mai tare râdeam noi, iar dintre noi, cel mai tare râdea băiatul care-și împușcase mama. Mă rog, și, în scurt timp, toată lumea de-acolo știa de ce se râdea, și toți au început să comande virgin, și să râdă. Și după un timp, s-au mai potolit, râsul a mai scăzut, dar nu de tot, pentru că din când în când se mai găsea câte unul care să comande virgin, și iar se râdea. Am băut pe gratis în noaptea aia, și am primit șampanie din partea șefului, din partea tatălui-gangster. Și bineînțeles, a doua zi, am suferit, fiecare, singuri, în tren, spre casă, din cauza mahmurelii... dar ziua aia a fost... extraordinară... cea mai... frumoasă zi din... tinerețea mea.

(Îi întinde lui Nick paharul.)

NICK. *(Foarte încet.)* Mersi. Și.. și ce sa-ntâmpat cu băiatul... băiatul care-și împușcase mama?

GEORGE. Nu-ți spun.

NICK. OK.

GEORGE. Un an mai târziu, pe un drum de țară, cu permisul de conducere în buzunar și taică-su pe locul din dreapta, a virat brusc, să evite un arici, și a nimerit fix într-un copac.

NICK. *(Ca o rugămintă.)* Nu.

GEORGE. El a scăpat, bineînțeles. Și la spital, când și-a revenit, și i-au spus că taică-su a murit, a început să râdă... așa mi-au zis... și râdea din ce în ce mai tare și nu se mai oprea, și abia după ce i-au înfipt o seringă în venă, abia atunci... când și-a pierdut conștiința... s-a oprit. Și când s-a vindecat suficient cât să poată fi transportat fără să se rănească, în caz că s-ar fi zbatut, l-au dus la un azil. Asta se întâmpla acum treizeci de ani.

NICK. Și acum... e tot acolo?

GEORGE. Da. Și am auzit că în toți acești treizeci de ani... nu a scos nici... măcar... un sunet. *(Tăcere; cinci secunde, vă rog.)* MARTHA! *(Pauză.)* MARTHA!

NICK. Ți-am zis... face cafea.

GEORGE. Pentru soția ta isterică... care se umflă și se desumflă.

NICK. S-a umflat și s-a desumflat. O dată.

GEORGE. Și dup-aia?

NICK. Nimic.

GEORGE. *(Pauză, compătimire.)* Cel mai trist lucru la bărbați... Adică nu, unul din cele mai triste lucruri la bărbați e modul în care îmbătrânesc... unii din ei. Știi ce se întâmplă cu nebunii?... nebunii liniștiți, care tac. Hm?

NICK. Nu.

GEORGE. Nu se schimbă... nu îmbătrânesc.

NICK. Cum să nu...

GEORGE. Mă rog, în cele din urmă, probabil că îmbătrânesc. Dar nu... nu în sensul comun. Își păstrează o... o seninătate, o figură netedă... faptul că nu se consumă îi lasă... întregi.

NICK. Și recomanzi stilul ăsta de viață?

GEORGE. Nu. Dar unele lucruri sunt triste. *(Imitând un antrenor.)* Dar tre' să inspiri adanc și să le-nfrunți, asta tre' să faci. Inspiră! *(Pauză.)* Martha n-are sarcini isterice.

NICK. Soția mea a avut *una singură*.

GEORGE. Da. Martha n-are sarcini de niciun fel.

NICK. Păi... bănuiesc că nu... la vârsta... Mai aveți copii? Vreo fată?

GEORGE. *(Ca după o glumă foarte bună.)* Ce să mai avem?

NICK. Alți... adică, aveți doar... un copil... pe băiat?

GEORGE. *(Ca și cum ar ști mai mult.)* A, nu... doar unul... un băiat... fiul nostru.

NICK. Păi... *(Ridică din umeri.)* ...e bine.

GEORGE. O-ho. Da, el e... o consolare, un sac cu plastilină.

NICK. Ce?

GEORGE. Un sac. Cu plastilină. N-ai cum să-nțelegi. (*Separat.*) Sac... cu plastilină.

NICK. Am auzit... n-am zis că sunt surd... am zis că n-am înțeles.

GEORGE. N-ai spus așa ceva.

NICK. Adică vroiam să spun că n-am înțeles. (*Încet.*) Of!

GEORGE. Devii țâfnos.

NICK. (*Țâfnos.*) Scuze.

GEORGE. Tot ce-am zis e că fiul nostru... lumina celor trei ochi ai noștri, Martha fiind un ciclop... că fiul nostru este un sac cu plastilină, și tu devii țâfnos.

NICK. Scuză-mă! E târziu, sunt obosit, am băut într-una de la ora nouă, nevastă-mea vomită, la voi se tot țipă de când am venit...

GEORGE. Și de aia ești țâfnos. Normal. Nu-ți face probleme. Toată lumea care vine-aici devine... țâfnoasă... în cele din urmă. E de așteptat... nu te supăra.

NICK. (*Țâfnos.*) Nu sunt supărat!

GEORGE. Ești țâfnos.

NICK. Da.

GEORGE. Aș vrea să clarific un lucru... acum că soțiile nu sunt aici... aș vrea să clarific ceea ce a spus Martha mai devreme.

NICK. Eu nu... judec oamenii, așa că nu e nevoie... serios... decât dacă vrei...

GEORGE. Da, vreau să-ți spun. Știu că nu-ți place să te implici... că-ți place... să-ți păstrezi detașarea științifică în fața... Vieții - un cuvânt mai bun nu găsesc... totuși, vreau să-ți spun.

NICK. (*Un zâmbet formal.*) Sunt musafir, așa că... spune.

GEORGE. (*Recunoscător-ironic.*) Oo... mersi. Uite, asta mă face să simt ceva cald și moale în stomac.

NICK. Auzi, dacă începi iar cu...

VOCEA MARTHEI. HEI!

NICK. ...dacă începi iar cu chestii d-astea...

GEORGE. Șșt! I-auzi! Vocea pădurii.

NICK. Hm?

GEORGE. Un animal.

MARTHA. (*Băgând capul înăuntru.*) Hei!

NICK. Oo!

GEORGE. Ia uite, mama răniților.

MARTHA. (*Lui Nick.*) Ne-am revenit... ne bem cafeaua, și venim și noi.

NICK. (*Fără să se ridice.*) Ăă... e nevoie de mine?

MARTHA. Nu. Tu stai aici și ascultă versiunea lui George. Plictisește-te de moarte.

GEORGE. *Monstre!*

MARTHA. *Cochon!*

GEORGE. *Bête!*

MARTHA. *Canaille!*

GEORGE. *Putain!*

MARTHA. *(Cu un gest disprețuitor.)* Eeeeeh! Stați și distrați-vă... venim imediat. *(Pe drum.)* George, ai curățat mizeria pe care-ai făcut-o?

GEORGE. *(Martha iese. George vorbește către holul gol.)* Nu, Martha, n-am curățat mizeria pe care-am făcut-o. Încerc de ani de zile s-o curăț, și degeaba.

NICK. Serios?

GEORGE. Hm?

NICK. Chiar încerci de ani de zile?

GEORGE. *(După o pauză lungă... privindul.)* Acomodare, maleabilitate, adaptare... astea fac parte din ordinea lucrurilor, nu?

NICK. Te rog să nu mă bagi în aceeași categorie cu tine!

GEORGE. *(Pauză.)* Hm. *(Pauză.)* Nu, bineînțeles că nu. Cu tine e mai simplu... tu te însori cu o femeie pentru că e umflată... în timp ce eu, în stilul meu stângaci și demodat...

NICK. A fost mai mult decât atât!

GEORGE. Sigur că da! Pun pariu că e și plină de bani!

NICK. *(Pare rănit. Pauză, apoi, hotărât.)* Da.

GEORGE. Daa? *(Vesel.)* HA! Deci am avut dreptate? Am nimerit-o?

NICK. Păi, de fapt...

GEORGE. Doamne, ce țintă! Și din prima! Ce părere ai?

NICK. Nu, de fapt...

GEORGE. Au fost și alte lucruri?

NICK. Da.

GEORGE. Care au compensat.

NICK. Da.

GEORGE. Ce surpriză. *(Vede că Nick se supără.)* Nu, am înțeles. N-am vrut să fiu... impertinent. *Întotdeauna* există factori compensatori... ca și în cazul meu și al Marthei... La suprafață...

NICK. De fapt am crescut împreună...

GEORGE. ...totul pare a se rezuma la șuturi și păruieli, asta la suprafață...

NICK. Ne știm de când aveam, nici nu mai țin minte, vreo șase ani, parcă...

GEORGE. ...dar undeva acolo, la începutul întregii povești, cam pe când am venit eu în New Carthage, cam pe-atunci...

NICK. (*Ușor iritat.*) Scuză-mă.

GEORGE. Hm? A, nu, nu. *Tu* să mă scuzi.

NICK. Nu... e... e OK.

GEORGE. Nu... continuă.

NICK. Nu... te rog.

GEORGE. Insist... Tu ești musafir. Ai prioritate.

NICK. Mă rog, acum pare puțin cam stupid...

GEORGE. Deloc! (*Pauză.*) Dar, dacă tu aveai șase ani, înseamnă că ea avea vreo patru.

NICK. Cred c-aveam vreo opt... și ea șase. Și... ne tot jucam... de-a doctorul.

GEORGE. Un început bun pentru o relație heterosexuale sănătoasă.

NICK. (*Râde.*) Da.

GEORGE. Văd că erai om de știință încă de pe-atunci!

NICK. (*Râde.*) Mda. Și cumva... familiile noastre se așteptau... dintotdeauna... și noi doi la fel, cred. Așa că... am făcut-o.

GEORGE. (*Pauză.*) Ce-ați făcut?

NICK. Ne-am căsătorit.

GEORGE. La opt ani?

NICK. Nu. Normal că nu. Mult mai târziu.

GEORGE. Eram în dubii.

NICK. N-aș putea spune că era vreo... pasiune anume, între noi, nici măcar la început... la începutul căsătoriei, vreau să spun.

GEORGE. Ee, păi bănuiesc că n-au mai fost surprize, descoperiri apocaliptice, după ce v-ați jucat de-a doctorul atâta timp.

NICK. (*Nesigur.*) Nu...

GEORGE. Oricum, toate sunt practic la fel. În *ciuda* a ceea ce se spune despre chinezoaice.

NICK. Ce-anume?

GEORGE. Stai să-ți mai pun. (*la paharul lui Nick.*)

NICK. A, mersi. După un timp parcă nici nu te mai îmbeți, nu?

GEORGE. Ba *da*... dar e altfel... totul devine mai lent... te abrutizezi... asta dacă nu debordezi... ca nevastă-ta... și dup-aia poți s-o iei de la capăt.

NICK. Se bea cam mult aici în est. (*Se gândește.*) Mă rog, se bea mult și-n vest, de fapt.

GEORGE. Da, bem într-o veselie în țara asta, și bănuiesc c-o să tot bem în continuare, din ce în ce mai mult... dacă supraviețuim. Ar trebui să fim arabi sau italieni... arabii nu beau, iar italienii nu se prea îmbată, decât de sărbători. Cred c-ar trebui să trăim în Creta.

NICK. (*Sarcastic... ca și cum ar strica o glumă.*) Atunci am fi cu toții cretini.

GEORGE. (*Ușor surprins.*) Da. (*Îi dă lui Nick paharul.*) Ia spune-mi despre banii nevesti-tii.

NICK. (*Dintr-o dată suspicios.*) De ce?

GEORGE. Bine, atunci nu-mi spune.

NICK. De ce te interesează banii nevesti-mi? (*Urât.*) Hă?

GEORGE. Aa, m-am gândit c-ar fi drăguț.

NICK. Nu te cred.

GEORGE. (*Amabil prefăcut.*) Bine... Mă interesează banii nevesti-ti pentru că... pentru că sunt fascinat de metodologia... de pragmatica adaptabilitate care vă va ajuta pe voi, băieții din noul val, să cuceriți lumea.

NICK. Iar începi.

GEORGE. Încep? Nu, nu încep nimic. Uite, de fapt... și Martha e plină de bani. Taică-su stoarce universitatea de ani de zile, și...

NICK. Nu-i adevărat. Nu te cred.

GEORGE. Nu-i adevărat?

NICK. Nu.

GEORGE. (*Ridică din umeri.*) Bun... Tatăl Marthei *nu* stoarce universitatea de ani de zile, iar Martha n-are niciun ban. E bine?

NICK. Parcă vorbeam despre banii soției *mele*... nu ai soției tale.

GEORGE. OK.... vorbește.

NICK. Nu. (*Pauză.*) Socru-meu... era un om al Domnului, și era foarte bogat.

GEORGE. În ce sectă?

NICK. Fusese atins de Dumnezeu când avea vreo șase ani, și s-a apucat să predice, și să boteze oameni, să-i salveze, și, mă rog, a călătorit mult, și a devenit destul de cunoscut... nu ca alții, dar oricum... destul de cunoscut... și când a murit avea o grămadă de bani.

GEORGE. Banii lui Dumnezeu.

NICK. Nu... banii lui.

GEORGE. Și ce sa-ntâmplat cu banii lui Dumnezeu?

NICK. Pe-ai lui Dumnezeu i-a cheltuit... și pe-ai lui i-a pus la ciorap. A construit spitale, adăposturi pentru amărâți, a trimis ajutoare pentru sinistrați, a reparat case, și i-a scos pe oameni afară, la soare, a construit trei biserici, două au luat foc... și-uite-așa s-a umplut de bani.

GEORGE. (*După o pauză de gândire.*) Foarte frumos din partea lui.

NICK. Da. (*Pauză. Râde ușor.*) Și, deci, nevastă-mea are ceva bani.

GEORGE. Care nu sunt ai lui Dumnezeu.

NICK. Nu. Sunt ai ei.

GEORGE. Foarte frumos. (*Nick râde ușor.*) Martha are bani pentru că cea de-a doua nevastă a lui taică-su... nu mama Marthei; următoarea

nevastă, după ce mama Marthei a murit... era o femeie foarte bătrână plină de negi și foarte bogată.

NICK. O vrăjitoare.

GEORGE. O vrăjitoare *bună*, care s-a măritat cu șoarecele alb... (*Nick începe să râdă.*) ...cu ochii mici și roșii... și probabil că i-a ronțăit toți negii, sau nu știu ce i-a făcut, pentru că baba s-a evaporat într-un nor de fum aproape instantaneu. PUFFF!

NICK. PUFFF!

GEORGE. PUFF! Și tot ce-a mai rămas, înafară de niște unguent pentru negi, a fost un testament mare și gras... O plăcintă. O felie la primărie, alta la colegiu, alta la tăticul Marthei, și restul pentru Martha.

NICK. (*Amuzat la culme.*) Cred că... cred că socru-meu și vrăjitoarea cu negi ar fi trebuit să se combine, pentru că și el era un șoarece.

GEORGE. (*Dându-i apă la moară.*) Serious?

NICK. (*Râzând în hohote.*) Da! Era un șoarece de biserică! (*Râd amândoi, dar este un râs trist... în cele din urmă se liniștesc.*) Soția ta n-a zis nimic de mama vitregă.

GEORGE. (*Se gândește.*) Cine știe... poate că nici nu-i adevărat.

NICK. (*Privindu-l printre gene.*) Dar poate că e.

GEORGE. Poate că da... poate că nu. Oricum, povestea ta e mai frumoasă... despre soția gonflabilă, și socrul preot...

NICK. Nu era preot... era un om al Domnului.

GEORGE. Da.

NICK. Și nevastă-meă nu e gonflabilă... s-a umflat.

GEORGE. Da, da.

NICK. (*Chicotind.*) Fii mai atent.

GEORGE. Iartă-mă... o să fiu. Scuze.

NICK. OK.

GEORGE. Oricum, sper că ești conștient că te-am discutat nu pentru că mă interesează viața ta dramatică, ci doar pentru că reprezinți o amenințare directă și pertinentă pentru viața mea, și vreau să storc tot de la tine.

NICK. (*Încă amuzat.*) Sigur... sigur.

GEORGE. Nu știu... eu te-am prevenit... ești prevenit.

NICK. Sunt prevenit. (*Râde.*) Oamenii ăștia vicleni așa ca tine mă îngrijorează cel mai tare. Voi, lichelele astea incapabile... sunteți cei mai răi.

GEORGE. Da... suntem. Vicleni. Un cot în ochiul vostru albastru de oțel... un genunchi între picioarele voastre solide... suntem cei mai răi.

NICK. Așa e.

GEORGE. Să știi că mă bucur că nu mă crezi... Știu că ai istoria de partea ta, etcetera...

NICK. Nu-nu-nu. *Tu* ai istoria de partea ta... eu am *biologia* de partea mea. Istorie, biologie.

GEORGE. Știu care e diferența.

NICK. Am impresia că nu știi.

GEORGE. Da? Parcă stabiliserăm că o să preiei întâi catedra de istorie, după care tot ce mai rămâne. Așa... pas cu pas.

NICK. (*Îndinzându-se... lăfăindu-se... jucând jocul.*) Nuuu... uite cum m-am gândit eu... să mă insinuez peste tot, să le joc jocul un timp, să găsesc punctele slabe, să caut zonele șubrede, să le pun la punct, da' să-mi trec numele pe toate... să devin un fel de... dat, un fel de fapt... și dup-aia să mă transform în... într-un... ce?

GEORGE. O *inevitabilitate*.

NICK. Exact... o inevitabilitate. Adică... preiau câteva cursuri de la ăia mai bătrâni, îmi fac niște grupe speciale... trec pe la niște neveste mai importante...

GEORGE. Asta e! Poți să preiei câte cursuri vrei, și să aduni în sala de sport câtă cremă universitară vrei, dar până nu-ncepi să treci prin nevestele alea importante, să știi că nu faci nicio treabă. Drumul spre inima unui bărbat trece prin burta nevastă-si-i, să nu uiți asta.

NICK. (*Jucând jocul.*) Mda... știu.

GEORGE. Iar femeile de pe-aici sunt toate ca niște putas - știi ce-s alea, damele de companie din America de Sud. Știi ce fac în America de Sud... în Rio? Aceste putas? Sâsâie... ca găștele... Stau pe stradă și sâsâie după tine... ca o adunătură de găște.

NICK. Stol.

GEORGE. Hm?

NICK. Stol... stol de găște... nu adunătură... stol.

GEORGE. Ei, dacă vrei să faci pe deșteptul, pe ornitologul, atunci când stau pe pământ formează un cârd... nu un stol.

NICK. Aa...

GEORGE. „Aa”. Da... Și spuneam că stau în drum și sâsâie după tine, ca niște găște. Toate nevestele universitarilor, adunate în centru, în fața câte unui magazin, sâsâind întruna ca niște găște. Țăsta e drumul spre putere - împunge-le pe toate!

NICK. (*Încă jucând jocul.*) Să fii sigur.

GEORGE. Sunt.

NICK. Și pun pariu că nevastă-ta e cea mai mare găscă din cârd, nu...? Cu tatăl director...

GEORGE. Poți să pui pariu pe inevitabilitatea ta istorică! Așa e.

NICK. Da, dom'le. (*Își freacă mâinile.*) Acuma, cred c-aș face bine s-o prind într-un colț și s-o călăresc ca un câine, nu?

GEORGE. Aa, bineînțeles.

NICK. *(Se uită o clipă la George, cu o expresie cam scârbită.)* Știi ce? Mai am puțin și-ncep să cred că tu chiar vorbești serios.

GEORGE. *(Închinând paharul.)* Nu, puiule... începi să crezi că tu vorbești serios, și asta te sperie.

NICK. *(Eplodând, siderat.)* EU?

GEORGE. *(Încet.)* Da... tu.

NICK. Glumești!

GEORGE. *(Ca un tată.)* Aș vrea eu... Uite, îți dau un sfat, dacă vrei...

NICK. Un sfat! Tu, mie? Hai fii serios! *(Începe să râdă.)*

GEORGE. Încă n-ai învățat... orice sfat primești, bagă-l la cap... Ascultă.

NICK. Hai las-o moartă!

GEORGE. Te sfătuiesc de bine, să știi.

NICK. O, Doamne...!

GEORGE. Aici nisipurile sunt mișcătoare, să știi, și-odată ce te-au prins, te-ai dus, așa cum...

NICK. Incredibil...!

GEORGE. ...până să-ți dai seama... te-ai scufundat... *(Nick râde batjocoritor.)* Mă dezguști complet, din principiu, și ești un infatuat nenorocit, la modul personal, dar eu totuși încerc să-ți arunc un colac de salvare. MĂ AUZI?

NICK. *(Încă râzând.)* Te-aud. Cred că tu ești surd.

GEORGE. BUN!

NICK. Bună, Honey.

GEORGE. *(Liniște. Apoi, încet.)* OK... OK. Vrei să cânți după ureche, da? Oricum, totul o să-ți meargă brici, pentru că e deja prestabilit, nu?

NICK. Da... așa e. Tu vezi-ți de croșetat, mamaie. Eu mă descurc...

GEORGE. *(După o pauză.)* Am încercat să... ajung la tine... să...

NICK. *(Disprețuitor.)* ...să stabilești un contact?

GEORGE. Da.

NICK. *(La fel.)* ...să comunici?

GEORGE. Da. Exact.

NICK. Vaaaai... ce emoționant... m-am făcut flească... m-ai atins. *(Dintr-o dată vehement.)* Știi ce? SUGE-O!

GEORGE. *(Scurtă pauză.)* Hm?

NICK. *(Amenințător.)* Ce-ai auzit!

GEORGE. *(Către Nick, dar nu pentru el.)* Te străduiești să construiești o civilizație... să... să clădești o societate, bazată pe principiile... principiului... faci efortul de a căuta sens în ordinea naturii, și moralitate în dezordinea naturală a minții umane... faci guverne și faci artă, și realizezi faptul că ele sunt, și trebuie să fie, practic, la fel... aduci totul până la limita tristeții... până în punctul în care îți dai seama

că ai ce pierde din asta... și, dintr-o dată, din toată muzica, dintre toate sunetele perceptibile ale oamenilor care clădesc, care se străduiesc, coboară *Dies Irae*. Și ce se aude? Ce sună trompeta? Suge-o. Presupun că asta e dreptatea cuvenită, după atâția ani... Suge-o.

NICK. (*Scurtă pauză... apoi aplaudă.*) Ha, ha! Bravo! Ha, ha! (*Râde în continuare. Intră Martha, sprijinind-o pe Honey, care e palidă dar zâmbește eroic.*)

HONEY. (*Importantă.*) Mulțumesc... mulțumesc.

MARTHA. Iată-ne, puțin slăbite, dar pe picioarele noastre.

GEORGE. Ura...

NICK. Ce? Aa! Aăm.. Honey... ți-e mai bine?

HONEY. Puțin mai bine, scumpule... cred c-ar trebui să stau jos.

NICK. Sigur... hai... lângă mine.

HONEY. Mulțumesc, scumpule.

GEORGE. (*Încet, grav.*) Emoționant... emoționant.

MARTHA. (*Lui George.*) Deci? N-ai de gând să-ți ceri scuze?

GEORGE. (*Privind-o pieziș.*) Pentru ce, Martha?

MARTHA. Pentru că ai făcut-o să vomite, cum pentru ce?

GEORGE. Nu eu am făcut-o să vomite.

MARTHA. Ba da, cum să nu!

GEORGE. Nu-i adevărat!

HONEY. (*Gest papal.*) Vă rog, nu... nu e nevoie...

MARTHA. (*Lui George.*) Da' cine crezi c-a făcut-o... Superbu' ăsta? Crezi că i-a făcut greață *propriei* neveste?

GEORGE. (*Săritor.*) Păi, și tu îmi faci mie greață.

MARTHA. NU SE COMPARĂ!

HONEY. Nu-nu-nu... Eu... eu vomit... adică, mi se face rău... din când în când, pur și simplu... fără motiv.

GEORGE. Serios?

NICK. Ești... ești foarte fragilă, Honey.

HONEY. (*Mândră.*) Așa pățesc, de când mă știu.

GEORGE. Ca Big Ben.

NICK. (*Amenințare.*) Ai grijă!

HONEY. Și doctorii spun că n-am nimic... organic, adică. Știi?

NICK. Sigur că da, n-ai nimic.

HONEY. Da, chiar înainte să ne căsătorim, am făcut... apendicită... sau mă rog, toată lumea *credea* că e apendicită... dar până la urmă a fost... o... (*Râde scurt.*)... alarmă falsă. (*George și Nick schimbă priviri.*)

MARTHA. (*Lui George.*) Dă-mi să beau. (*George se duce la bar.*) Tuturor li se face greață din cauza lui George... Când fiul nostru era foarte mic...

GEORGE. Martha, nu începe iar...

MARTHA. ...vomita într-una, din cauza lui George...

GEORGE. Martha, n-auzi?

MARTHA. De fiecare dată când George intra în cameră, i se făcea așa de rău, i se întorcea stomacul pe dos și...

GEORGE. ...adevăratul motiv pentru care (*Scuipă cuvintele.*) fiul nostru... vomita tot timpul, era pur și simplu că nu suporta să-l frece atâta de dimineața până seara, să dai buzna în camera lui cu halatul fâlfâind, să pui mâinile pe el tot timpul, duhnind a alcool, și să-l pipăi la...

MARTHA. SERIOS? Și bănuiesc că *tot* de asta a fugit de-acasă de două ori într-o lună, nu? (*Acum către musafiri.*) De două ori într-o lună! De șase ori într-un an!

GEORGE. (*Tot către musafiri.*) Băiatul nostru fugea într-una de-acasă pentru că mă-sa îl înghesuia tot timpul.

MARTHA. (*Ca un măgar.*) NU L-AM ÎNGHESUIT PE NENOROCITU' ȚĂLA-N VIAȚA MEA!

GEORGE. (*Dându-i Marthei paharul.*) Când ajungeam acasă, bietul băiat venea în fugă și-mi spunea „Mama nu mă lasă-n pace!”. Așa-mi spunea.

MARTHA. Mincinosule!

GEORGE. (*Ridicând din umeri.*) Așa se întâmpla... tot timpul îl sufocai. Pentru mine era de-a dreptul penibil.

NICK. Dacă-i așa penibil, de ce tre' să povestești?

HONEY. (*Admonestându-l.*) Scumpule...!

MARTHA. Da! Chiar! (*Lui Nick.*) Mersi, puiule.

GEORGE. (*Către toți.*) Păi, eu am început? Eu unul eram foarte mulțumit dacă nu deschideam subiectul ăsta... Nu-mi place să vorbesc despre asta.

MARTHA. Ba da, îți place.

GEORGE. Poate, când suntem singuri.

MARTHA. *Suntem* singuri!

GEORGE. Nu suntem, dragă... avem musafiri.

MARTHA. (*Privind cu poftă către Nick.*) Și ce musafiri!

HONEY. Se poate puțin brandy? Cred că aș mai vrea puțin brandy.

NICK. Crezi că e bine să mai bei?

HONEY. O, da... da, scumpule.

GEORGE. (*Mergând iar către bar.*) Sigur! Să-i facem plinul!

NICK. Honey, nu cred că...

HONEY. (*Devenind ușor irascibilă.*) O să mă întărească, *scumpule*. Mă simt puțin moleșită.

GEORGE. Normal, nu te poți întări cu juma' de sticlă... tre' s-o bei pe toată.

HONEY. Da. (*Marthei.*) Îmi place foarte mult brandy-ul... *foarte* mult.

MARTHA. (*Cu gândul în altă parte.*) Să-ți fie de bine.

NICK. (*Dându-se bătut.*) Mă rog, dacă tu crezi că-i o idee bună...

HONEY. (*Iritată.*) Eu știu ce-mi face bine, scumpule.

NICK. (*Deloc plăcut.*) Mda... sunt convins.

HONEY. (*George îi dă paharul.*) Oo, ce bine! Mulțumesc. (*Lui Nick.*) Bineînțeles că știu, scumpule.

GEORGE. (*Meditativ.*) Pe vremuri și eu beam brandy.

MARTHA. (*În secret.*) Ee, pe vremuri beai și *virgin*.

GEORGE. (*Tăios.*) Taci din gură!

MARTHA. (*Cu mâna la gură ca o fetiță.*) Uuups!

NICK. (*Făcând o legătură, vag.*) Cum?

GEORGE. (*Punând punct.*) Nimic... nimic.

MARTHA. (*La fel.*) Mmm, ce-ați discutat voi doi cât ați fost singuri? George ți-a spus versiunea lui? Te-a făcut să plângi?

NICK. ...Nu.

GEORGE. Nu, de fapt... noi doi... de fapt am încins un dans.

MARTHA. Serios? Drăguț!

HONEY. Aaa, mie-mi place *foarte* mult să dansez!

NICK. Era o glumă, Honey.

HONEY. Mi-am dat seama! Doi bărbați în toată firea dansând... să fim serioși!

MARTHA. Vrei să spui că nu s-a apucat să-ți povestească câte ar fi făcut el dacă nu-l încurca tati? Cum înaltul lui simț moral nu i-a permis nici măcar să încerce să realizeze ceva? Nu?

NICK. (*Ceritudine.*) Nu...

MARTHA. Și nu ți-a zis cum a încercat să publice o porcărie de carte, și tati nu l-a lăsat.

NICK. O carte? Nu, nu mi-a zis.

GEORGE. Martha, te rog...

NICK. (*Instigând-o.*) Ce carte?

GEORGE. (*Implorând.*) Te rog. O simplă carte.

MARTHA. (*Simulând mirarea.*) O simplă carte!

GEORGE. Te rog, Martha!

MARTHA. (*Aproape dezamăgită.*) Aa, păi nu ți-a povestit toată drama. George, ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai dat bătut?

GEORGE. (*Calm...serios.*) Nu... nu. Doar că trebuie să găsesc o altă metodă în lupta cu tine, Martha. Tactici de gherilă, poate... subminarea internă... Nu știu... Ceva.

MARTHA. Mă rog, stai și gândește-te, și anunță-mă și pe mine.

GEORGE. (*Vesel.*) Bine, pisi.

HONEY. Ce-ar fi să dansăm? Eu aș vrea să dansez.

NICK. Honey...

HONEY. Ce e, chiar am chef să dansez.

NICK. Honey...

HONEY. *Vreau să dansez!*

GEORGE. Sigur...! Ce naiba... hai să dansăm.

HONEY. *(Din nou dulceță. Marthei.)* Aa, ce bine... Îmi place la nebunie să dansez. Ție nu?

MARTHA. *(Aruncând o privire spre Nick.)* Mda... da, nu-i o idee rea.

NICK. *(Realmente intimidat.)* Ăăă...

GEORGE. ...Chiar că „ăăă”.

HONEY. Eu dansez ca vântul.

MARTHA. *(Fără comentarii.)* Mda?

GEORGE. *(Alegând un disc.)* Știați că dagherotipul Marthei a apărut o dată în ziar? Acu' vreo douășcinci de ani... Se pare că a luat locul doi la un concurs din ăla maraton, șapte zile de dans non-stop... cu bicepsii încordați, ținându-și partenerul.

MARTHA. Pune o dată muzica și taci din gură.

GEORGE. Sigur, pisi. *(Tuturor.)* Și, cum facem? Inversăm perechile?

MARTHA. Doar nu-ți închipui c-o să dansez cu tine.

GEORGE. *(Se gândește.)* Aa, nuuu... sigur... nu cu el de față... *(Arătând spre Honey.)* ...și nici cu picioare înaripate.

HONEY. Eu dansez cu oricine... Dansez singură...

NICK. Honey...

HONEY. Dansez ca vântul.

GEORGE. Gata, copii... hotărâți-vă și dați-i drumul. *(Începe muzica... Simfonia a șaptea de Beethoven, partea a doua.)*

HONEY. *(Dansează singură.)* Na, na na naa na, la-la laa, na na-naa na na... splendid...!

NICK. Honey...

MARTHA. Gata, George... oprește chestia aia!

HONEY. Naa, na na naa na, la-la laa, na na-naa na na... Uiiiiiii...!

MARTHA. George, termină!

GEORGE. *(Prefăcându-se că nu aude.)* Ce spui, Martha? N-aud!

NICK. Honey...

MARTHA. *(În timp ce George dă volumul mai tare.)* GATA, **GEORGE!** OPREȘTE!

GEORGE. CE?

MARTHA. *(Se ridică, se îndreaptă repede, amenințător, spre George.)* Luate-ar dracu' să te ia...

GEORGE. *(Oprește brusc muzica. Încet.)* Ce spui, pisi?

MARTHA. Du-te-n...

HONEY. *(Rămasă cu mișcarea în aer.)* Ai oprit! De ce-ai oprit?

NICK. Honey...

HONEY. *(Lui Nick, explodând.)* Lasă-mă!

GEORGE. Am crezut că se potrivește, Martha.

MARTHA. Ai crezut un rahat!

HONEY. Mereu te iei de mine când încerc să mă simt bine.

NICK. *(Încercând să rămână politico.)* Îmi pare rău, Honey.

HONEY. Lasă-mă-n pace!

GEORGE. OK, atunci alege tu, Martha. *(Se depărtează de aparat... o lasă pe Martha.)* Acum o să conducă Martha... o să dirijeze ea.

HONEY. Mie-mi place să dansez, și tu nu vrei să mă lași.

NICK. Nu-i adevărat, îmi *place* când dansezi.

HONEY. Te rog să mă lași în pace. *(Se așază... își ia paharul.)*

GEORGE. Martha o să ne pună ceva în stilul ei... eventual, *Sacre du Printemps.* *(Se așază lângă Honey.)* Hei, sexy.

HONEY. *(Un chicotit-țipat.)* Oooooo!

GEORGE. *(Râde batjocoritor.)* Ha, ha, ha, ha, ha. Hai, Martha, alege... fă-ți de cap!

MARTHA. *(Concentrându-se pe aparat.)* Stai să vezi!

GEORGE. *(Către Honey.)* Dansezi cu mine, țâțșor?

NICK. Cum i-ai zis?

GEORGE. *(Ironic.)* O-ho!

HONEY. *(Bosumflată.)* Nu! Dacă nu pot să-mi fac dansul de caracter, nu mai dansez deloc. O să stau aici și... *(Ridică din umeri... bea.)*

MARTHA. *(Pune discul... un slow pop cu tentă jazz.)* OK. Hai. *(Îl ia pe Nick.)*

NICK. Hm? Aa... ăă... bună.

MARTHA. Bună... *(Dansează, foarte aproape, lent.)*

HONEY. *(Bosumflată.)* Noi doi stăm și ne uităm.

GEORGE. Exact!

MARTHA. *(Lui Nick.)* Mm, da' chiar ești puternic!

NICK. Mm-hm.

MARTHA. Îmi place.

NICK. Mm-hm.

HONEY. Dansează de parc-ar mai fi dansat împreună.

GEORGE. E un dans cunoscut... îl știu amândoi...

MARTHA. Nu fii timid.

NICK. Nu sunt...

GEORGE. *(Lui Honey.)* E un ritual foarte vechi, sfârculeț... vechi de când lumea.

HONEY. Nu... nu-nțeleg. *(Nick și Martha se despart, dansând, și continuă de o parte și de alta a locului unde stau George și Honey; se*

privesc și, deși picioarele li se mișcă puțin, corpurile se unduiesc, completându-se... Ca și cum ar apăsa unul asupra celuilalt.)

MARTHA. Îmi place cum te miști.

NICK. Și mie-mi place cum te miști.

GEORGE. *(Lui Honey.)* Le place cum se mișcă.

HONEY. *(Parțial prezentă.)* E frumos.

MARTHA. *(Lui Nick.)* Mă mir că George nu ți-a spus versiunea lui.

GEORGE. *(Lui Honey.)* Nu sunt simpatici?

NICK. Păi, nu mi-a spus.

MARTHA. Mă mir. *(Poate că replicile Marthei sunt spuse mai mult mai puțin pe ritmul muzicii.)*

NICK. Serios?

MARTHA. Mda... de obicei o spune... când are ocazia.

NICK. Ei, ca să vezi.

MARTHA. E chiar o poveste foarte tristă.

GEORGE. Ai talente oribile, Martha.

NICK. Serios?

MARTHA. Te-ar face să plângi.

GEORGE. Valențe mizerabile.

NICK. I-auzi...

GEORGE. N-o încuraja.

MARTHA. Încurajează-mă.

NICK. Hai, zi. *(Se unduiesc unul către celălalt și înapoi.)*

GEORGE. Te previn... n-o încuraja.

MARTHA. Te previne... nu mă încuraja.

NICK. L-am auzit... mai spune-mi.

MARTHA. *(Vorbind în versuri, intenționat.)*

Păi, George al nostru avea mari ambiții

În ciuda unei povești din trecut...

GEORGE. *(Amenințând încet.)* Martha...

MARTHA.

Pe care George a scris-o într-o carte...

Care-a fost... fâsâitul lui debut...

Heeei! Am făcut versuri! Am făcut versuri!

GEORGE. Martha, ai grijă.

NICK. Da... ai făcut versuri. Dă-i înainte.

MARTHA. Dar tati s-a uitat puțin prin carte...

GEORGE. Martha, o cauți cu lumânarea... Ești conștientă.

MARTHA. Hai nu zău! ...și-a fost foarte șocat de scria...

NICK. Serios?

MARTHA. Da... serios... O carte despre un copil oribil...

GEORGE. *(Ridicându-se.)* Nu te las să faci asta!

NICK. (*Distras, lui George.*) Hai, gura mică.

MARTHA. ...ha, ha! Copil oribil care... ăă... care i-a omorât pe taică-su și maică-sa.

NICK. (*Amintindu-și ceva legat de asta.*) Ăă... stai puțin...

GEORGE. MARTHA, OPREȘTE-TE!

MARTHA. Și tati i-a zis... la ascultă, eu nu te las să publici așa ceva...

GEORGE. (*Se repede la aparat... smulge discul.*) Gata! S-a terminat cu dansul. Gata. Să te văd acum!

NICK. (*Iritat de intervenția lui George.*) Stai puțin, cum adică?

HONEY. (*Fericită.*) Violență! Violență!

MARTHA. (*Tare: o sentință.*) Și tati i-a zis... Ascultă, puștiule, doar nu-ți închipui că te las să publici căcatu' ăsta. Nici să nu te gândești... atâta timp cât ești profesor aici... Publici porcăria asta și-ai zburat... în curu' gol!

GEORGE. ÎNCETEAZĂ! ÎNCETEAZĂ!

MARTHA. Ha, ha, ha, HA!

NICK. (*Râzând.*) Înce... tează!

HONEY. Ooo, violență... violență!

MARTHA. Doamne, ce idee! Un profesor la o instituție conservatoare, respectată, într-un oraș ca New Carthage, să publice așa ceva? Dacă ai măcar un pic de respect pentru funcția pe care-o deții aici, băi... bălărie, retrace-ți imediat manuscrisul...

GEORGE. Eu nu sunt bătaia voastră de joc!

NICK. El nu e bătaia noastră de joc! Să fim serioși! (*Râde. Honey se alătură, râzând, fără să știe exact de ce.*)

GEORGE. Nu admit! (*Toți trei râd de el. În culmea furiei.*) JOCUL S-A TERMINAT!

MARTHA. (*Intenționat*) Închipuie-ți! O carte despre un băiat care-și omoară ambii părinți, și susține că totul a fost un accident!

HONEY. (*În culmea entuziasmului.*) Accident!

NICK. (*Amintindu-și ceva ceva de asta.*) Ăă... stai puțin...

MARTHA. (*Pe vocea ei.*) Și vreți să știți care-i poanta? Să vă spun ce i-a zis viteazul de George lui tati?

GEORGE. NU! NU! NU! NU!

NICK. Stați un pic...

MARTHA. George a zis... dar tati... adică... ha, ha, ha, ha... dar domnule, asta nu-i o carte... (*Altă voce.*) Nu-i o carte? (*Imitând vocea lui George.*) Nu, domnule... nu e pur și simplu o carte...

GEORGE. (*Avansând spre ea.*) Nu te las să faci asta!

NICK. (*Simțind pericolul.*) Hei!

MARTHA. Pe dracu, nu mă lași! Să nu te-appropii de mine, idiotule! (*Se dă în spate câțiva pași... îl imită din nou pe George.*) Nu, domnule, asta

nu e o simplă carte... ce scrie în ea e adevărat... chiar s-a întâmplat... mi s-a întâmplat MIE!!

GEORGE. *(Asupra ei)* TE OMOR! *(O apucă de gât. Se luptă amândoi.)*

NICK. HEI! *(Încearcă să-i despartă.)*

HONEY. *(Sălbatică.)* VIOLENȚĂ! VIOLENȚĂ! *(George, Martha și Nick se luptă... strigăte, etc.)*

MARTHA. LAȘULE!

GEORGE. CURVĂ SATANICĂ!

NICK. GATA! TERMINĂ!

HONEY. VIOLENȚĂ! VIOLENȚĂ! *(Ceilalți trei se luptă. George o strânge de gât pe Martha. Nick îl apucă, îl smucește de pe Martha, îl trânteste pe podea. George, pe podea; Nick peste el; Martha lateral, se ține cu mâna de gât.)*

NICK. Gata, ajunge!

HONEY. *(Dezamăgită.)* Oooof... *(George se târăște până la un fotoliu. E rănit, dar este mai degrabă o umilință profundă decât durere fizică.)*

GEORGE. *(Toți se uită la el... pauză...)* Bun... așa... liniște... să stăm toți... în liniște.

MARTHA. *(Încet, capul tremurându-i ușor.)* Lașule. Pizda mă-tii de laș...

NICK. *(Ușor, Marthei.)* Gata, liniștește-te. *(O tăcere scurtă. Se mișcă toți încet, flexându-și corpul ca luptătorii după o căzătură.)*

GEORGE. *(Aparte.)* N-a fost corect, să știi.

MARTHA. Ghinion. *(Aparent calmată, dar cu o tensiune extrem de puternică.)*

GEORGE. Așa! Gata cu jocul ăsta! Acum ce mai facem? Hm? *(Martha și Nick râd nervos.)* Ee, haideți... hai să ne gândim la altceva. Am jucat Umiliți Soțul... pe ăsta l-am terminat... ce mai facem?

NICK. Ascultă...

GEORGE. ASCULTĂ! *(Plângăreț.)* Ascultăăă. *(Alert.)* Haideți! Tre' să știm și alte jocuri, doar suntem intelectuali, suntem la universitate... doar n-avem vocabularul atât de... limitat, nu?

NICK. Cred c-ar trebui să...

GEORGE. Ia să vedem... ce mai putem face? Sunt și alte jocuri. Cum ar fi... cum ar fi... Călărește Gazda! HMM? Ce părere aveți? Jucăm Călărește Gazda! *(Lui Nick.)* Vrei să joci? Vrei să joci „Călărește Gazda”? HĂĂ? HĂĂ?

NICK. *(Puțin speriat.)* Calmează-te. *(Martha chicotește încet.)*

GEORGE. Sau îl păstrezi pe mai târziu... când o s-o prinzi și-o s-o călărești ca un câine?

HONEY. *(Sălbatică, închinând paharul către toți.)* Călărește Gazda!

NICK. *(Lui Honey... tăios.)* Taci odată din gură! *(Honey tace, cu paharul ridicat.)*

GEORGE. Ce, nu vrei jocul ăsta? Vrei să-l lași pe mai târziu? OK.... Dar acum ce jucăm? Tre' să jucăm ceva.

MARTHA. (*Încet.*) Portetul unui om care se scufundă.

GEORGE. (*Convins, dar nu către ei.*) Eu nu mă scufund.

HONEY. (*Lui Nick, în lacrimi, indignată.*) Mi-ai zis să tac din gură!

NICK. (*Pierzându-și răbdarea.*) Îmi pare rău.

HONEY. (*Printre dinți.*) Ba nu-ți pare!

NICK. (*Lui Honey, sătul, plusând.*) Îmi pare rău.

GEORGE. (*Bate din palme, o dată, tare.*) Am găsit! Vă zic eu ce jucăm. Am terminat cu Umiliți Soțul... cel puțin, cu prima rundă... și nu vrem să jucăm Călărește Gazda, nu încă... așa că uite ce-o să jucăm... O să jucăm o rundă de Prindeți Musafirii. Ce părere aveți? Ne jucăm de-a Prindeți Musafirii?

MARTHA. (*Întorcându-se cu spatele, puțin dezgustată.*) Of, Doamne.

GEORGE. (*Către Martha.*) Știți, George a scris o carte! Știți, am un copil!

HONEY. Nu-mi plac jocurile astea.

NICK. Da... Cred că ne-am jucat destul.

GEORGE. A, nu... nu-nu... nu-i adevărat. Am jucat unu' singur... Acum o să jucăm altul. Nu ne putem distra cu un singur joc.

NICK. Eu cred c-ar trebui să...

GEORGE. (*Foarte autoritar.*) GURA! (*Tăcere.*) Așa... Cum să jucăm Prindeți Musafirii?

MARTHA. Gata, George... termină...

GEORGE. Tu să taci! (*Martha ridică din umeri.*) Hmm... ia să vedem... (*Se gândește... apoi...*) Știu! Deci... Martha... în stilul ei indiscret... în fine, n-aș putea spune indiscret, pentru că Martha e de fapt o naivă... oricum, Martha v-a povestit despre primul meu roman... albumul meu cu amintiri... deși aș fi preferat să n-o facă, dar, na, deja e prea târziu. DAR! Ceea ce Martha nu v-a povestit e că există și un *al doilea* roman. (*Martha se uită la el încurcată și curioasă.*) Nu, nu știai asta, nu-i așa, Martha? Despre cel de-al doilea roman al meu, adevărat sau fals. Adevărat sau fals?

MARTHA. (*Sinceră.*) Nu.

GEORGE. Nu. (*Începe încet, dar, pe parcurs, tonul devine mai aspru, intensitatea vocii crește.*) Ei bine, e o alegorie, practic - probabil - dar poate fi citit simplu ca proză... și e vorba despre o pereche tânără, foarte simpatică, venită de undeva din vest. E o bucolică, deci. AȘAA, și perechea asta tânără și simpatică vine din vest, și el e blond și are în jur de treizeci de ani, și e om de știință, profesor, savant... iar șoricelul lui e genul nevestică și gălgăie brandy cu găleata... și...

NICK. Ia stai puțin...

GEORGE. ...și ei se cunoscuseră când erau niște mici ghemotoace, când se ascundeau pe sub masa vanității și se înțepau pe altul, și...

NICK. N-AUZI CE ZIC?

GEORGE. E jocul meu! Tu l-ai jucat pe-al tău... voi. Acum mă joc eu!

HONEY. (*Visătoare.*) Eu vreau s-ascult povestea. Îmi plac poveștile...

MARTHA. George, ce naiba...

GEORGE. AȘA! Iar tatăl Șoricicăi era un om sfânt, și umbla cu circu' din sat în sat, în frunte cu Hristos și cu tot felul de gagici, și-i lua pe credincioși... practic îi lua de proști...

HONEY. (*Încurcată.*) Mie-mi sună cunoscut...

NICK. (*Vocea ușor tremurândă.*) Nu mai spune!

GEORGE. ...și a murit, în cele din urmă, tăticul Șoricicăi, și l-au tăiat în două, și din el a căzut o grămadă de bani... și de-ai lui Iisus, și de-ai Mariei... PRADĂ!

HONEY. (*Visătoare, confuză.*) Eu am mai auzit povestea asta.

NICK. (*Încet, dar tensionat... încercând s-o trezească.*) Honey...

GEORGE. Dar asta-i doar apă de ploaie, e-abia începutul cărții. Și-uite-așa, Blondul și madama lui de prin câmpii sosiră. (*Chicotește.*)

MARTHA. Foarte amuzant, George...

GEORGE. ...mersi... și și-au așternut cortul într-un oraș asemeni lui nouveau Carthage, în care ne aflăm...

NICK. (*Amenințător.*) Nu... cred c-ar fi bine să continui...

GEORGE. Crezi sau nu crezi?

NICK. (*Mai puțin hotărât.*) Nu... Nu cred c-ar fi bine.

HONEY. Vai, ce-mi plac poveștile cunoscute... sunt cele mai frumoase.

GEORGE. Câtă dreptate ai. Dar, vedeți voi, Blondul era de fapt deghizat, costumat în profesor, fiindcă de fapt pe biletul lui scria ceva mult mai important... I.I! I.I! Inevitabilitate istorică!

NICK. Chiar nu-i nevoie să continui chestia asta...

HONEY. (*Confuză, încercând să înțeleagă ce aude.*) Lasă-i să continue!

GEORGE. Să continuăm. Și avea tot bagajul ăsta cu el, iar o parte din bagaj avea forma șoarecelui...

NICK. Nu tre' să stăm s-ascultăm!

HONEY. Da' de ce?

GEORGE. Mireasa ta grăiește bine. Și nimeni nu înțelegea ce-i cu bagajul ăsta... cu șoarecele, vreau să spun... Un campion la înot, sau la ce naiba era, care cărase după el acest șoarece, față de care era grijuliu și binevoitor până-n punctul în care depășea capacitatea umană de înțelegere... având în vedere că pe ea n-o prea ducea capul...

NICK. Nu-i corect de faci...

GEORGE. Tot ce se poate. Și, cum spuneam, șoricica asta a lui seca într-una sticlele de brandy, fără menajamente, și-și petrecea jumătate din timp dând totul afară...

HONEY. (*Concentrându-se.*) Îi cunosc pe oamenii ăștia...

GEORGE. I-auzi!... Dar acest bagaj era și doldora de bani, printre altele... bani binecuvântați smulși din dinții de aur ai necredincioșilor, o extensie pragmatică a marelui vis... și el o tolera...

HONEY. (*Ușor îngrozită.*) Nu-mi place povestea asta...

NICK. (*Surprinzător, implorând.*) Te rog... te rog, oprește-te.

MARTHA. George, eu zic să încetezi...

GEORGE. ...și el o tolera... să ÎNCETEZ? Ha-ha!

NICK. Te rog... te rog, nu.

GEORGE. În genunchi, puiule!

MARTHA. George...

GEORGE. ...și... ooo, dar să facem o întoarcere bruscă în trecut, la Cum S-au Căsătorit.

NICK. NU!

GEORGE. (*Triumfător.*) BA DA!

NICK. (*Aproape scâncind.*) De ce?

GEORGE. Cum S-au Căsătorit. Eei, iată cum s-a-ntâmpat... Într-o bună zi, Șoricica s-a umflat toată, și s-a dus frumos acasă la Blond, și-a scos afară umflătura, și i-a zis... „Iată-mă!”

HONEY. (*Albă la față... în picioare.*) Nu... nu-mi... place.

NICK. (*Lui George.*) Termină!

GEORGE. „Iată-mă... Sunt umflată toată.” „Vai de mine”, a zis Blondul...

HONEY. (*De undeva departe.*) ... și-uite-așa s-au căsătorit...

GEORGE. ...și-uite-așa s-au căsătorit...

HONEY. ...și apoi...

GEORGE. ...și apoi...

HONEY. (*Isterie.*) CE?... și-apoi, CE?

NICK. NU! NU!

GEORGE. (*Ca unui bebeluș.*) ...și-apoi umflătura s-a evaporat... ca prin farmec... puff!

NICK. (*Aproape făcându-i-se rău.*) Doamne...

HONEY. ...umflătura s-a evaporat...

GEORGE. (*Ușor.*) ...puff.

NICK. Honey... n-am vrut... sincer, n-am vrut să...

HONEY. Le-ai... le-ai zis...

NICK. Honey... n-am vrut...

HONEY. (*Cu oroare neînchipuită.*) Le-ai... le-ai zis! Le-ai zis! AAAAHHH!
Aa, nu, nu, nu, nu! Nu cred că le-ai zis... oo, nuuuu!

NICK. Honey, iartă-mă... n-am vrut...

HONEY. (*Apucându-și burta cu mâinile.*) Aaahhhh... nuuuu...

NICK. Honey... scumpo... iartă-mă... n-am vrut...

GEORGE. (*Brusc, puțin scârbit.*) Și-uite-așa se joacă Prindeți Musafirii!

HONEY. Mi-e... îmi vine... îmi vine să... vomit...

GEORGE. Normal!

NICK. Honey...

HONEY. (*IstERICĂ.*) Lasă-mă... Mi-e... mi-e... rău. (*Iese fugind din cameră.*)

MARTHA. (*Dând din cap, urmărind-o din priviri pe Honey.*) Doamne.

GEORGE. (*Ridicând din umeri.*) Șabloanele istoriei.

NICK. (*Încet, tremurând.*) Nu trebuia... nu trebuia să faci așa ceva.

GEORGE. (*Calm.*) Urăsc ipocrizia.

NICK. Ești crud... și sadic...

GEORGE. ...o să-i treacă...

NICK. ...ai distrus tot...!

GEORGE. ...se repară ea...

NICK. PE MINE!! PE MINE M-AI DISTRUS!!

GEORGE. (*Cu mirare.*) Pe tine!

NICK. PE MINE!!

GEORGE. Pe tine!!

NICK. DA!!

GEORGE. O, ce frumos... splendid. Ca să vezi, e nevoie de-un porc ca să dai de ciuperci. (*Foarte calm.*) Ei bine, băiete, n-ai decât să-ți refaci alianțele. Culegi cioburile de pe unde mai apuci... dai puțin din coate... și-ajungi înapoi în picioare.

MARTHA. (*Încet, lui Nick.*) Du-te după nevastă-ta.

GEORGE. Mda... du-te și adună cioburile și plănuiește o nouă strategie.

NICK. (*Lui George, în drum spre hol.*) O să-ți pară rău, îți promit.

GEORGE. Probabil că da. Mie îmi pare rău de toate.

NICK. O să te fac eu să-ți pară rău.

GEORGE. (*Încet.*) Cu siguranță. Jenă profundă. Ha?

NICK. O să-ți fac jocurile după regulile tale... pe limba ta... o să fiu așa cum ai spus tu că sunt.

GEORGE. Ești deja. Încă nu-ți dai seama, asta-i tot.

NICK. (*Tremurând pe dinăuntru.*) Nu... nu. Nu chiar. Dar o să fiu, domnule... O să te fac să-ți pară foarte rău c-ai început jocul ăsta.

GEORGE. Du-te și curăță mizeria.

NICK. (*Încet... cu intensitate.*) Stai să vezi. (*Iese. Pauză. George îi zâmbește Marthei.*)

MARTHA. Foarte frumos, George.

GEORGE. Mulțumesc, Martha.

MARTHA. Foarte frumos.

GEORGE. Mă bucur că ți-a plăcut.

MARTHA. Da... ai făcut o treabă excelentă... ai aranjat tot.

GEORGE. Mm-hm.

MARTHA. Nu te-am mai văzut demult atât de... viu.

GEORGE. Scoți ce-i mai bun din mine, pisi.

MARTHA. Mda... vânătoarea de pigmei!

GEORGE. PIGMEI?

MARTHA. Ești un bou nenorocit.

GEORGE. Eu? Eu?

MARTHA. Mda... tu.

GEORGE. Pisi, dacă fotbalistul e-un pigmeu, atunci cu siguranță ți-ai schimbat stilul. Ce, acum-ați plac uriașii?

MARTHA. Mă faci să vărs.

GEORGE. Da, la tine nu e nicio problemă... adică, tu poți să-ți inventezi propriile reguli... tu poți să tropăi din stânga-n dreapta ca o iapă în călduri, și să măcelărești tot ce-ți iese-n cale, să umpli de răni juma' de omenire, dacă vrei. Dar Doamne ferește să-ncerce și altcineva!

MARTHA. Ești mizerabil...

GEORGE. *(În bătaie de joc.)* Dar, pisi, am făcut-o special pentru tine. Am crezut c-o să-ți placă... e practic pe gustul tău... sânge, masacru și tot tacâmul. Vai de mine, dar eu am crezut că o să fii excitată toată... că o să vii în fugă la mine, săltând și gâfâind, cu pepenii-n vânt.

MARTHA. Ai dat-o-n bară rău de tot, George.

GEORGE. *(Scuipând cuvintele.)* Hai, dă-o dracu'!

MARTHA. Serios... ai făcut-o praf.

GEORGE. *(Acum, furie abia stăpânită.)* Adică, tu poți să stai bine mersi trântită în fotoliu, cu ginu' bolborosindu-ți afară din gură, și poți să mă umilești, poți să mă faci praf... TOATĂ NOAPTEA... și nu e nicio problemă... asta-i OK...

MARTHA. TU LE SUPORȚI!

GEORGE. BA NU LE SUPORT!

MARTHA. LE SUPORȚI PE TOATE!! DE-AIA TE-AI ÎNSURAT CU MINE!!
(Tăcere.)

GEORGE. *(Încet.)* Asta-i o minciună disperat de bolnavă.

MARTHA. NU ȚI-AI DAT SEAMA, PÂN' ACUM?

GEORGE. *(Dând din cap.)* Doamne... Martha.

MARTHA. Mă doare mâna de când te tot bat.

GEORGE. *(Se uită la ea, nu-i vine să creadă.)* Ești nebună.

MARTHA. De douăștrei de ani!

GEORGE. Delirezi, Martha... delirezi.

MARTHA. NU ASTA MI-AM DORIT!

GEORGE. Credeam că ești, măcar... conștientă. Nu știam. Nu... nu știam.

MARTHA. (*Devenind furioasă.*) Sunt foarte conștientă.

GEORGE. (*Ca unei insecte respingătoare.*) Nu... nu... Ești bolnavă.

MARTHA. (*Se ridică - zbiară.*) ȚI-ARĂT EU CINE-I BOLNAV!

GEORGE. Gata... întreci măsura.

MARTHA. (*Zbiară din nou.*) ȚI-ARĂT EU CINE-I BOLNAV! STAI SĂ VEZI!

GEORGE. (*O scutură.*) Gata! (*O împinge înapoi în fotoliu.*) Gata, potolește-te!

MARTHA. (*Mai calmă.*) Ți-arăt eu cine-i bolnav. (*Și mai calmă.*) Te-ai distrat puțin azi, nu? Ei bine, o să te fac praf... când o să-mi termin treaba cu tine...

GEORGE. ...tu și fotbalistul... o să mă faceți praf împreună...?

MARTHA. ...când o să-mi termin eu treaba cu tine... o să-ți pară rău că n-ai murit în accidentul ăla, nenorocitul.

GEORGE. (*Cu degetul arătător spre ea.*) Și ție o să-ți pară foarte rău c-ai pomenit de fiul nostru!

MARTHA. (*Cu mult dispreț.*) Ești o...

GEORGE. Eu te-am prevenit...

MARTHA. M-ai dat pe spate.

GEORGE. Te-am prevenit să nu întreci măsura.

MARTHA. De-abia am început.

GEORGE. (*Calm, fapte.*) Eu am amorțit destul... mi-a ajuns... și nu din cauza alcoolului, deși poate a contribuit și el - ca o anestezie gradată, de la an la an, a creierului. Dar am amorțit destul cât să pot să-ți fac față când suntem singuri. Nu te mai ascult... sau atunci când te ascult, las totul să treacă prin mine, îți răspund din reflex, și deci practic nu te aud, de fapt, și ăsta e singurul mod de a o scoate la capăt. Dar ai adoptat un nou stil, Martha, în ultimele câteva sute de ani - sau cât o fi trecut de când trăiesc cu tine în casa asta - un stil care pentru mine e deja mult... prea mult. Nu mă deranjează porcăriile pe care le faci în public ... de fapt, ba da, mă deranjează, dar cu asta m-am împăcat... dar de ceva timp ți-ai luat bagajele și te-ai mutat cu totul într-o lume a ta, o lume a fanteziilor tale, și ai început să joci variații ale propriilor tale imagini denaturate... și, ca rezultat...

MARTHA. Fâs!

GEORGE. Vorbesc serios.

MARTHA. Fâs!

GEORGE. N-ai decât s-o ții așa cât vrei. Și, când ai terminat...

MARTHA. Tu te-ai ascultat vreodată când vorbești, George? Ai ascultat vreodată ce fraze scoți pe gură? Ești atât de... de... alambicat... Vorbești de parc-ai scrie într-una prostiile alea de lucrări.

GEORGE. Sincer să fiu, eu chiar îmi fac griji în privința ta. În privința minții tale.

MARTHA. N-avea tu grijă de mintea mea, puiule!

GEORGE. Cred că o să te internez.

MARTHA. PARDON?

GEORGE. (*Încet.*) Cred că o să te internez.

MARTHA. (*Izbucnește în râs.*) Vai, da' vād că ești plin de bancuri!

GEORGE. Trebuie să gădesc ceva, cumva tre' să-ți vin de hac.

MARTHA. Da' mi-ai venit demult, George... nu tre' să te mai stresezi. Douăștrei de ani cu tine mi-au ajuns!

GEORGE. Păi atunci, o să pleci liniștită?

MARTHA. Știi ce s-a întâmplat, George? Vrei să-ți spun eu ce s-a întâmplat? *Pe bune?* (*Plesnește din degete.*) A plesnit... uite-așa. În cele din urmă. Nu eu... toată șandramaua, toată convenția asta. Știi cum e? Poți s-o tot ții așa... la nesfârșit, și toate... merg mai departe. Îți cauți singură tot felul de scuze... c-așa e viața... dă-o dracu... poate că mâine moare *el*... poate mâine mori *tu*... tot felul de scuze. Doar că la un moment dat, într-o zi, într-o noapte, ceva se întâmplă... și POC! Se face bucați. Și pur și simplu nu-ți mai pasă. M-am chinuit cu tine, George... am încercat, puiule... chiar am încercat.

GEORGE. Hai, las-o baltă.

MARTHA. Am încercat... eu chiar am încercat.

GEORGE. (*Ușor uluit.*) Ești un monstru... și nu glumesc.

MARTHA. Vorbesc tare, și sunt vulgară, și țin frâiele în casa asta pentru că tre' să le țină cineva, dar *nu* sunt un monstru. Chiar *nu* sunt.

GEORGE. Ești răsfățată, capricioasă, recalcitrantă, perversă, bețivă...

MARTHA. POC! A plesnit. Să știi că eu n-am de gând să mai încerc să ajung la tine... Pur și simplu. A fost o secundă, mai devreme, poate, doar o secundă, când aș fi putut s-ajung la tine, când poate c-am fi putut da la o parte tot căcatul ăsta. Dar s-a dus. Și eu n-am de gând să mai încerc.

GEORGE. O dată pe lună, Martha! M-am obișnuit... o dată pe lună avem parte de Martha cea neînțeleasă, de fetița cu inimă bună care se zbate sub propria mizerie, de micuța neajutorată pe care o atingere blândă o face să înflorească. Și eu am crezut în poveștile astea de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc, pentru că nu vreau să cred că sunt atât de fraier. Nu te mai cred... Pur și simplu nu te mai cred. Nu mai e nicio secundă... niciun moment... în care am putea... fi împreună.

MARTHA. (*Atacând din nou.*) Ee, poate că ai dreptate, puiule. Nu poți fi împreună cu un nimic, iar tu asta ești, un nimic! POC! A plesnit astă seară, la petrecerea lui tati. (*Plină de dispreț, dar dedesubt sunt furie și durere.*) Stăteam acolo, la petrecere, și mă uitam la tine... mă uitam

cum stăteai degeaba, și m-am uitat la bărbații mai tineri din jurul tău, care aveau un scop, care urmau să facă ceva cu viața lor. Și-am stat acolo și m-am uitat la tine, și tu pur și simplu *nu* mai erai *acolo*! Și-a plesnit! Uite-așa, pur și simplu! Iar acum am să urlu în ultimul hal, și-o să mă doară fix în cur de tot, și-o să ai parte de cea mai mare explozie pe care-ai auzit-o-n viața ta.

GEORGE. (*Foarte didactic.*) Încearcă, și-o să te bat cu propriile tale arme.

MARTHA. (*Cu speranță.*) E-o amenințare, George? Hm?

GEORGE. Da, Martha, e o amenințare.

MARTHA. (*Se face că-l scuipă.*) O să ți-o iei, puiule.

GEORGE. Ai grijă, Martha... o să te rup în bucăți.

MARTHA. Nu ești destul de bărbat... n-ai destul sânge-n vine.

GEORGE. Război total?

MARTHA. Total. (*Tăcere. Amândoi par ușurați... exaltați. Reintră Nick.*)

NICK. (*Frecându-și mâinile.*) Ăm... Se odihnește.

GEORGE. (*Amuzat în liniște de detașarea lui Nick.*) Da?

MARTHA. Da? E O.K.?

NICK. Da... cred că da. Îmi pare... foarte rău.

MARTHA. Stai liniștit.

GEORGE. La noi e ceva obișnuit.

NICK. O să-i treacă.

MARTHA. S-a întins puțin? Ai dus-o sus? În paț?

NICK. (*Turnându-și de băut.*) Nu... De fapt... Ăă, se poate? E... în baie... pe jos... s-a întins acolo.

GEORGE. (*Gândindu-se.*) Hm... nu-i tocmai plăcut.

NICK. Ei îi place. Spune că e... răcoare.

GEORGE. Totuși, nu cred că...

MARTHA. (*Întrerupându-l.*) Dacă are chef să stea în baie, pe jos, las-o să stea. (*Lui Nick, serios.*) Poate s-ar simți mai bine în cadă...?

NICK. (*Și el, serios.*) Nu, spune că-i place pe jos... a dat preșul la o parte și s-a întins pe gresie. Îi place să stea pe jos... serios.

MARTHA. (*Pauză.*) Hm...

NICK. Are tot timpul... dureri de cap, chestii d-astea, și mereu se pune pe jos. (*Lui George.*) Mai e... gheață?

GEORGE. Poftim?

NICK. Gheață.

GEORGE. (*Ca și cum n-ar ști cuvântul.*) Gheață?

NICK. Da. Gheață.

MARTHA. Gheață.

GEORGE. (*Ca și cum ar fi înțeles dintr-o dată.*) Aa, gheață!

MARTHA. Da, dragă.

GEORGE. *(Fără să se miște.)* A, da... Mă duc s-aduc.

MARTHA. Păi, du-te. *(Către Nick, cu subînțeles.)* Oricum, noi doi vrem să rămânem singuri.

GEORGE. *(Mergând să ia găleata pentru gheață.)* Nu mă mir, Martha... nu mă mir absolut deloc.

MARTHA. *(Ca după o insultă.)* Aa, nu te miri?

GEORGE. Nici un pic.

MARTHA. *(Violentă.)* NU?

GEORGE. *(Și el.)* NU! *(Din nou calm.)* Ai fi în stare de orice, Martha. *(Ia găleata cu gheață.)*

NICK. *(Să acopere.)* De fapt, e foarte... fragilă, și...

GEORGE. ...îngustă-n șolduri.

NICK. *(Amintindu-și.)* Da... exact.

GEORGE. *(Mergând spre hol... cu o doză de răutate.)* De-asta n-aveți copii? *(Iese.)*

NICK. *(În urma lui George.)* Nu știu dacă ăsta e... *(Se pierde.)* ...dacă are vreo... legătură.

MARTHA. Ei, și dacă are, ce contează? Ăă?

NICK. Poftim? *(Martha îi suflă un sărut.)*

NICK. *(Încă preocupat de remarcă lui George.)* Ăă... ce?... Scuză-mă.

MARTHA. Am spus... *(Îi mai suflă un sărut)*

NICK. *(În inconfort.)* A... da.

MARTHA. Ia... dă-mi o țigară... iubire. *(Nick se caută în buzunare.)* Așa, bravo. *(Îi dă o țigară.)* Ămm... mersi. *(Nick îi aprinde țigara. Martha își strecoară mâna între picioarele lui, undeva între genunchi și bazin, scoțând palma pe partea cealaltă ca într-o îmbrățișare.)* Mmmmmmm. *(Nick nu e sigur pe el, dar nu se mișcă. Martha zâmbește, își mișcă mâna puțin.)* Acum, c-ai fost așa un băiat bun, poți să-mi dai un pupic. Hai.

NICK. *(Intimidat.)* Uite... ce e... Nu cred c-ar fi bine să...

MARTHA. Hai, puiule... un pupic ca-ntre prieteni.

NICK. *(Încă nesigur.)* Ăăm...

MARTHA. ...hai, băiețel, n-o să doară...

NICK. ...nu-s chiar așa de mic...

MARTHA. Sunt convinsă. Hai...

NICK. *(Cedând.)* Dar dacă se-ntoarce... și...?

MARTHA. *(În tot acest timp își plimbă mâna în sus și în jos pe piciorul lui.)* Cine, George? Stai liniștit. Și oricum, cine-ar avea ceva de comentat la un pupic ca-ntre prieteni? Așa-i la noi, între profesori. *(Râd amândoi, încet... Nick râde puțin nesigur.)* Suntem o familie foarte unită, aici... tati spune asta tot timpul... vrea să ne cunoaștem cât mai

bine între noi... de-asta a dat și petrecerea de-astă seară. Așa că... hai... să ne cunoaștem ceva mai bine.

NICK. Nu e vorba că n-aș vrea... crede-mă...

MARTHA. Ești om de știință, nu? Hai... fă un experiment... fă un mic experiment. Experimentează pe tanti Martha...

NICK. *(Cedând.)* ...nu ești chiar așa bătrână...

MARTHA. Așa e, nu-s așa bătrână, dar sunt plină de experiență... plină.

NICK. Sunt... sunt sigur.

MARTHA. *(Apropiindu-se unul de altul.)* Ar fi ceva nou și pentru tine.

NICK. Da, așa e.

MARTHA. Și pe urmă te poți duce la soția ta cu forțe noi.

NICK. *(Mai aproape... ca o șoaptă.)* Nici măcar nu și-ar da seama.

MARTHA. Oricum, n-o să știe nimeni. *(Se sărută. Ceea ce ar fi putut fi o glumă devine brusc serios, Martha ducând lucrurile în direcția respectivă. Mișcările nu sunt frenetice, ci mai degrabă o împreunare lentă, continuă. Posibil ca Martha să fie încă pe fotoliu, iar Nick lângă ea, pe brațul fotoliului. Intră George... se oprește... privește pentru o clipă... zâmbește... râde tăcut, aprobă din cap, se întoarce, iese, fără să fie observat. Nick, care avea deja mâna pe sânul Marthei, o introduce prin rochie.)* Hei... hei. Ia-o-ncet, puiule. Calm. Nu te grăbi.

NICK. *(Cu ochii închiși.)* Ee, hai, acum...

MARTHA. *(Împingându-l.)* Mai târziu, puiule... mai târziu...

NICK. Ți-am spus... sunt biolog.

MARTHA. *(Măgulindu-l.)* Știu. Se vede. Mai târziu, da? *(George se aude din culise, cântând „Cui i-e frică de Virginia Woolf?”. Martha și Nick se despart, Nick se șterge la gură, Martha își aranjează hainele. Când totul e în regulă, George intră cu găleata cu gheață.)*

GEORGE.

...de Virginia Woolf,

Virginia Woolf,

Virginia Woolf...

...Aaa! Uite ce-am adus... gheață pentru lămpile din China, cu Mancuria cu tot. *(Lui Nick.)* Ai grijă la gălbejiții ăia, puiule... pe ei nu-i amuză. De ce nu vii tu în tabăra noastră, le-aruncăm o bombă și-i facem praf. Dup-aia împărțim banii între noi și trăim fără griji. Ce zici?

NICK. *(Nu prea sigur de subiectul discuției.)* Ăă... sigur. Aa! Gheață!

GEORGE. *(Cu un entuziasm hidos de fals.)* Exact! *(Către Martha, ca un motan torcând.)* Bună, Martha... turturica mea... Ești de-a dreptul... radioasă.

MARTHA. *(Automatism.)* Mulțumesc.

GEORGE. *(Foarte vesel.)* Așa, bun. Avem gheață...

MARTHA. (*Suspicioasă.*) Da' ce ești așa vesel?

GEORGE. (*Ignorând întrebarea.*) Ia să vedem... Avem gheață. Vrea careva ceva de băut? Martha, bei ceva?

MARTHA. (*Ostentativă.*) Mda, de ce nu?

GEORGE. (*Luându-i paharul.*) Chiar... de ce nu? (*Examinează paharul.*) Martha! Iar ai ronțăit paharul.

MARTHA. Nu-i adevărat.

GEORGE. (*Lui Nick, care e la bar.*) Văd că tu te descurci singur, ceea ce e bine... foarte bine. Mai rămâne s-o rezolvăm pe Martha, și-o să fim cu toții pregătiți...

MARTHA. (*Suspicioasă.*) Pregătiți pentru ce?

GEORGE. (*Pauză... se gândește.*) Păi, nu știu. E petrecere, nu? (*Către Nick, care a plecat de la bar.*) Am trecut pe lângă nevastă-ta pe hol. Adică, am trecut pe lângă budă și m-am uitat să văd ce face. Calmă... atât de calmă... Dormea dusă... și, să vezi... își sugea degetul.

MARTHA. Ooooooo!

GEORGE. Strânsă ca un fetus, sugând la greu.

NICK. (*Puțin jenat.*) Cred că e OK.

GEORGE. (*Expansiv.*) Sigur că e OK! (*Îi dă Marthei paharul.*) Uite, dragă.

MARTHA. (*Încă în gardă.*) Mersi.

GEORGE. Și-acum unul pentru mine. E rândul meu.

MARTHA. Niciodată, puiule... niciodată nu e rândul tău.

GEORGE. (*Prea vesel.*) Eeei, nu sunt de acord, Martha.

MARTHA. Aa, tu ești după principiul „viermele se-ntoarce”? Ei, partea cu viermele merge... și se potrivește perfect... da' partea cu-ntorsu'... (*Negație.*) A-a! Tu mergi pe linie dreaptă, băiete, și nu te duce nicăieri... (*Gând ulterior, vag.*) ...poate doar la groapă.

GEORGE. (*Chicotește, își ia băutura.*) Mda, țin-te bine de gândul ăsta, Martha... strânge-l tare... freacă-l un pic între palme. Eu unul, o să iau un loc... dacă-mi dați voie... o să stau frumos aici și-o să citesc o carte. (*Se îndreaptă spre un scaun poziționat cu spatele la centrul camerei, dar nu prea departe de intrarea în casă.*)

MARTHA. Ce faci?

GEORGE. (*Încet, discret.*) Citesc o carte. Citesc. A citi. Cunoști conceptul? (*Ia o carte.*)

MARTHA. (*În picioare.*) Cum adică citești? Ce naiba te-a apucat?

GEORGE. (*Mult prea calm.*) Nu m-a apucat nimic, Martha... Citesc o carte. Atât.

MARTHA. (*Surprinzător de furioasă.*) Avem musafiri!

GEORGE. (*Cu prea multă răbdare.*) Știu, dragă... (*Se uită la ceas.*)... dar... e trecut de ora patru, și eu întotdeauna citesc la ora asta. Așa

că... *(Îi face vânt dintr-un semn cu mâna.)* ...tu vezi-ți de ale tale... Eu o să stau aici, în liniște...

MARTHA. Tu citești după-masa! La patru după-masa... nu la patru dimineața! Nimeni nu citește la patru dimineața!

GEORGE. *(Devenind absorbit de carte.)* Hai, gata, gata.

MARTHA. *(Consternată, lui Nick.)* El citește o carte... Cretinu' dracu', el stă și citește o carte!

NICK. *(Zâmbind ușor.)* Așa s-ar părea. *(Se apropie de Martha, îi pune brațul în jurul taliei. George nu îi vede, bineînțeles.)*

MARTHA. *(Îi vine o idee.)* Bine. Putem să ne distrăm singuri, nu?

NICK. Eu zic că da.

MARTHA. Noi o să ne distrăm puțin, George.

GEORGE. *(Cu ochii în carte.)* Mm-hm. Drăguț.

MARTHA. S-ar putea să nu-ți placă.

GEORGE. *(La fel.)* A, nuu, stai liniștită... dă-i drumul... distrează-ți musafirii.

MARTHA. O să mă distrez și eu, George.

GEORGE. Bun... bun.

MARTHA. Ha, ha. Ești de groază, George.

GEORGE. Mm-hmm.

MARTHA. Ee, să știi că și eu pot să fiu.

GEORGE. Da, ești. *(Nick o ia de mână pe Martha, o trage spre el. Se opresc un moment, apoi se sărută prelung.)*

MARTHA. *(După.)* Știi ce fac acum, George?

GEORGE. Nu, Martha... ce faci acum?

MARTHA. Mă distrez. Mă distrez cu unul dintre musafiri. Îmi fac de cap cu unul din ei.

GEORGE. *(Aparent relaxat și preocupat, cu ochii în carte.)* O, ce drăguț. Cu care din ei?

MARTHA. *(Lividă.)* Doamne, cât ești de amuzant. *(Se desprinde de Nick... încearcă să intre în raza vizuală a lui George. Merge ușor împleticit, și se lovește de clopoței de la ușă. Aceștia sună.)*

GEORGE. E cineva la ușă, Martha.

MARTHA. Dă-o-ncolo. Am spus că-mi fac de cap cu unul dintre musafiri.

GEORGE. Bine... bravo. Dă-i înainte...

MARTHA. *(Pauză... nu prea știe ce să facă.)* Bravo?

GEORGE. Da, bravo... bravo ție.

MARTHA. *(Ochii injectați, vocea devine gravă.)* Aha, știu unde vrei să ajungi, scârbă...

GEORGE. Am ajuns la pagina o sută și...

MARTHA. Termină! Termină odată! *(Se lovește iar de clopoței, care*

sună din nou.) Lua-le-ar dracu de țevi!

GEORGE. Sunt clopoței, Martha. Ce-ar fi să te întorci tu la distracția ta și să nu mă mai deranjezi. Vreau să citesc.

MARTHA. Nenorocitu'... dracu'... Ți-arăt eu ție. Nenorocitu'... dracu'... Ți-arăt eu ție.

GEORGE. *(Se întoarce cu fața spre ea... cu ură profundă.)* Nu, Martha... arată-i lui, nu mie... el nu ți-a văzut-o. Bănuiesc că nu ți-a văzut-o. *(Se întoarce spre Nick.)* Încă nu i-ai văzut-o, nu-i așa?

NICK. *(Întorcându-se, cu silă.)* N-am... n-am niciun pic de respect pentru tine.

GEORGE. Și nici pentru tine n-ai... *(Arătând-o pe Martha.)* Nu știu ce-i în capul noii generații, sincer.

NICK. Nici măcar... nici măcar nu-ți...

GEORGE. Pasă? Ai dreptate... mă doare undeva. Așa că poți să iei sacu' ăsta cu rufe murdare, trântește-l pe-un umăr, și...

NICK. Ești scârbos.

GEORGE. *(Uimit.)* Tu o s-o călărești pe Martha, și eu sunt scârbos? *(Începe să râdă ridicol.)*

MARTHA. *(Lui George.)* 'Tu-ți pizda mă-tii! *(Lui Nick.)* Du-te și așteaptă-mă, da? Așteaptă-mă în bucătărie. *(Dar Nick nu se mișcă. Martha se duce la el, îl cuprinde cu brațele.)* Hai, puiule... te rog. Du-te în bucătărie... hai, fii băiat bun. *(Nick o lasă să-l sărute, cu ochii la George... care s-a întors, din nou, cu spatele... și iese. Martha se întoarce brusc la George.)* la ascult-aici...

GEORGE. Aș prefera să citesc, dacă nu te superi...

MARTHA. *(Nervii se transformă în lacrimi, frustrarea în furie.)* Ba uite că mă supăr. Fii atent la mine! Încetează imediat cu bășcălia asta, altfel îți jur pe tot ce vrei că o fac. Îți jur că mă duc după tipu' ăla în bucătărie, îl iau și-l duc sus, și...

GEORGE. *(Întorcându-se brusc spre ea... tare... cu ură.)* ȘI CE, MARTHA?

MARTHA. *(Îl privește câteva clipe... apoi, dând din cap, retrăgându-se încet.)* O.K... O.K... Tu ai vrut-o... și-o s-o capeți.

GEORGE. *(Încet, trist.)* Doamne, Martha, dacă-l vrei atât de mult pe băiatul ăla... ia-l... da' măcar fă-o sincer. N-o acoperi cu tot... cu tot... cirul ăsta.

MARTHA. *(Fără speranță.)* O să te fac să-ți pară rău că m-ai făcut să te iau de bărbat. *(Ajunge în dreptul holului.)* O să te fac să regreti ziua-n care te-ai hotărât să vii la colegiul ăsta. O să te fac să-ți pară rău că te-ai lăsat s-ajungi în halul ăsta. *(Iese. Liniște. George stă nemișcat, privind drept înainte. Ascultând... dar nu se aude nimic. Aparent calm,*

se întoarce la carte, citește câteva clipe, apoi ridică privirea... se gândește...)

GEORGE. „Iar vestul, înfrânat de alianțe nimicitoare, și împovărat de o grilă morală mult prea rigidă pentru a se acomoda la fluxul evenimentelor, va trebui... în cele din urmă... să cadă.” (Râde, scurt, cu puțin regret... se ridică, cu cartea în mână. Din culise se aude râsul Marthei și sunet de vase sparte. George stă nemișcat... apoi, brusc, își adună toată furia strânsă în el... tremură... se uită la cartea din mână, și, cu un urlet pe jumătate animalic, o aruncă înspre clopoței. Aceștia se izbesc unii de alții, sunând puternic. O pauză scurtă, apoi intră Honey.)

HONEY. (Cu hainele într-o stare groaznică, pe jumătate adormită, încă simțindu-se rău, slăbită, clătinându-se ușor... vag, într-un fel de lume a viselor.) Clopote. Sunau. Am auzit clopote.

GEORGE. Doamne...

HONEY. N-am putut să dorm... de la clopote. Ding-ding, dong... m-a trezit. Cât e ceasu’?

GEORGE. (Încet, cu gândul în altă parte.) Vezi-ți de treabă.

HONEY. (Confuză și speriată.) Dormeam, și-au început clopotele... au făcut BUM! Triste... erau triste... Ding-ding-dong-BUM!

GEORGE. BUM!

HONEY. Dormeam, și visam... ceva... și am auzit sunetele, și n-am știut ce era.

GEORGE. (Nu în totalitate pentru ea.) Erau corpuri... care scoteau sunete...

HONEY. Și eu n-am vrut să mă scol, da’ sunetu’ tot venea...

GEORGE. ...culcă-te la loc...

HONEY. ...și MI S-A FĂCUT FRICĂ!

GEORGE. (Încet... Marthei, ca și când ar fi în cameră.) O să te termin... Martha.

HONEY. Și era așa... rece. Vântu’ era... vântu’ era așa rece! Și eram undeva pe jos, și pătura tot aluneca de pe mine, și eu nu vroiam s-alunece...

GEORGE. Într-un fel sau altul, Martha.

HONEY. ...și era cineva acolo...!

GEORGE. Nu era nimeni acolo.

HONEY. (Speriată.) Și eu nu vroiam pe cineva acolo... eram... goală...!

GEORGE. Habar n-ai ce se întâmplă, nu?

HONEY. (Tot în visul ei.) NU VREAU NICIUNU’... NU...!

GEORGE. Habar n-ai ce s-a-ntâmpat pe-aici cât ai fost în pauza de somn, nu?

HONEY. NU!... NU VREAU NICIUNU’... NU-I VREAU... PLEACĂ... (Începe

să plângă.) NU... VREAU... COPII... Nu... vreau... copii. Mi-e frică! Nu vreau să mă doară... TE ROG!

GEORGE. (*Dând din cap... cu compasiune.*) Trebuia să-mi dau seama.

HONEY. (*Trezindu-se brusc din reverie.*) Ce! Ce?

GEORGE. Trebuia să-mi dau seama... toată povestea... migrenele... văicăreala...

HONEY. (*Terifiată.*) Despre ce vorbești?

GEORGE. (*Din nou, urât.*) El știe? ...Armăsarul' ăla cu care ești măritată, știe? Hăă?

HONEY. Ce? Pleacă, lasă-mă!

GEORGE. Gata, puiule, stai liniștită... N-aș face... O, Doamne, asta chiar c-ar fi o poantă bună, nu? Da' stai liniștită. HEI! Cum le faci? Ăă? Cum faci micile tale crime secrete despre care armăsarul' habar n-are, ăă? Pastile? PASTILE? Ai un stoc secret de pastile? Sau cum? Jeleu de mere? PUTEREA VOINȚEI?

HONEY. Mi-e rău.

GEORGE. O să vomیți iar? O să te-ntizi iar pe gresie, la răcoare, cu genunchii sub bărbie și degetul în gură...?

HONEY. (*Panicată.*) Unde e?

GEORGE. Cine să fie? Nu-i nimeni aici, puiule.

HONEY. Vreau la soțu' meu! Vreau să beau!

GEORGE. Păi atunci târăște-te până la bar și ia-ți de băut. (*Din culise se aude râsul Marthei și zgomote de vase sparte. Strigă:*) Așa! Dă-i înainte!

HONEY. Vreau... ceva...

GEORGE. Știi ce se-ntâmplă acolo, domnișoară? Hm? Auzi? Știi ce-i acolo?

HONEY. Nu vreau să știu nimic!

GEORGE. Sunt doi oameni, acolo... (*Din nou, râsul Marthei.*) ...sunt acolo, în bucătărie... Acolo, printre cojile de ceapă și zațul de cafea... un fel de... repetiție pentru valul viitorului.

HONEY. (*Confuză.*) Nu... înțeleg... ce... spui...

GEORGE. (*Exaltare grotescă.*) E foarte simplu... Atunci când oamenii nu pot suporta viața așa cum este, când nu pot tolera prezentul, au două variante... ori se întorc la contemplarea trecutului, cum am făcut eu, ori se apucă... să modifice viitorul. Și atunci când vrei să schimbi ceva... îi dai ciocane... BANG! BANG! BANG!

HONEY. Gata!

GEORGE. Și tu, proasto... nu vrei copii?

HONEY. Să mă lași... în pace. Cine... CINE-A SUNAT?

GEORGE. Ce?

HONEY. Ce era cu clopotele? Cine-a sunat?

GEORGE. Nu vrei să știi nimic, nu-i așa? Nu vrei să asculți.

HONEY. (*Tremurând.*) Nu vreau să te-ascult... Vreau să știu cine-a sunat.

GEORGE. Soțul tău se... și tu vrei să știi cine-a sunat?

HONEY. Cine-a sunat? A sunat cineva!

GEORGE. (*Rămâne cu gura întredeschisă... îi vine o idee.*) ...Cineva...

HONEY. A SUNAT!

GEORGE. ...cineva... a sunat... da... daa...

HONEY. Clopotele... au... sunat.

GEORGE. (*Mintea lucrându-i în continuare.*) Clopotele au sunat... și era cineva...

HONEY. Un om...

GEORGE. (*Clar.*) Un om... era un om... cu... ASTA E! ASTA E,

MARTHA...! Un om cu un mesaj... și mesajul era... fiul nostru... FIUL NOSTRU! (*Aproape șoptit.*) Era un mesaj... clopotele au sunat și era un mesaj, și era despre... fiul nostru... și mesajul... era... și mesajul era... fiul... nostru... a... MURIT!

HONEY. (*I se face rău.*) Oo... nu...

GEORGE. (*Fixându-și ideea în minte.*) Fiu nostru... a murit... Și... Martha nu știe... Nu i-am spus... Marthei.

HONEY. Nu... nu... nu...

GEORGE. (*Lent, hotărât.*) Fiul nostru e mort, și Martha nu știe.

HONEY. O, Doamne... nu...

GEORGE. (*Lui Honey... lent, hotărât, rece.*) Iar tu n-o să-i spui.

HONEY. (*Cu lacrimi în ochi.*) Fiul vostru a murit.

GEORGE. O să-i spun eu... la momentul potrivit. O să-i spun eu.

HONEY. (*Pierdută.*) Mi-e rău.

GEORGE. (*Întorcându-se cu spatele la ea... și el, încet.*) Da? Frumos. (*Râsetele Marthei se aud din nou.*) Oo, ascultă.

HONEY. O să mor.

GEORGE. (*Singur... cu propriile gânduri.*) Bun... bun... cum spui tu. (*Foarte încet, ca Martha să nu audă.*) Martha? Martha? Am... o veste îngrozitoare. (*Pe buzele lui e un zâmbet ciudat, vag.*) E despre... fiul nostru. A murit. Mă auzi, Martha? Băiatul nostru e mort. (*Începe să râdă, foarte ușor... râs amestecat cu lacrimi. Cortina.*)

ACTUL III

EXORCIZAREA

MARTHA *intră, vorbind singură.*

MARTHA. Hei... hei... Unde-i toată lumea...? *(Este evident că nu e deranjată.)* Așa! Lăsați-mă baltă; smulgeți-mă ca pe-o... ce-o fi... buruiiană, și-aruncați-mă ca pe-o gheată ruptă... George? *(Se uită împrejur.)* George? *(Tăcere.)* George! Ce naiba faci: te-ascunzi? *(Tăcere.)* GEORGE!! *(Tăcere.)* Oof, căcat... *(Se duce la bar, își toarnă ceva de băut și se distrează singură cu următorul recital.)* Părăsită! Aban...donată! Lăsată afară-n frig ca o mătă chioară. HA! Vrei ceva de băut, Martha? Vai, mersi, George; ce frumos din partea ta. Nu, Martha, nu; știi c-aș face orice pentru tine. Serios, George? Vai, da' și eu aș face orice pentru tine. Serios, Martha? Oo, cum să nu, George. Martha, te-am judecat greșit. Și eu te-am judecat greșit, George. UNDE NAIBA SUNTEȚI?! „Călărește Gazda!” *(Râde foarte tare, cade într-un fotoliu; se liniștește, pare învinsă; vorbește, încet.)* Nicio șansă. *(Și mai încet.)* Nicio șansă. *(Ca un bebeluș.)* Tati? Tati? Martha e abandonată. Lăsată pradă propriilor vicii, la... *(Se uită la un ceas.)*... nu-știu-cât-dracu dimineța. Tati Șoarece-Alb; chiar ai ochii roșii? Hm? Ia să văd. Ooooo! Așa e! Ia uite! Tati, ai ochii roșii... pentru că plângi tot timpul, nu-i așa, tati? Da; așa e. Plângi toot tiiimpul. AVEȚI CINCI SECUNDE SĂ IEȘIȚI TOȚI DE PE UNDE V-ASCUNDEȚI!! *(Pauză.)* Și eu plâng tot timpul, tati. Plâng toot tiiimpul; dar adânc în mine, să nu mă vadă nimeni. Tot timpul plâng. Și George plânge tot timpul. Plângem amândoi, și dup-aia, luăm lacrimile, și le băgăm la congelator, la gheață *(Începe să râdă.)* până îngheață de tot *(Râde și mai tare.)* și dup-aia... le punem... în băutură. *(Râde în continuare, râs amestecat cu altceva. După o tăcere, mai calmă.)* Pe țeavă-n sus, pe burlan în jos, moarte, duse și uitate... În jos pe țeavă, nu în sus. În jos. *(Cu tristețe.)* Am ștergătoare de parbriz la ochi, fiindcă m-am măritat cu tine... pisi!... Martha, ești bună de scriitoare. *(Clatină gheața în pahar.)* CLING! *(Din nou.)* CLING! *(Chicotește, repetă de câteva ori.)* CLING!... CLING!... CLING! *(Între timp, intră Nick; se oprește la intrare și se uită la Martha; în cele din urmă intră.)*

NICK. Doamne, ai înnebunit și tu.

MARTHA. Cline?

NICK. Am zis că ai înnebunit și tu.

MARTHA. (*Se gândește.*) Probabil... probabil.

NICK. V-a apucat pe toți. Acum când am coborât, am dat de nevastă-meă... Stătea în budă cu o sticlă de alcool, și mi-a făcut cu ochiul... mi-a făcut cu ochiul!...

MARTHA. (*Cu tristețe.*) Nu ți-a mai făcut niciodată cu ochiul; ce trist...

NICK. S-a întins iar pe jos, pe gresie, chircită toată, și s-a apucat să desfacă eticheta de pe sticlă, de pe sticla de brandy.

MARTHA. ...acum nu ne mai primește nimeni sticla la schimb...

NICK. ...și o întreb ce face, și zice: „Șșșșș! Nu știe nimeni că sunt aici”; și pe urmă vin aici, și te văd făcând „Cling!”. „Cling!”

MARTHA. CLING!

NICK. Ați înnebunit cu toții.

MARTHA. Da. Trist dar adevărat.

NICK. Unde-i bărbat-tu?

MARTHA. S-a evaporat. Puff!

NICK. Sunteți nebuni: duși cu pluta.

MARTHA. (*Afectată.*) Oooo, ăsta-i refugiu' nostru când irealitatea lumii ne-apasă prea greu pe chelie. (*Voce normală.*) Relaxează-te; lasă-te dus de val; nu ești mai bun decât alții.

NICK. (*Obosit.*) Eu cred că sunt.

MARTHA. (*Cu paharul la gură.*) Ee, la unele capitole ești cam praf.

NICK. (*Tresărind.*) Poftim...?

MARTHA. (*Nemotivat de tare.*) Am zis că la unele capitole ești cam...

NICK. (*Și el, prea tare.*) Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

MARTHA. (*Ca un măgar.*) N-am spus că m-ai dezamăgit! Ești prost!

NICK. Ar trebui să mă încerci o dată înainte să fi băut zece ore, și poate...

MARTHA. (*Tot ca măgarul.*) Nu m-am referit la potențial; mă refeream la prestație.

NICK. (*Încet.*) Aa.

MARTHA. (*Încet, și ea.*) Cu potențialu' stai bine. E... excelent. (*Face semn din sprâncene.*) Absolut. N-am mai văzut demult un potențial ca al tău. Da' în rest ești jale mare, puiule. Un ratat.

NICK. (*Nervos.*) Da' la tine toți sunt niște ratați! Bărbat-tu e ratat, eu sunt ratat...

MARTHA. (*Semn disprețuitor, cu mâna.*) Toți sunteți ratați. Eu sunt Mama Terra, iar voi sunteți varză. (*Mai mult sau mai puțin pentru ea.*) Mi-e silă de mine. Îmi umplu viața cu indifeliți ieftine, fără niciun rost... (*Râde trist.*) mă rog, așa-zise indifeliți. Călărește Gazda? Ce poantă bună. O adunătură de idioți... impotenți, înecați în băutură.

Martha face ochii mari, proștii rânjesc, și-și dau superbii ochii peste cap, și mai rânjesc puțin, și Martha-și linge buzele, și proștii dau fuga la bar să-și facă puțin curaj, și își *fac* curaj, și hop înapoi la Martha, care dansează puțin pentru ei, îi înfierbântă... mental... și ei fug iar la bar, și-și mai fac puțin curaj, și nevestele și iubitele lor își ridică toate nasurile-n sus... chiar prin tavan, câteodată... și-asta-i face pe idioți să mai dea o tură pe la fântână, să-și facă plinu', în timp ce Martha, săraca de ea, stă și-așteaptă, cu rochia dată peste cap... sufocându-se - habar n-ai ce zăduf e când stai cu rochia peste cap - sufocându-se!, așteptându-și idioții; și-n cele din urmă, ăia capătă curaj... și-asta-i tot! O-ho, câteodată potențialu-i foarte ridicat, dar, nicio șansă! Vai de ei. (*Senină.*) Dar așa se-ntâmplă în societatea civilizată. (*Pentru ea, din nou.*) Toți dobitocii ăia superbi. Săracii de ei. (*Acum, către Nick; sinceră.*) E un singur bărbat în viața mea care... m-a făcut fericită. Știai? Unu' singur!

NICK. Ăă... ăla... cum-îi-zice... ăla care tundează gazonul?

MARTHA. Nu; am și uitat de ăla. Da' când mă gândesc la relația cu el, mă simt ca o voyeuristă. Hmm. Nu; nu vorbeam de el; mă refeream la George, bineînțeles. (*Nicio reacție din partea lui Nick.*) Ăă... George; soțul meu.

NICK. (*Neîncrezător.*) Glumești.

MARTHA. Glumesc?

NICK. Normal că glumești. El?

MARTHA. El.

NICK. (*Ca la o glumă.*) Da-da, sigur.

MARTHA. Nu mă crezi.

NICK. (*În bătaie de joc.*) Ba te cred, cum să nu.

MARTHA. Întotdeauna te iei după aparențe?

NICK. (*Ridicol.*) Hai, fii serioasă...

MARTHA. ...George, care-i pe undeva pe-afară, în întuneric... George care e bun cu mine, și pe care-l fac în toate felurile; care mă-nțelege, și pe care-l resping; care mă face să râd, și eu de-a dracului îmi înec râsul; care mă ține-n brațe, noaptea, să-mi fie cald, și pe care îl mușc, să-i dea sângele; care învață mereu jocurile noastre la fel de repede cum schimb eu regulile; care mă poate face fericită, și eu nu vreau să fiu fericită, și da, vreau să fiu fericită. George și Martha: trist, trist, trist.

NICK. (*Imitând-o, încă neîncrezător.*) Trist.

MARTHA. ...pe care n-am să-l iert niciodată că a rămas aici; că m-a văzut și a zis „Da, merită”; care a făcut groaznica, dureroasa, jignitoare greșală de a mă iubi și trebuie pedepsit pentru asta. George și Martha: trist, trist, trist.

NICK. (*Confuz.*) Trist.

MARTHA. ...care tolerează, și asta e intolerabil; care e bun, și asta e rău; care înțelege, și asta-i de neînțeles...

NICK. George și Martha: trist, trist, trist.

MARTHA. Într-o zi... ha! într-o *noapte*... într-o noapte tâmpită, înecată-n alcool... o să merg prea departe... și ori o să-i rup spatele... ori o să-l alung pentru totdeauna... asta aș merita.

NICK. Eu nu cred că mai are nicio vertebră intactă.

MARTHA. (*Râzând batjocoritor.*) Serios? I-auzi. Ce știi tu, puștiule? Stai toată ziua cocoșat deasupra microfonului tău...

NICK. Microscop...

MARTHA. ...mda... și de fapt nu vezi nimic. Vezi totul înafară de mintea omului; vezi toate firele de praf și toate căcaturile, dar nu vezi ce se-n tâmplă de fapt.

NICK. Îmi dau seama când un om are spatele rupt; asta pot să văd.

MARTHA. Serios?

NICK. Da.

MARTHA. Vai de tine... habar n-ai. Și tu ai de gând să cucerești lumea, hă?

NICK. Nu începe...

MARTHA. Crezi că un om are spatele rupt pentru că face pe clovnul și merge cocoșat? Asta-i *tot* ce știi tu?

NICK. *Gata*, am zis!

MARTHA. Ooooo! Armăsarul s-a înfuriat, hă? Căluțu' castrat a făcut bot. Ha, ha, ha, HA!

NICK. (*Încet, rănit.*) Tu... dai aiurea, în oricine.

MARTHA. (*Triumfătoare.*) HA!

NICK. Pur și simplu.

MARTHA. HA! Sunt ca tunu'. Hahahahahahaha!

NICK. (*Cu mirare.*) Fără sens... măcel. Inutil.

MARTHA. Ooo! Săracu' de el.

NICK. Dai în tot ce mișcă. (*Sună clopoței de la ușa.*)

MARTHA. Du-te și deschide.

NICK. (*Uimit.*) Ce-ai spus?

MARTHA. Am spus, du-te și deschide. Ce-ai, ești surd?

NICK. (*Încercând să înțeleagă.*) Adică... tu... mă trimiți pe mine... să deschid ușa?

MARTHA. Da, prostule; deschide ușa. Tre' să fie ceva la care să te pricepi; sau ești prea beat ca s-o faci și p-asta? Ce, nici clanța nu poți s-o ridici?

NICK. Să știi, chiar nu e nevoie să... (*Sună iar.*)

MARTHA. Mișcă la ușa! (*Mai încet.*) Uite, poți să fii valet la noi o perioadă. Poți să începi chiar acum.

NICK. Uite ce e, cucoană, eu nu-s lacheul tău.

MARTHA. *(Veselă.)* Ba da, cum să nu! Ești plin de ambiție, nu-i așa? Doar nu m-ai fugărit prin bucătărie și dup-aia sus pe scări dintr-o pasiune furibundă! Te gândeai puțin și la carieră, nu? Ee, uite, poți să-ncepi prin a fi valet, și cu timpul poți să avansezi.

NICK. Tu chiar n-ai nicio limită, nu? *(Sună iar.)*

MARTHA. *(Calmă, sigură.)* Nu, puiule; n-am. Du-te și deschide. *(Nick ezită.)* Uite ce e, băiete; odată ce ți-ai vârât nasu-n oala asta, nu poți să ieși când ai tu chef. Aici rămâi. Așa că, marș!

NICK. Nicio limită... fără motiv... fără sens...

MARTHA. Hai, gata; fă ce ți se spune; arată-i lu' tanti Martha că ești totuși bun la ceva. Hm? Hai, fii băiat bun.

NICK. *(Se gândește, cedează, se îndreaptă spre ușă. Clopoțelii sună din nou.)* Gata, gata, vin!

MARTHA. *(Bate din palme.)* Ha, HA! Minunat; excepțional. *(Cântă.)* „Just a gigolo, everywhere I go, people always say...”

NICK. TERMINĂ!

MARTHA. *(Chicotește.)* Scuze, puiule; hai, curaj; deschide ușița.

NICK. *(Plin de regret.)* Ooff... *(Deschide brusc ușa, și prin deschizătură se ivește o mână ținând un buchet mare de gura-leului; stau așa un moment. Nick privește să vadă cine se află în spatele florilor.)*

MARTHA. Vai, ce frumos!

GEORGE. *(Instalându-se în prag, cu florile în dreptul feței; vorbește într-un falset spart, hidos.)* Flores; flores para los muertos. Flores.

MARTHA. Ha, ha, ha, HA!

GEORGE. *(Un pas în cameră; coboară florile; îl vede pe Nick; figura i se înseninează; își deschide brațele.)* Fiule! Te-ai întors, de ziua ta! În sfârșit!

NICK. *(Dându-se înapoi.)* Lășă-mă-n pace.

MARTHA. Ha, ha, ha, HA! Țăsta-i valetul nostru, dragă.

GEORGE. Serios? Nu e băiețelul nostru? Fiul nostru american pur-sânge, sau mai-știu-eu-cum?

MARTHA. *(Chicotind.)* Păi, eu sper că nu; dacă e el, atunci s-a purtat cam deplasat.

GEORGE. *(Aproape maniac.)* Ooooo! Pun pariu! *(Afectat, jenat.)* Țămm... ți-am adus flolile-astea, Malta, fiin'că... ăăă, fiin'că eu... tu... ooooo, Doamne. Na.

MARTHA. Panseluțe! Rozmarin! Violențe! Buchetul meu de nuntă!

NICK. *(Îndepărtându-se.)* Ei, dacă nu vă supărați, eu cred că...

MARTHA. Nu! Să nu te miști de-acolo. Dă-i bărbățelului meu ceva de băut.

NICK. Nu prea cred.

GEORGE. Nu, Martha, nu; ar fi prea mult; e valetul tău, pisi, nu al meu.

NICK. Nu sunt valetul nimănui...

GEORGE și MARTHA. ...Hei! (*Cântă.*) Nu sunt valetul nimănui, hei... (*Râd amândoi.*)

NICK. Amândoi sunteți niște...

GEORGE. (*Terminând propoziția.*) ...copii perversi. Hăă? Asta e? Niște copii perversi, cu jocurile lor atât-de-triste, jucând șotronul prin viață, etcetera, etcetera. Asta vroiai să spui?

NICK. Ceva de genul...

GEORGE. Du-te... și te fute, puiule.

MARTHA. Nu poa'. E plea plin de beutulă.

GEORGE. Selioos? (*Dându-i lui Nick florile.*) Na; pune-le într-o sticlă cu gin. (*Nick le ia, se uită la ele, le dă drumul pe jos.*)

MARTHA. (*Mâhnire prefăcută.*) Vaaaaaaai...

GEORGE. Vai ce urât... să te porți așa cu florile Marthei. Sunt gura-leului.

MARTHA. Ooo, serios?

GEORGE. Mmda. Le-am cules în noaptea asta la lumina lunii, pentru Martha, și pentru băiețelul nostru, pentru ziua lui.

MARTHA. (*Informativ.*) Nu mai e lună. Am văzut din dormitor când a coborât.

GEORGE. (*Veselie prefăcută.*) Din dormitor! (*Ton normal.*) Ee, află că a fost lună.

MARTHA. (*Prea răbdătoare; râzând puțin.*) N-avea cum să fie lună.

GEORGE. Ei uite că a fost. Încă este.

MARTHA. Nu e lună; luna a coborât.

GEORGE. Ba e lună; luna e pe cer.

MARTHA. (*Efort să rămână politocoasă.*) Mă tem că te înșeli.

GEORGE. (*Prea vioi.*) Nu; nu.

MARTHA. (*Printre dinți.*) Nu e nicio lună, dă-o-n mă-sa de lună.

GEORGE. Dragă Martha... doar n-am cules gura-leului pe întuneric. Nu m-am dus prin beznă să mă împiedic prin sera lu' tăticu'.

MARTHA. Ba da... ești în stare.

GEORGE. Martha, eu nu culeg flori pe ne-ve. N-am jefuit niciodată o grădină dacă n-am avut lumină cerească.

MARTHA. (*Punând punct.*) Nu e nicio lună; luna a coborât.

GEORGE. (*Foarte logic.*) E foarte posibil, Castitatea mea; luna o fi coborât în treaba ei... dar a urcat la loc.

MARTHA. Luna nu urcă la loc; când coboară, rămâne coborâtă.

GEORGE. (*Devenind ușor agresiv.*) Habar n-ai. DACĂ luna a coborât, înseamnă că a urcat la loc.

MARTHA. CĂCAT!

GEORGE. Ignoranță! Câtă... ignoranță.

MARTHA. Ai grijă pe cine faci ignorant!

GEORGE. O dată... o dată, când navigam dincolo de Mallorca, stând pe punte la un pahar cu un corespondent care-mi povestea despre Roosevelt, luna a coborât, s-a gândit puțin... a reflectat, înțelegeți?... și apoi, HOP, a urcat la loc. Uite-așa.

MARTHA. Nu-i adevărat! Asta-i minciună!

GEORGE. Nu toate sunt minciuni, Martha. *(Lui Nick.)* Nu-i așa?

NICK. Dracu' știe când mințiți și când nu.

MARTHA. Ai dreptate!

GEORGE. Nici nu *trebuie* să știi.

MARTHA. Așa e!

GEORGE. În orice caz, navigam dincolo de Mallorca...

MARTHA. Tu n-ai navigat dincolo de nici o Mallorcă...

GEORGE. Martha...

MARTHA. N-ai fost pe Mediterana în viața ta...

GEORGE. Ba sigur că am fost! Mămica și tăticu' m-au dus când am absolvit colegiul, drept cadou.

MARTHA. Fâs!

NICK. Asta după ce i-ai omorât? *(George și Martha se întorc brusc și se uită la el; o pauză scurtă și urâtă.)*

GEORGE. *(Sfidător.)* Poate că da.

MARTHA. Mda; sau poate că nu.

NICK. Mda. *(George se repede și ridică buchetul de gura-leului, le scutură ca pe un pământuf în nasul lui Nick, și se dă un pic la o parte.)*

GEORGE. HA!

NICK. Du-te dracu'.

GEORGE. *(Lui Nick.)* Adevăr și iluzie. Cine știe diferența, hm? Ce zici, fâță?

MARTHA. N-ai fost niciodată pe Mediterana... adevăr sau iluzie... oricum ai lua-o.

GEORGE. Dacă n-am fost pe Mediterana, atunci cum am ajuns la Marea Egee? Ăăă?

MARTHA. PE PĂMÂNT!

NICK. Da!

GEORGE. Nu te da de partea ei, valetule.

NICK. Nu sunt valet.

GEORGE. Uite ce e! Știu cum e jocul! N-ajungi la saltea, ești valet.

NICK. NU SUNT NICIUN VALET!

GEORGE. Nu? Aa, păi atunci înseamnă că ai ajuns la saltea. Da? *(Respiră puțin cam greu; se comportă ușor maniacal.)* Da? Cineva de-

aici minte; cineva nu joacă jocul ca lumea. Așa-i? Haideti; hai; cine minte? Martha? la zi!

NICK. *(După o pauză; Marthei, încet și rugător.)* Spune-i că nu sunt valet.

MARTHA. *(După o pauză, încet, cu un semn din cap.)* Nu; nu ești valet.

GEORGE. *(Cu mare ușurare și tristețe.)* Fie.

MARTHA. *(Ton rugător.)* Adevăr și iluzie, George; habar n-ai care-i diferența.

GEORGE. Nu, dar tre' să continuăm ca și cum am ști.

MARTHA. Amin.

GEORGE. *(Agitând florile.)* GURA LEULUI MUȘCĂ! *(Nick și Martha râd cu sfârșeală.)* Hm? Uite-așa ne învârtim noi în jurul cozii.

NICK. *(Tandru, Marthei.)* Mulțumesc.

MARTHA. Scutește-mă.

GEORGE. *(Tare.)* Am spus, uite-așa ne învârtim în jurul cozii!

MARTHA. *(Pierzându-și răbdarea.)* Daa, da; știm; gura leului mușcă.

GEORGE. *(Luând o floare, aruncând-o ca pe o sulică, cu fluorescența înainte, spre Martha.)* MUȘCĂ!

MARTHA. George, te rog.

GEORGE. *(Aruncă încă una.)* MUȘCĂ!

NICK. Termină.

GEORGE. Tacă-ți gura, armăsarule!

NICK. Nu sunt armăsar!

GEORGE. *(Aruncă una spre Nick.)* MUȘCĂ! Atunci ești valet. Care din ele? Ce ești? Hă? Hotărăște-te. Oricare-ai fi... *(Îi aruncă încă una.)* MUȘCĂ!... *îmi faci greață.*

MARTHA. Chiar contează, George?

GEORGE. *(Aruncă una spre ea.)* MUȘCĂ! Nu, sincer nu contează. Oricum ar fi... mi-a ajuns.

MARTHA. Nu mai arunca cu porcăriile alea-n mine!

GEORGE. Oricum ar fi. *(Aruncă încă una.)* MUȘCĂ!

NICK. *(Marthei.)* Vrei să... vrei să-i fac ceva?

MARTHA. Să nu te-atingi de el!

GEORGE. Dacă ești valet, puiule, poți să strângi după mine; dacă ești armăsar, poți să-ți protejezi iapa. Oricum ar fi. Oricum ar fi... Orice.

MARTHA. *(Puțin speriată.)* Adevăr sau iluzie, George. Chiar nu contează pentru tine... deloc?

GEORGE. *(Fără să arunce.)* MUȘCĂ! *(Liniște.)* Ți-ai primit răspunsul, pisi?

MARTHA. *(Tristă.)* L-am primit.

GEORGE. Țin-te bine, fetiço. *(Îl vede pe Nick îndreptându-se spre hol.)* Bun; mai avem un joc de jucat. Și se cheamă „Scoate Copilul”.

MARTHA. Nu, George.

GEORGE. O să te prăpădești, nu alta.

MARTHA. (*Tandă; încearcă să-l atingă.*) Te rog, George, nu mai vreau; te...

GEORGE. (*Plesnindu-o peste mână cu vehemență.*) la mână de pe mine! Ține-ți labele acasă, păstrează-le pentru studenți! (*Martha scoate un țipăt se spaimă, dar slab. George o apucă de păr, îi trage capul pe spate.*) Ascultă-mă bine, Martha; ai avut parte de-o seară pe cinste... o noapte întreagă în care te-ai dat peste cap, dar acum nu poți să zici piua pentru că ți s-a umplut gura de sânge. O să continuăm, și-o să te fac praf, și-o să fac în așa hal încât tot circul tău din seara asta o să pară o serbare de Paști. Acum vreau să devii puțin mai activă. (*O plesnește ușor cu mâna liberă.*) Vreau să văd puțină viață-n tine, pisi. (*O plesnește iar.*)

MARTHA. (*Luptându-se.*) Termină!

GEORGE. (*Iar.*) Vino-ți în fire! (*Iar.*) Vreau să te văd trează și-n capul oaselor, scumpo, pentru că am să dau cu tine de toți pereții, și vreau să fii în formă. (*Iar; se dă înapoi, îi dă drumul; ea se ridică.*)

MARTHA. Bine, George. Ce vrei?

GEORGE. O luptă echilibrată, pisi; atât.

MARTHA. O s-o ai!

GEORGE. Te vreau nervoasă.

MARTHA. SUNT NERVOASĂ!!

GEORGE. Mai nervoasă!

MARTHA. STAI SĂ VEZI!

GEORGE. Bravo, dragă; acum o să jucăm jocul ăsta până la moarte.

MARTHA. Poate-a ta!

GEORGE. O să ai o surpriză. Ia uite, vine grădinița; pregătește-te.

MARTHA. (*Face un pas, seamănă puțin cu un luptător.*) Sunt gata. (*Intră Nick și Honey; Nick o susține pe Honey, care încă ține în mâini sticla de brandy și paharul.*)

NICK. (*Nenorocit.*) Am venit.

HONEY. (*Veselă.*) Țup, țup. Țup, țup.

NICK. Ce, Honey, ești un iepuraș? (*Ea râde cu putere, se așază.*)

HONEY. Sunt un iepuraș, Honey.

GEORGE. (*Lui Honey.*) Ia te uită; ce face iepurașul?

HONEY. Iepuraș drăgălaș! (*Râde din nou.*)

NICK. (*Încet.*) Off...

GEORGE. Iepuraș drăgălaș? Bravo ție, iepuraș!

MARTHA. Hai, George!

GEORGE. (*Marthei.*) Honey drăgălaș iepuraș! (*Honey râde isteric.*)

NICK. Doamne...

GEORGE. (*Plesnește din palme, o dată.*) OK! Să-i dăm drumul! Ultimul joc! Stați jos. (*Nick se așază.*) Stai jos, Martha. E un joc civilizată.

MARTHA. (*Ridică pumnul, nu lovește; se așază.*) Dă-i drumu' odată.

HONEY. (*Lui George.*) Eu am hotărât că nu mai îmi amintesc nimic. (*Lui Nick.*) Bună, scumpule.

GEORGE. Hm? Ce?

MARTHA. Hai odată, deja se luminează.

HONEY. (*La fel.*) Nu mai îmi amintesc nimic, și nici tu nu-ți mai amintești nimic. Bună, scumpule.

GEORGE. Ce-i asta?

HONEY. (*La fel, cu o nuanță tăioasă în voce.*) M-ai auzit. Absolut nimic. Bună, scumpule.

GEORGE. (*Lui Honey, despre Nick.*) Ești conștientă că soțul tău e ăla de-acolo, nu?

HONEY. (*Foarte mândră.*) Da' bineînțeles, cum să nu știu.

GEORGE. (*Aproape de urechea lui Honey.*) Doar că nu poți să-ți aduci aminte anumite lucruri... hm?

HONEY. (*Râde puternic să acopere; apoi încet, hotărât, lui George.*) N-am zis că nu pot; am zis că nu-mi amintesc. (*Lui Nick, veselă.*) Bună, scumpule.

GEORGE. (*Lui Nick.*) Ei hai, vorbește cu nevastă-ta, cu iepurilă.

NICK. (*Încet, jenat.*) Bună, Honey.

GEORGE. Ooo, ce drăguț. Eu zic c-am avut parte de... de o seară reușită... una peste alta.... Am stat, ne-am cunoscut, am făcut glume și jocuri... ca de exemplu, chircită-pe-podea...

HONEY. ...pe gresie...

GEORGE. ...pe gresie... Gura-leului mușcă.

HONEY. ...decojește eticheta...

GEORGE. ...decojește... ce?

MARTHA. Eticheta. Decojește eticheta.

HONEY. (*Ca o scuză, ridicând sticla de brandy.*) Eu decojesc etichete.

GEORGE. Cu toții decojim etichete, scumpo; și când treci de piele, de toate cele trei straturi, prin mușchi, dai în lături organele (*Aparte lui Nick.*) alea care mai pot fi date - (*Înapoi la Honey.*) și dai de os... știi ce faci atunci?

HONEY. (*Foarte preocupată.*) Nu!

GEORGE. Când dai de os, tot n-ai ajuns la capăt. E ceva înăuntrul oaselor... măduva... la asta trebuie să ajungi. (*Un zâmbet ciudat către Martha.*)

HONEY. Oo! Înțeleg.

GEORGE. Măduva. Dar oasele sunt destul de rezistente, mai ales la cei tineri. Uite, de exemplu, fiul nostru...

HONEY. (*Ton ciudat.*) Cine?

GEORGE. Fiul nostru... Bucuria mea și-a Marthei!

NICK. (*Mergând spre bar.*) Pot să-mi mai...?

GEORGE. Da, sigur; te rog.

MARTHA. George...

GEORGE. (*Prea amabil.*) Da, Martha?

MARTHA. Ce faci?

GEORGE. Păi, vorbeam despre fiul nostru, pisi.

MARTHA. Nu vorbi despre el.

GEORGE. Martha e extraordinară. Iată-ne, suntem în ajunul reîntoarcerii fiului nostru, ajunul aniversării de douăzeci și unu de ani, când devine major... și Martha spune să nu vorbim despre el.

MARTHA. Lasă-l... în pace.

GEORGE. Dar vreau să vorbesc despre el, Martha! E foarte important să vorbim despre el. Uite, iepurilă și... ăăă, cum-îl-cheamă... nu știi prea multe despre juniorul nostru, și cred că ar trebui să afle.

MARTHA. Lasă-l... în pace.

GEORGE. (*Pocnind din degete către Nick.*) Tu. Ăă, tu! Vrei să joci Scoate Copilul, nu-i așa?

NICK. (*Nepoliticos.*) Cu mine vorbești?

GEORGE. Da. (*Instruindu-l.*) Vrei să afli despre mogâldeață.

NICK. (*Pauză, apoi.*) Da; sigur.

GEORGE. (*Lui Honey.*) Și tu, draga mea? Și tu vrei să afli despre el, nu?

HONEY. Cine?

GEORGE. Fiul meu și al Marthei.

HONEY. (*Cu emoție.*) Oo, aveți un copil? (*Martha și Nick râd, în incomfort.*)

GEORGE. Oo, da; și ce copil! Vrei să vorbești tu despre el, Martha, sau mă lași pe mine?

MARTHA. (*Un rânjat cu subînțeles.*) Nu, George.

GEORGE. Bun. Așa, să vedem. E un băiat bun, în ciuda vieții pe care-a dus-o acasă; adică, alți copii ar fi ajuns nevrotici, cu stilul de viață al Marthei; care dormea pân' la patru după-masa, i se cocoța în cap bietului copil, încerca să spargă ușa de la baie ca să-l spele când avea șaispe ani, târa după ea în casă tot felul de bărbați străini la orice oră din zi și din noapte...

MARTHA. (*Ridicându-se.*) OK. GATA!

GEORGE. (*Preocupare prefăcută.*) Martha!

MARTHA. Ajunge!

GEORGE. Ce, vrei să preiei tu?

HONEY. (*Lui Nick.*) Da' de ce-ar vrea cineva să spele un băiat de șaispe ani?

NICK. (*Trântindu-și paharul pe masă.*) Honey, termină naibii odată!

HONEY. (*Șoaptă timbrată.*) Păi... serios, de ce?!

GEORGE. Pentru că este bebelușul ei.

MARTHA. GATA!! (*Ca pe o poezie; recital aproape în lacrimi.*) Fiul nostru. Vrei să vorbesc despre fiul nostru? O să vorbesc.

GEORGE. Vrei de băut, Martha?

MARTHA. (*Ton patetic.*) Da.

NICK. (*Marthei, cu blândețe.*) Nu tre' să ne spui... dacă nu vrei.

GEORGE. Asta de unde-ai scos-o? Stabilești tu regulile în casa asta?

NICK. (*Pauză; strângând din buze.*) Nu.

GEORGE. Bravo, băiat bun; o s-ajungi departe. Așa, Martha; recitalul tău, te rog.

MARTHA. (*De undeva departe.*) Ce?

GEORGE. (*Suflându-i.*) „Fiul nostru...”

MARTHA. Bine. Fiul nostru. Fiul nostru s-a născut într-o noapte... de septembrie, o noapte cam ca asta, doar că... mâine, acum douăzeci... și unu... de ani.

GEORGE. (*Începului unei serii de apartouri.*) Vedeți? V-am spus eu.

MARTHA. A fost o naștere ușoară...

GEORGE. O, nu, Martha; nu. Te-ai chinuit... cât te-ai chinuit...

MARTHA. A fost o naștere ușoară... odată ce-a fost... acceptată, odată ce m-am obișnuit cu ideea.

GEORGE. Aa... da. Așa da.

MARTHA. A fost o naștere ușoară, odată ce m-am obișnuit, și eram tânără.

GEORGE. Iar eu eram și mai tânăr... (*Râde încet pentru sine.*)

MARTHA. Și eram tânără, și el era un copil sănătos, cu fața rumenă, și țipa întruna, și avea mânuțe și piciorușe lucioase și grăsuțe...

GEORGE. ...Martha crede că l-a văzut în timpul nașterii...

MARTHA. ...cu mânuțe lucioase și grăsuțe, și pe cap avea un păr negru, frumos, așa de frumos, care mai târziu, mai târziu a devenit blond, ca soarele, fiul nostru.

GEORGE. Un copil sănătos.

MARTHA. Și-mi dorisem așa de mult un copil... așa de mult îmi dorisem...

GEORGE. (*Înțepând.*) Un băiat? O fată?

MARTHA. Un copil! (*Mai încet.*) Un copil. Și l-am avut. Copilul meu.

GEORGE. Copilul nostru.

MARTHA. (*Cu mare tristețe.*) Copilul nostru. Și l-am crescut... (*Râde, scurt, cu amărăciune.*) da; da, l-am crescut...

GEORGE. Cu ursuleți de pluș și un coșuleț din Austria... și fără dădacă.

MARTHA. ...cu ursuleți de pluș și un peștișor de aur transparent, care plutea, și când a mai crescut i-am luat un pătuț bleu cu un suport frumos pe margini, pe care l-a stricat... până la urmă... cu mânuțele... în... somn...

GEORGE. ...coșmaruri...

MARTHA. ... *somn*... Era un copil agitat...

GEORGE. (*Chicotește ușor, dând din cap a neîncredere.*) ...O Doamne...

MARTHA. ...somn... și un cort mic... un cort verde deschis, și ibricul care șuiera într-o luminiță din cameră când a fost bolnav... patru zile... și biscuiți în formă de animale, și arcul cu săgeți pe care le ținea sub pat...

GEORGE. ...săgeți cu ventuze de cauciuc în vârful...

MARTHA. ...în vârful, pe care le ținea sub pat...

GEORGE. De ce? De ce, Martha?

MARTHA. ...de frică... îi era frică de...

GEORGE. De frică. Atât: de frică.

MARTHA. (*Alungându-l cu un semn vag din mână; continuând.*) ...și... și sandvișuri duminica seara, și sâmbăta... (*Amintire plăcută.*)... și sâmbăta, bărcuța din banană, o banană întregă, decojită, curățată în vârful, cu struguri verzi în loc de marinari, două rânduri de struguri verzi, și de-o parte și de alta, felii de portocală, prinse cu scobitori... SCUTURI.

GEORGE. Și în loc de vâslă?

MARTHA. (*Nesigură.*) Un... morcov?

GEORGE. Sau un băț de la cocteil, după caz.

MARTHA. Nu. Un morcov. Și avea ochii verzi... verzi cu... dacă te uitați adânc în ei... foarte adânc... bronz... margini ca de bronz în jurul irisului... așa niște ochi verzi!

GEORGE. ...albaștri, verzi, căprui...

MARTHA. ...și ce mult îi plăcea la soare!... Se bronza mereu înaintea tuturor... și în lumina soarelui... părul lui devenea... mătase.

GEORGE. (*Ecou.*) ...mătase...

MARTHA. ...un băiat frumos, un băiat așa frumos.

GEORGE. *Absolve, Domine, animas omnium fidelium defunctorum ab omni vinculo delictorum.*

MARTHA. ...și la școală... și vara, în tabără... și cu sania... și... la înot...

GEORGE. *Et gratia tua illis succurrente, mereantur evadere iudicium ultionis.*

MARTHA. (*Râzând, pentru ea.*) ...și cum și-a rupt mâna... ce simpatic a fost... ba nu, l-a durut!... da' așa simpatic... pe câmp, o vacă, prima pe care a văzut-o vreodată... și s-a dus pe câmp, unde păștea vaca... și a

făcut „muuuu”. (*Râde, pentru ea.*) El a făcut muuu... și vaca s-a speriat, și a ridicat capul și a făcut și ea muu, către el, și el a fugit... avea trei ani... și a fugit, speriat, și s-a împiedicat... a căzut... și și-a rupt mânuța, dragul de el. (*Râde, pentru ea.*) Dragul de el.

GEORGE. *Et lucis aeternae beatitudine perfrui.*

MARTHA. George plângea! Nu știa ce să facă... plângea. Eu l-am cărat pe copilaș, în brațe, singură. George se smiorcăia lângă mine, și eu l-am bandajat pe copil, și l-am cărat... prin câmp.

GEORGE. *In Paradisum deducant te Angeli.*

MARTHA. Și când a crescut... când a crescut... era așa deștept!... și mergea la mijloc între noi doi... (*Își deschide brațele.*) ...cu mâinile întinse spre fiecare dintre noi, căutând sprijin, afecțiune, îndrumare, și chiar iubire... și cu mâinile lui ne ținea și pe noi, ne proteja și el, ne proteja pe noi toți de... de slăbiciunea lui George... și de puterea mea, care era necesară... pentru a se proteja pe el... și pe noi.

GEORGE. *In memoria aeterna erit justus: ab auditione mala non timebit.*

MARTHA. Atât de deștept; atât de deștept.

NICK. (*Lui George.*) Ce faci? Ce-nseamnă asta?

GEORGE. Șșșșșș.

HONEY. Șșșșșș.

NICK. (*Ridicând din umeri.*) OK.

MARTHA. Atât de frumos; atât de deștept.

GEORGE. (*Râde încet.*) Adevărul fiind relativ.

MARTHA. E-adevărat! Așa era. Frumos; deștept; perfect.

GEORGE. Astea *da* vorbe de mamă.

HONEY. (*Dintr-o dată; aproape în lacrimi.*) Vreau un copil.

NICK. Honey...

HONEY. (*Mai în forță.*) Vreau un copil!

GEORGE. În principiu?

HONEY. (*Cu lacrimi în ochi.*) Vreau un copil. Vreau un bebeluș.

MARTHA. (*Așteptând să treacă momentul, fără să acorde prea mare atenție.*) Dar bineînțeles că situația asta, perfecțiunea asta... nu avea cum să dureze. Nu lângă George... nu cu George prin preajmă.

GEORGE. (*Celorlalți.*) Gata; vedeți? Știam eu c-o s-o-ntoarcă.

HONEY. Termină!

GEORGE. (*Surpriză, în bătaie de joc.*) Scuze... mami.

NICK. Nu vrei să termini?

GEORGE. (*Făcând un semn către Nick.*) *Dominus vobiscum.*

MARTHA. Nu cu George prin preajmă. Un om care se scufundă îi trage-n jos și pe cei din jurul lui. George a încercat, dar, Doamne, cum m-am mai luptat cu el. Doamne, cum m-am luptat.

GEORGE. (*Un râs satisfăcut.*) Oooooo.

MARTHA. Cei slabi nu-i pot suporta pe cei care sunt deasupra lor. Slăbiciunea, imperfecțiunea încearcă să distrugă puterea, bunătatea și inocența. Și George a încercat.

GEORGE. Cum am încercat, Martha? Ia spune, cum am făcut?

MARTHA. Cum ai făcut... ce?... Nu! Nu... el a crescut... fiul nostru... a crescut; acum e mare; e plecat la școală, la colegiu. E bine, totul e bine.

GEORGE. (*Bătaie de joc.*) Eee, hai, Martha!

MARTHA. Nu. Asta-i tot.

GEORGE. Stai puțin! Nu poți tăia povestea așa, pur și simplu, scumpo. Ai început să spui un lucru... spune-l până la capăt!

MARTHA. Nu!

GEORGE. Atunci spun eu.

MARTHA. Nu!

GEORGE. Vedeți voi, Martha oprește povestea tocmai când devine interesantă... tocmai când lucrurile devin puțin murdare. De fapt, Martha e o fetiță neînțeleasă; serios, chiar e. Nu numai că are un soț care e o mlaștină... o mlaștină mai tânără decât ea, dar totuși o mlaștină... nu numai asta, dar Martha are și o problemă foarte mică legată de băuturile alcoolice - pur și simplu nu se satură de ele...

MARTHA. (*Fără energie.*) Ajunge, George.

GEORGE. ...și pe lângă asta, biata fetiță oropsită, are și un tată pe care-l doare-n fund dacă ea e vie sau moartă, căruia nu-i pasă câtuși de puțin de unica lui fiică... și pe lângă *toate astea*, Martha are și un *fiu*. Un fiu care s-a luptat cu ea în fiecare secundă a vieții lui, care n-a vrut să fie transformat într-o armă împotriva lui taică-su, care n-a vrut să fie folosit drept bătă de fiecare dată când Martha era nemulțumită de felul în care decurgeau lucrurile!

MARTHA. (*Ridicându-se.*) Minți! Minți!

GEORGE. Mint? Bine. Un fiu care *n-a* vrut să-și nege tatăl, care a venit la el pentru sfaturi, pentru îndrumare, pentru dragoste care nu era amestecată cu scârbă - și știi foarte bine la ce mă refer, Martha! - care pur și simplu nu putea să tolereze un reziduu uman care rage și biciuiește și care are pretenția de a fi numit MAMĂ. MAMĂ? HA!!

MARTHA. (*Rece.*) Bine, tu ai vrut-o. Un fiu căruia îi era așa rușine cu taică-su, încât m-a întrebat odată dacă e adevărat ceea ce auzise, de la niște copii, care-și băteau joc de el, cum că n-ar fi fiul nostru; care nu putea să suporte un ratat prăpădit ca taică-su...

GEORGE. Minți!

MARTHA. Mint? Care nu-și aducea prietenele acasă...

GEORGE. ...pentru că-i era rușine cu maică-sa...

MARTHA. ...cu taică-su! Care-mi trimite scrisori numai mie!

GEORGE. Asta s-o crezi tu! *Mie*-mi trimite! La birou.

MARTHA. Minți!

GEORGE. Am un teanc întreg!

MARTHA. N-AI NICIO SCRISOARE!

GEORGE. Și ce, tu ai?

MARTHA. N-are nicio scrisoare. Un fiu... un fiu care-și petrece vacanțele departe... departe de familie... SUB ORICE PRETEXT... pentru că nu poate să suporte umbra unui om care bântuie prin colțurile casei...

GEORGE. ...care-și petrece vacanțele departe... și chiar așa e!... își petrece vacanțele departe pentru că nu mai are loc într-o casă plină de sticle goale, de minciuni, de bărbați străini, cu o cotoroață care...

MARTHA. Minți!

GEORGE. Mint?

MARTHA. ...Un fiu pe care l-am crescut cum am putut mai bine, ca să nu cadă pradă... unei vieți stricate, să nu fie corupt de slăbiciuni și de răzbunări ieftine...

GEORGE. ...Un fiu căruia, în adâncul sufletului, îi pare foarte rău că s-a născut... (*Amândoi de-o dată.*)

MARTHA.

Am încercat, Doamne cât am încercat; singurul lucru... singurul lucru pe care am încercat să-l duc mai departe pur și nevățamat prin toată cloaca asta cu pretenții de căsnicie; prin nopțile de scârbă, și zilele penibile, prin batjocură și râsete... *Doamne*, ce râsete, dintr-un eșec în altul, fiecare trăgând după el un alt eșec, fiecare încercare mai jalnică și mai obositoare decât aia dinainte; singurul lucru, singura persoană pe care am încercat s-o protejez, s-o ridic deasupra mocirlei din căsnicia asta abjectă; singura lumină din toată... *bezna* asta... FIUL nostru. (*Termină împreună.*)

GEORGE.

Libera me, Domine, de morte aeterna, in die illa tremenda: Quando caeli movendi sunt et terra: Dum veneris judicare saeculum per ignem. Tremens factus sum ego, et timeo, dum discussio venerit, atque ventura ira. Quando caeli movendi sunt et terra. Dies illa, dies irae, calamitatis et miseriae; dies magna et amara valde. Dum veneris judicare saeculum per ignem. Requiem eterna dona eis. Domine: et lux perpetua luceat eis. Libera me, Domine, de morte aeterna, in die illa tremenda: Quando caeli movendi sunt et terra: Dum veneris judicare

HONEY. (*Acoperindu-și urechile cu mâinile.*) GATA!! GATA!!

GEORGE. *(Un semn cu mâna.) Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.*

HONEY. TERMINĂ!!

GEORGE. De ce, puiule? Nu-ți place?

HONEY. *(Destul de isterică.)* Nu... poți... să faci... așa ceva!

GEORGE. *(Triumfător.)* Cine zice că nu pot?

HONEY. Eu! Zic!

GEORGE. Ia spune-ne de ce, puiule.

HONEY. Nu!

NICK. Gata cu jocul?

HONEY. Da! Da, gata.

GEORGE. O-ho! Nici pe departe. *(Marthei.)* Am o mică surpriză pentru tine, pisi. E-n legătură cu podoaba.

MARTHA. Nu, George.

GEORGE. BA DA!

NICK. Las-o-n pace!

GEORGE. EU CONDUC JOCUL ĂSTA! *(Marthei.)* Scumpo, mă tem că am o veste proastă pentru tine... pentru noi, de fapt. O veste destul de tristă. *(Honey începe să plângă, cu capul în palme.)*

MARTHA. *(Temătoare, suspicioasă.)* Ce e?

GEORGE. *(Foarte răbdător.)* În timp ce tu erai plecată, în timp ce... voi doi erați plecați... adică, habar n-am unde dracu' erați, dar bănuiesc că ați fost voi doi pe undeva *(Râde scurt.)*... Cât timp tu ai lipsit de-aici, o vreme... eu și don'șoara stăteam aici și povesteam una-alta, mănțelegi; rumegam diverse și povesteam... și a sunat cineva la ușă.

HONEY. *(Cu capul în palme.)* Clopotele au sunat.

GEORGE. Clopotele... și... ăăm, mi-e foarte greu să-ți spun, Martha...

MARTHA. *(O voce ciudată, sugrumată.)* Spune-mi.

HONEY. Te rog... nu.

MARTHA. Spune-mi.

GEORGE. ...și... era... era de la Poștă, un băiețel de vreo șaptezeci de ani.

MARTHA. *(Implicată.)* Billy nebunu'?

GEORGE. Da, Martha, el era... Billy nebunu'... și avea o telegramă, și era pentru noi, și ar fi cazul să-ți spun ce scria.

MARTHA. *(Ca de la distanță.)* Da' de ce n-au transmis-o prin telefon? De ce-au adus-o; de ce n-au sunat?

GEORGE. Unele telegrame trebuie înmânate personal, Martha; în unele cazuri nu se poate prin telefon.

MARTHA. *(Ridicându-se.)* Cum adică?

GEORGE. Abia mă pot aduna să-ți spun....

HONEY. Nu.

GEORGE. *(Lui Honey.)* Vrei să-i spui tu?

HONEY. *(Apărându-se împotriva unui roi de albine.)* Nu nu nu nu nu.

GEORGE. *(Oftând adânc.)* Bun. Martha... mă tem că băiatul nostru nu mai vine acasă de ziua lui.

MARTHA. Ba cum să nu vină.

GEORGE. Nu vine, Martha.

MARTHA. Sigur că vine. Își zic eu că vine!

GEORGE. Nu... poate.

MARTHA. Ba vine! Zic eu că vine!

GEORGE. Martha... *(Pauză lungă.)* ... fiul nostru... a murit. *(Tăcere.)* A murit... ieri după-amiază... *(Tăcere. Un mic chicot.)* ...pe un drum de țară, cu carnetul de conducere în buzunar, a virat brusc, să evite un arici, și-a intrat fix într-un...

MARTHA. *(Culmea furiei.)* NU... POȚI... SĂ FACI... ASTA!

GEORGE. ...copac.

MARTHA. NU POȚI SĂ FACI AȘA CEVA!

NICK. *(Încet.)* O, Doamne. *(Honey plânge mai tare.)*

GEORGE. *(Încet, rece.)* M-am gândit c-ar fi cazul să știi.

NICK. O, Doamne; nu.

MARTHA. *(Tremurând de furie și durere.)* NU! NU! N-AI VOIE! NU POȚI SĂ HOTĂRĂȘTI TU ASTA! NU TE LAS!

GEORGE. Bănuiesc că o să trebuiască să plecăm în jurul prânzului...

MARTHA. NU TE LAS SĂ HOTĂRĂȘTI TU!

GEORGE. ...pentru că sunt proceduri legate de identificare, bineînțeles, și tot felul de formalități de îndeplinit...

MARTHA. *(Năpustindu-se asupra lui George, dar fără efect.)* NU POȚI! N-AI VOIE! *(Nick se ridică, o apucă pe Martha, îi prinde brațele la spate.)* NU TE LAS! IA MÂINILE DE PE MINE!

GEORGE. *(În fața Marthei, în timp ce Nick o ține.)* Am impresia că nu înțelegi, Martha; eu n-am făcut nimic. Adună-te odată. Fiul nostru E MORT! Bagă asta bine la cap.

MARTHA. NU POȚI SĂ HOTĂRĂȘTI TU!

NICK. Doamnă, vă rog.

MARTHA. LASĂ-MĂ!

GEORGE. Ascultă-mă, Martha; ascultă-mi bine. Am primit o telegramă; a avut loc un accident, și băiatul a murit. PUFF! Uite-așa! Ce zici de asta, Martha?

MARTHA. *(Un urlet care se stinge într-un geamăt.)* NUUUUUUUuuuuuuuu.

GEORGE. *(Lui Nick.)* Dă-i drumul. *(Martha cade pe podea în poziție șezândă.)* E-n regulă. O să-și revină.

MARTHA. *(Patetică.)* Nu; nu, n-a murit; n-a murit.

GEORGE. E mort. *Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison.*

MARTHA. Nu poți. N-ai voie să hotărăști asta.

NICK. (*Aplecându-se asupra ei; cu tandrețe.*) Doamnă, el n-a făcut nimic. Nu e decizia lui. N-are puterea să...

GEORGE. Așa e, Martha; nu sunt un zeu. N-am putere asupra vieții și morții, nu?

MARTHA. NU POȚI SĂ-L OMORI! NU POȚI SĂ-L FACI SĂ MOARĂ!

HONEY. Doamnă... vă rog...

MARTHA. NU POȚI!

GEORGE. A venit o telegramă, Martha.

MARTHA. (*Sus; cu fața la el.*) Arată-mi-o! Arată-mi telegrama!

GEORGE. (*Pauză lungă; apoi, inexpresiv.*) Am mâncat-o.

MARTHA. (*Pauză; apoi, aproape isterică.*) Ce-ai spus?

GEORGE. (*Abia abținându-se să nu izbucnească în râs.*) Am... mâncat-o. (*Martha se uită fix la el un timp, apoi îl scuipe în față. Zâmbind.*) Bravo ție, Martha.

NICK. (*Lui George.*) Tu așa te porți cu ea într-un moment ca ăsta? Făcând o glumă proastă?

GEORGE. (*Pocnind din degete către Honey.*) Am mâncat telegrama sau nu?

HONEY. (*Îngrozită.*) Da; da, ai mâncat-o. Am... Te-am văzut... ai... ai mâncat-o toată.

GEORGE. (*Suflându-i.*) ...ca un băiat bun ce sunt.

HONEY. ...ca un... b-b-b-băiat bun... ce ești. Da.

MARTHA. (*Lui George, rece.*) N-o să scapi cu chestia asta.

GEORGE. (*Cu silă.*) ȘTII CARE-S REGULILE, MARTHA! ȘTII FOARTE BINE!

MARTHA. NU!

NICK. (*Începând să-și dea seama de ceva ce nu poate concepe.*) Despre ce naiba vorbiți?

GEORGE. Pot să-l omor, Martha, pot să-l omor, dacă vreau.

MARTHA. E COPILUL NOSTRU!

GEORGE. A, da, și tu l-ai născut, și-a fost o naștere ușoară...

MARTHA. E COPILUL NOSTRU!

GEORGE. IAR EU L-AM OMORÂT!

MARTHA. NU!

GEORGE. DA! (*Tăcere lungă.*)

NICK. (*Foarte încet.*) Cred că înțeleg.

GEORGE. (*La fel.*) Serios?

NICK. (*La fel.*) Doamne, cred că înțeleg.

GEORGE. (*La fel.*) Bravo ție, istețule.

NICK. (*Violent.*) DOAMNE, CRED CĂ-NȚELEG!

MARTHA. (*Durere profundă.*) N-ai dreptul... n-ai dreptul...

GEORGE. (*Blând.*) Am dreptul, Martha. Doar că n-am vorbit niciodată despre asta; atât. Puteam să-l omor oricând, dacă vroiam.

MARTHA. Da' de ce? De ce?

GEORGE. Ai încălcat regula, pisi. Ai vorbit despre el... ai vorbit altora despre el.

MARTHA. (*Cu ochii în lacrimi.*) Ba nu. Niciodată.

GEORGE. Ba da.

MARTHA. Cui? CUI?

HONEY. (*Plângând.*) Mie. Mie mi-ai zis de el.

MARTHA. (*Plângând.*) Mi se-ntâmplă... UIT! Câteodată... câteodată, noaptea, târziu... când toată lumea... vorbește... uit, și... vreau să vorbesc despre el... dar... MĂ ABȚIN... mă abțin... dar am vrut... de-atâtea ori... George, ai mers prea departe... nu era nevoie... nu trebuia. Am vorbit despre el... da... dar nu era nevoie să mergi până la CAPĂT. Nu era nevoie... să-l omori.

GEORGE. *Requiescat in pace.*

HONEY. Amin.

MARTHA. Nu era nevoie să-l faci să moară, George.

GEORGE. *Requiem aeternam dona eis, Domine.*

HONEY. *Et lux perpetua luceat eis.*

MARTHA. Nu era... nevoie. (*Tăcere lungă.*)

GEORGE. (*Încet.*) În curând se luminează. Cred că petrecerea s-a terminat.

NICK. (*Lui George.*) N-ai putut să ... ai...?

GEORGE. N-am putut să avem.

MARTHA. (*Sugestie a unei legături strânse.*) N-am putut să avem.

GEORGE. (*Către Nick și Honey.*) Gata copii; acasă; e târziu.

NICK. (*Întinzându-i mâna lui Honey.*) Honey?

HONEY. (*Ridicându-se, mergând spre el.*) Da.

GEORGE. (*Martha stă pe podea, lângă un fotoliu.*) Mergeți acasă.

NICK. Da.

HONEY. Da.

NICK. Aș vrea să...

GEORGE. Noapte bună.

NICK. (*Pauză.*) Noapte bună. (*Nick și Honey ies; George închide ușa după ei; se uită prin cameră; oftează, ia un pahar, două, le duce la bar. Ultima secvență se desfășoară foarte calm, foarte încet.*)

GEORGE. Vrei ceva, Martha?

MARTHA. (*Încă privind în altă parte.*) Nu... nimic.

GEORGE. Bine. (*Pauză.*) Hai la culcare.

MARTHA. Da.

GEORGE. Ești obosită?

MARTHA. Da.
GEORGE. Eu sunt.
MARTHA. Da.
GEORGE. Mâine e duminică; toată ziua.
MARTHA. Da. *(Tăcere lungă între ei.)* Chiar... chiar... trebuia?
GEORGE. *(Pauză.)* Da.
MARTHA. Era...? Trebuia?
GEORGE. *(Pauză.)* Da.
MARTHA. Nu știu.
GEORGE. Era... timpul.
MARTHA. Crezi?
GEORGE. Da.
MARTHA. *(Pauză.)* Mi-e frig.
GEORGE. E târziu.
MARTHA. Da.
GEORGE. *(Tăcere lungă.)* O să fie mai bine.
MARTHA. *(Tăcere lungă.)* Nu știu.
GEORGE. O să fie... poate.
MARTHA. Nu sunt... sigură.
GEORGE. Nu.
MARTHA. Doar noi... doi?
GEORGE. Da.
MARTHA. Nu crezi c-am putea să...
GEORGE. Nu, Martha.
MARTHA. Da. Nu.
GEORGE. Ești bine?
MARTHA. Da. Nu.
GEORGE. *(Îi pune mâna pe umăr, cu blândețe; ea își lasă capul pe spate și el îi cântă, foarte ușor.)*
Cui i-e frică de Virginia Woolf,
Virginia Woolf,
Virginia Woolf...
MARTHA. Mie... George...
GEORGE. Cui i-e frică de Virginia Woolf...
MARTHA. Mie... George... mie... *(George dă din cap, ușor. Tăcere; tablou. Cortina.)*

Sfârșit.

RECUZITĂ

Sticle de alcool

Pahare

Găleată cu gheață

Pușcă, umbrelă colorată în roșu și galben (GEORGE)

Player și discuri (GEORGE)

Țigări și brichetă /chibrituri (NICK)

Carte (GEORGE)

Buchet de gura-leului (GEORGE)

EDWARD ALBEE

CUI I-E FRICĂ DE VIRGINIA WOOLF? * Ediția originală

Traducerea : Ionuț Grama

Această traducere a fost aprobată de Edward Albee, reprezentat de William Morris Endeavour, devenind astfel traducerea oficială în limba română a piesei.

Pentru folosirea acestei traduceri, în scopul lecturii publice sau a montării spectacolului, este necesar acceptul traducătorului. Contact: *ionut.grama@gmail.com*